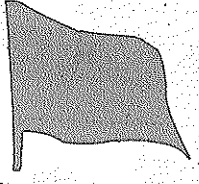

YENİ DEMOKRAT

GENÇLİK

YIL: 3

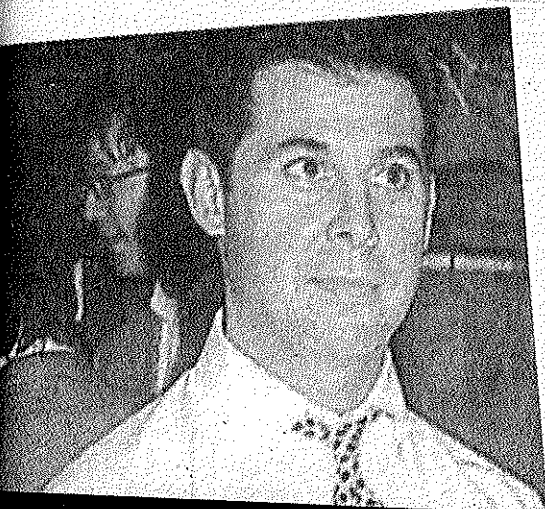
SAYI: 23

20 AĞUSTOS 1994

FIYATI: 15.000 TL

**ÖZELLEŞTİRMEYE, SENDİKASIZLAŞTIRMAYA
VE İŞTEN ATILMALARA KARŞI**

**İşçi gençlik, zaferle örgütlü
mücadeleyle ulaşacaktır!**

★ 20 Temmuz genel grev eylemliliğiyle tırmanışa geçen işçi sınıfı mücadelesi, işçi gençliğin Sun Tekstil ve Akbulut Tekstil'deki sendikalaşma mücadelesiyle bir adım daha attı.

★ Yeni Demokrasi'yi TÜSiAD'ın Cem Boyner'i değil; proletaryanın önderliğinde emekçi halkımız yaratacak!

★ Büyük faydalar, doğru tahlillerden doğar!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIN SANAYII LTD. ŞTİ. SAHİBİ VE YAZIŞLARI MÜDÜRÜ: Fehmi Küçükbaşlan,
YÖNETİM YERİ: Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL TEL: 518 84 29 FAX: 518 23 23 **ABONE KOŞULLARI:** Yurtiçi 6 Aylık: 90.000 TL
 1 Yıllık: 180.000 TL. Yurtdışı 6 Aylık: 30DM. 1 Yıllık: 60 DM. **YURT İÇİ HESAP NO:** Gülmisal BAŞAR Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 2237227-
YURT DIŞI HESAP NO: Gülmisal BAŞAR Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 3591165 **BASKI:** Ceylan Matbaacılık Ltd Şti

24/7/1994

BASINA VE KAMUOYUNA

Düşünce özgürlüğüne tahammül edemeyen faşist TC, halk gençliğinin sesi olmaya çalışan dergimiz Yeni Demokrat Gençlik'in 22. sayısını da toplattı.

Toplatmaya gerekçe olarak gösterilen yazılarımız ise şunlar; 22. sayımızın kapağında yer alan "Terhisler durduruldu halk gençliğinin yeri halkın yanındır" kapak sloganı; Dergimizin 3. sayfasında yer alan "Değiş, değiştir, dönüş, dönüştür" başlıklı yazı; 6. sayfada ki "Uludağ Üniversitesi süreci ve son olaylar"; 8. sayfada yer alan "Sivas'ın hesabı sorulacak" başlıklı haber; 9. sayfadaki "TC'nin cinayet listesinde sıra kimde" başlıklı yazı. Dergimiz TC'nin bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef aldığı vb gerekçeleriyle DGM savcısı Ünal Erdem tarafından toplattı.

Ayrıca dergimizin temmuz ayında çıkarmış olduğu "20 Temmuz'da meydanları fethedip sesimizi yükseltelim" başlıklı özel sayı da yine DGM tarafından toplattı.

Bizler özelden dergimiz Yeni Demokrat Gençlik, genelde ise tüm sosyalist basın üzerindeki baskıları protesto ediyoruz.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Arınma ve değişim için tek yol devrimci kitle insiyatifi*1.....	2
Ölen bir düzen ancak ölüm sunabilir!	3
Akbulut Tekstil'de 20 Temmuz ve gelişmeler	4
İşçiler içinde örgütlenme ve tekstil işçileri	5
Semtler sorunları ve semt çalışması üzerine	6
Yeni demokrasiyi emekçi halkımız yaratacak!	7-8
Kahrolsun kölelik ruhu, yaşasın proleter devrimci disiplin	9
Büyük faydalar doğru tahlillerden doğar	10
İnsani üretim olarak sevgi ve kısaca cinsellik üzerine.....	11
Muzafer Oruçoğlu, Kangurular /Bir militanın yalın türküsü	12
İhanetle onurun yüzleştiği nokta:Sorgu-işkence II.....	13
Yengilgiyi baştan kabul eden kişi asla başarıya ulaşamaz! - Bir işkence deneyimi	14-15
Komünist Partisi ideolojik zaaflarından arınarak çelikleşir! I.....	16-17-18
Çeçenler	20-21
Eğitim ve eğitim çalışmaları-Tutsak Partizan'dan	19
Politikada Futbol.....	22
Bir Kitap Tanıtımı-Çin Kültür Devrimi Tarihi.....	23-24
Tiyatro- Güneşe Yürüyen Küçük Dev Adamlar (2).....	25-26-27
Yeni Demokrat Çocuk.....	28-29
Okur Mektupları.....	30

Arınma ve değişim için tek yol devrimci kitle insiyatifi!

Proletarya partisi içinde yaşananlar, bir kez daha şunu düşünmeye zorluyor bizi; Maoizm bilimini ne kadar kavramışız? O yüksek perdeden atılan Maoizm sloganları mı boştu, yoksa Maoizm yaygarasını koparanların bu bilimle kesinlikle bir alakası yok muydu? Yada böyle anti bilimsel kafalarla MLM'ler nasıl bir arada yer alabiliyordu?

Biliyoruz ki MLM(Marksizm-Leninizm-Maoizm)'yi güdükleştiren, onun görkemini kendi dar ufuklarına hapsedmek isteyen anlayışlardır daha tehlikeli olan! Maoizm'e ağır dolusu küfürlerle saldırılan ve bu ideolojinin rehberliğinde yaratılan devrimci değerlere yüz çeviren envai çeşit revizyonist-opportunistler değildir asıl tehlikeli olan, yada burjuvazinin "sosyalizm öldü" propagandası da değildir asıl tehlike; bu süreçte Maoizm adına hareket edip pratikte tamda Maoizm'i ayaklar altına alan bürokrat-benmerkezci kafalardır asıl tehlikeli olan.

Maoizm'in parıldayan ilkelerinden öylesine uzağız ki, meseleleri ele alış yöntemimiz, tartışmalarımız bile siyasetten uzaklaşmış. Koskoca proletarya partisinin içinde yaşanan tepişmeler ve darbeci tarzda gerçekleştirilen bölünme kalkıp kirli işle açıklanmaya çalışılmakta. Darbeciler sağlıklı işleyen, ideolojik siyasi olarak asgari bir olgunluğa sahip bir önderlikle proletarya partisi içinde ortaya çıkacak böylesi sorunları çok basit ve rahat bir biçimde çözülebileceğini bildikleri halde, kasıtlı ve maksatlı olarak, kirli bir işi kendi kirli hesapları için malzeme olarak kullanmakta kendi şefci, darbeci anlayışlarını partiye dayatmaktadırlar. Kendilerince bir kaos ortamı yaratmaya çalışarak özellikle geri kitleleri etkileri altına almaya çalışı-

yorlar, bulanık suda balık avlamanın trajik pratiğini sergiliyorlar. Böyle bir traji-komedi sanırsız dünyanın hiçbir KP(Komünist Partisi)'sinde yaşanmamıştır. Meseleleri ideolojik-siyasal temellerinden yoksun olarak ele alan anlayışın, yaşamın diğer alanlarına, farklı meselelere, gelişmelere nasıl bir at gözlüğüyle bakabileceğini tahmin edebiliyoruz.

Bizim esas sorunumuz kitlelerin nasıl bir ideolojik-siyasal şekillenişle biçimleneceği, öteden beri aşmakta güçlük çekilen gelenekçi, dogmatik, sekte, fokocu kişilik anlayışıyla nasıl hesaplaşılacağıdır. Ki bu temelde dönüştürülecek kitlelerin devrimci insiyatifi bizi geleceğe taşıyacak olan en güçlü silahtır.

Üzerinde durulması gereken şey kitlelerin eleştirilmesinden, kitlelerin hareketlenmesinden korkan statikocu, bürokrat, benmerkezci anlayışlardır. Zor dönemlerde kitlelere dönerek onların tavrı almasını, saf tutmasını beklemek kolaydır ve tam bir burjuva tarzıdır. Kitlelerin dönüştürülmesi, eğitilmesi ve açmazlarına yardımcı olunması noktasında çaba sarfetmeyenlerin yada bu noktada bürokrat-tasfiyeci çizgide olanların kitle çizgisinin sağlıklı olması beklenemez bir şeydir zaten. Kitlelerin dönüştürülmesi ve geliştirilmesini bir yana bırakalım, hararetli bir biçimde gelişmeyi ve sorumluluk almak isteyen yoldaşların dahi istihdam edilip seferber edilemediğini düşünürsek örgütsel darlığımızın, siyasi-ideolojik kısırlığımızın ne ölçüde olduğunu daha iyi görürüz. Bu kafalar değişmelidir ve değiştirilecektir. Bugün bunun arefesindeyiz. Bugün tam da bunun zemini pekişmiştir. Yanlışlar nerde ve hangi biçimde olurlarsa olsunlar ilkel ve eğitimci bir dönüştürücülükle mücadele edilmeli,

ısrarlı bir savaşkanlıkla değişim ve yenilenim parti kişiliği haline getirilmelidir. Bugün ihtiyacımız olan en önemli şey yenilenmedir!

Evet, bugün ihtiyacımız olan en önemli şey yenilenmedir. Bunun yolunda devrimci kitle insiyatifinin önünün açılması ve kitlelerin yeninin inşaa edilmesi sürecinde aktif rol oynayabilmelidir.

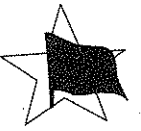
Zincirlerinden boşanarak tarih yaratan kitlelerin muhteşem gücünü ortaya çıkarıp, seferber etmek; bu görkemli dinamiki etkin kılmak devrimimizin zaferi açısından hayati önemdedir. Proletarya partisi bu güce kadir olamadıkça, bu noktada Maoist biçimleniş kavrayıp, özümsemedikçe; üzerine düşeni, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı devriminin yakıcı görevlerini yerine getirebileceğini sanmak koca bir hayalden başka bir şey değildir.

Devrimci kitle insiyatifi olgusunu, kavrayış ve gereklerini yerine getiriş gerek parti içi demokrasinin ve merkezî yetkililiğin Maoist normlarla yerleşmesi; sağlıklı, canlı bir bilimsel üretimle partinin gelişen ve geliştiren bir mekanizma olması; gerek kitle çizgisi bağlamında geniş ufuklu, ileriye gören bir enginlikle geniş yığınlarla kucaklaşmanın yolunu açma anlamında tayin edici önemdedir. Bu halka kavranmadıkça proletarya partisi kendisini yenilemenin yollarını açamayacak, silkinliğini gerçekten derinlikli bir bilinçlenişle, kavrayış gelişmiş bir niteliğe ulaştıramayacaktır. Düşüm noktası tam da burasıdır, bu nokta meselenin olmazsa olmazıdır.... Maoist kitle çizgisinin bilinçli, dürüst ve sarsılmaz uygulayıcısı olmak! Parti içi demokrasinin, disiplinin yetiştirici özü ancak o zaman kavranılabilecektir. Bu, önemli sorunlardan birisi olan parti hiyerarşisi içerisinde, parti

mekanizmalarının işletilerek sorunların tartışılması ve çözüm üretilmeye çalışılmasıyla olanaklıdır. Önemli olan partinin böyle bir canlılık teşkil edebilmesi ve kadrolarının, üyelerinin ideolojik-siyasal hesaplaşma noktasında sebatla direnmesi, mücadele etmesidir. Kitle insiyatifinden korkmayan, korkmak bryana bunu bir komünist partinin gelişkinliğinin kıstası olarak gören ve olmasını sağlıklı olarak değerlendiren bir anlayış muhalefeti entrikalarla, darbelerle, demagojilerle saf dışı etmeye çalışırmı? Yada aynı kafaların muhalefete düşüğünde mücadele etme yerine kısa yoldan işin kolayına kaçarak ayrılması tamda yaratılan parti kültürü açısından ibret vericidir. Bu tür gelişmeler parti tarihi boyunca onlarca kez yaşanmıştır. Gelgelelim bu tarihten layığıyla dersler çıkarmamış, zaaf, olumsuzluklar yeterli düzeyde bilince çıkarılmamıştır.

Proletarya partisinin kendisini aşması, yenilemesi; partiyi gerçekten omuzlayacak siyasal-ideolojik kapasiteye sahip önderlik çekirdeğinin yaratılabilmesi, partinin önderliği sürekli geliştirerek yenileyebilmesi, yeni önderler üretebilmesi ancak devrimci kitle insiyatifinin yaratılması ve bu yolda mücadele verilmesiyle mümkündür. Aksi taktirde yarınımızı istediğimiz güzelliğe dönüştürmemiz imkansız olacaktır.

Gençliğin ısrarla sarılması, aşık olması gereken şey devrimci kitle insiyatifidir. Devrimci kitle insiyatifi turnusoldur; karşısında kimin hangi renkte olduğu kaçınılmaz olarak, berrak bir biçimde ortaya çıkacaktır. Devrimci kitle insiyatifi mahkum eder, hiçbir gerici duruş karşısında dayanamaz; Devrimci kitle insiyatifi sarsıcı bir yenileme, arındırma ve dönüştürme gücüne sahiptir! Bizimde şiddetle ihtiyacımız olan bun-

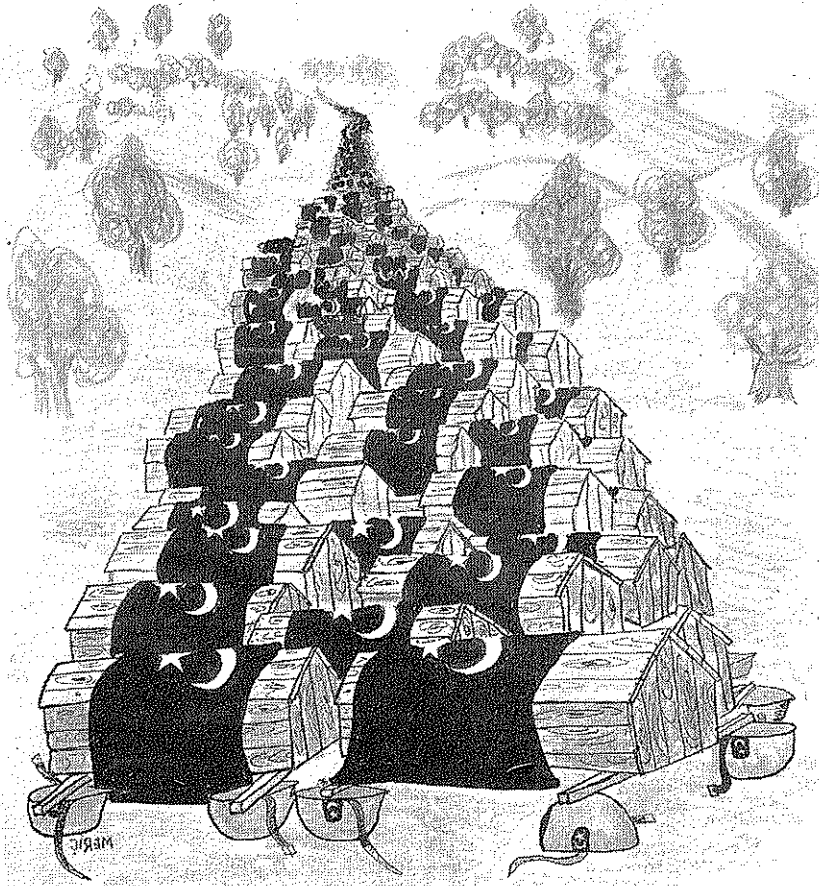
KÜRT'LERE KATLIAM, KENTLERE KOLERA, AZİZ NESİN'E İDAM

Ölen bir düzen ancak ölüm sunabilir!

1 994 yılının bunaltıcı Ağustos ayında TC devletinin halka sunduğu nedir? diye sorguladığımızda, gören her gözün şaşkınlıktan faltaşı gibi açılacağı, düşünen her kafanın hayretler içinde kalacağı bir "manzara-i umumiye"yi karşımızda buluruz. Olağanüstü olan, şaşılacak, hayrete düşülecek olan ne var? denilebilir. Bu bir yanıyla haklı, ama bir yanıyla da oldukça haksız bir sorudur. Haklı olan yönü; emperyalist-kapitalist sisteme göbekten bağımlı komprador patron-ağaların egemen olduğu bir ülkede yaşananların nitel olarak farklı olmasının zaten mümkün olamayacağıdır. Haksız olan yanıysa; yaşananlar verili koşullar açısından ne denli "doğal" olsa da, emekçilerin, devrimcilerin, komünistlerin değerlerinden de o denli uzak olduklarını gözardı etmeye, "alışmaya" açık olmasıdır. Bu nedenle bizler yaşananların anlaşılması, temelsiz, istisnai olgular olmadığını bilmemizle birlikte "hep aynı şeyler" duygusuna da kapılmamalıyız. Çünkü, birinci olarak; yaşananlar "hep aynı şeyler" değildir! Hareketi-değişimi sadece felsefe de öncesiz ve sonrası, heran varolan, herşeyi kapsayan kavramlar olarak anlamamalıyız. En basitinden en karmaşığına her toplum, olay ve süreç için bu söylenenler geçerlidir ve zaten felsefi olarak bu biçimde kabul edilmeleri de bunun sonucudur. İkinci olarak; "hep aynı şeyler" kuruntusu yaşamla bağların, ilişkinin azalması, yaşamı keşfetme ve buna doğrudan bağlı olan yaşamı dönüştürme çabasının körelmesidir. "Hep aynı, herşey aynı", bu nedenle kafanızı boşu boşuna yormayın, egemen azınlığın bize söylediği de budur!

TC devleti 1994 Ağustos'unda halka neler sunuyor? Bir ulus katledilmeye devam ediyor! Kürt ulusu faşist TC devletinin bitmez tükenmez zulmüyle başkaldırısından vazgeçirilmeye çalışılıyor. Kırımlar kırımları, işkenceler işkenceleri, köy boşaltmalar ilçeleri yerle bir etmeleri, durmaksızın ve giderek daha da yoğunlaşarak iziliyor. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları zafere az kaldı, bitti bitecek balonlarıyla yaptıklarının üzerini örtmeye, kitleleri uyutmaya çalışırken yeni "İstiklal Mahkemeleri"nde Kürt milletvekilleri idamla yargılanıyor.

Sunduğu salt bunlar mı? Hayır! 1994 yılının Ağustos ayında kentlerde "kolera" salgınları yaşanıyor. Orta çağdan kalma bu hastalıktan her gün insanlar ölüyor. Yaşamak için en temel ihtiyaç olan temiz suyu dahi halka sağlamayan, bunun yerine niteliğine uygun bir şekilde zenginleri daha da zenginleştiren TC devletinin bu durum karşısında aldığı tek "önlem" ise kolera'yı gizlemek, onu inkar etmek oluyor. "Kolera vardır diyen vatan hainidir" diye buyuruyor "devlet büyüklerimiz" oysa asıl vatan hainleri onlardır! Çünkü onlar, Sabancı ve diğer kompradorlar su ticaretinden daha da zenginleşsinler diye, kentlerin su gereksinimlerini hem nitelik hemde nicelik olarak karşı-

lamama yoluna bilinçli olarak girdiler! Bu gün halka ya susuzluktan ya da kolera'dan ölmek dışında bir seçenek bırakmayan TC devleti turizm ve ihracat durmasını diye "kolera yoktur" diyor. Çünkü kolera'nın varlığı resmi olarak kabul edilirse Türkiye'ye ne turist gelecek nede diğer devletler Türkiye'den mal alacaklar. O zaman halk muhalefetini bastırarak panzerler, helikopterler, bombalar nasıl alınacak, komprador patron-ağalar nasıl daha da zenginleşecek? Onların duyduğu kaygılar yalnızca bunlardır. Hastalığın adına kolera demedikçe ölen ölsün önemli değil onlarca. Zaten tüm bunların sorumlusu suları kaynatmadan içen "bilinçsiz" halkımız değil mi?

Ama bunlarla da sınırlı değil TC devletinin halka sundukları. Onlarca yazarını, düşüncelerini açıkladıkları yazılar, kitaplar nederini cezaevlerine dolduran egemen azınlık ne bundan ne de Sivas'ta 37 aydının yakılmasından tatmin olmuyor olacağı Sivas katliamında başaramadığını bu kez "yasal hukuku" ile gerçekleştirmeye çalışıyor. Ankara DGM (Devlet Güvenlik Mahkemesi) Başsavcılığı Sivas katli-

amcılarını "tahrik" ettiği gerekçesiyle 80 yaşındaki büyük yazar Aziz Nesin'i asmak istiyor. TC devletinin gözü o kadar kararlıdır ki 37 aydını yakan "hukuk"la, "yasal hukuk"unun aynılığına apaçık ortaya serdiğinin dahi farkında değil. Evet, bir devlet 80 yaşında ki dünya çapında bir yazarı 37 aydını yakanları "tahrik" ettiği gerekçesiyle ipte sallandırmak istiyor! Yalnızca bu olgu bile TC devletinin ne denli vahşi ve çürümüş olduğunu göstermeye yeter. Ama açığa çıkan salt bu değil, TC devleti bu hamlesiyle ne denli "laik" olduğunu da açığa çıkartıyor. TC devleti o kadar "laik"tir ki şeriatçıları "tahrik" eden yani onlara ters gelen düşüncelerini (dikkat edilsin eylemin bile değil, düşüncenin) cezası O'nca idamdır.

1994 yılının Ağustos'unda TC devletinin halka sundukları salt bunlarda değil. İşçilerin işten atılmaları, sendikasılaştırılmaları, köylülerin yoksullaşmaları, doğrudan infazlar, yükselen fiatlar, ücretlere yapılan komik zamlar.... Bunların hepsi son tahlilde bir yerde kesiliyor: ÖLÜME! TC devleti halka doğrudan, apaçık bir şekilde ve yalnızca ölüm sunuyor. Çünkü kendisi

ölüyor! TC'nin kurtulması için, ömrünün izaması için karşıtının yani halkın ölmesi gerekiyor. Ekonomik-siyasi kriz, Kürt başkaldırısı, direnen işçiler, kamu emekçileri ve diğer toplumsal kesimler çelişkileri had safhaya vardiıyor. Mas-keler, kılıflar, örtüler bir bir atılıyor. Geride TC'nin gerçek yüzü kalıyor: ÖLÜM!

Ama sorun salt bunun tespiti değil. Yaşamı kim savunacak, nasıl savunacak? Yaşamı kim nasıl inşa edecek? Elbette ki en başta toplumdaki en ileri, en devrimci sınıfın temsilcileri olan komünistler, MLM (Marksist, Leninist, Maoist)'ler. Ve ardından da tüm halk. Bizim bir sloganımız var, diyoruz ki; Gelecek Ellerimizdedir! Bu ne demektir, acaba üzerinde yeterince düşünüyormuyuz? "Gelecek Ellerimizdedir" demek gelecek hem tek tek, bir bütün olarak hepimizin ellerindedir demektir. Yani yalnızca birimiz dahi geleceği yaratma çabasında yeterince yer almazsa, geleceği yaratamayız. Burada "gelecek"ten kastımız nedir? Bu en sonunda elbette ki komünizm'dir. Komünizm'i ne tek bir birey yaratabilir, ne tek bir topluluk, ne de tek bir devlet. Daha tam söylersek; eğer tek bir birey dahi komünizmi yaratma kavgasının dışında kalırsa komünizm yaratılamaz. Brecht'in çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi "Kurtulmak yok tek başına / Ya hep beraber / Ya hiçbirimiz" öyleyse herkes komünizm yolunda canla-bağla çalışmalıdır, geleceği yaratmak için tüm gücüyle çabalamalıdır. Ki bu yolda kendisini de yaratacaktır. Biz varolan herşeyi, aynı zamanda kendimizi de redderek "geleceği" yaratma kavgasına giriyoruz. Ve "geleceği" yarattığımız oranda "kendimizi" de yaratacağız. İşte bu yönüyle de mücadelemiz kendimizi yaratma, yani insanlaşma mücadelesidir.

MLM'ler açısından zor bir dönemeçten geçiyoruz. Bunu herkes biliyor. İyi, ama şimdi ne yapmalıyız? Daha çok mu çalışmalı, daha özverili mi olmalıyız; yoksa durum sandığımız kadar iyi değilmiş, öyleyse biz de çabamızı azaltalım mı demeliyiz? Evet, hangisi? Herkes bu soruyu kendisine sormalı ve net yanıtını vermelidir, geleceği, yaratmak, kendimizi insanlaştırmak istiyorsak, elbette ki seçeneğimiz tereddütsüz bellidir. Daha çok çalışmak, daha özverili olmak.

Bunun aksine olan tarz, davranış TC devletinin halka sunduğu tek şey olan ÖLÜM'den yana adım atmak olacaktır. Zor dönemlerde çabasını, özverisini artıranlarla, görece kolay dönemlere oranla daha az çalışanlar, özveride bulanlar arasında ki fark gerçek anlamda MLM olanlarla olmayanlar arasındaki farktır.

Hangi biçimde sunulursa sunulsun ölüm ve ona atılan her adım MLM'ler tarafından reddedilecek, geleceği ve kendimizi yaratma kavgası mutlaka başarıya ulaşacaktır. Yaşam ve insanlık savunulacak, inşa edilecek ve komünizm yaratılacaktır! ✎

Akbulut Tekstil'de 20 Temmuz boykotu ve gelişmeler

Akbulut, Merter sanayi sitesinde orta ölçekli bir tekstil firmasıdır. Ucuz emek kategorisine giren kadın, çocuk ve genç işçiler yoğun bir iş temposuyla çok düşük ücret karşılığında çalıştırılmaktadır.

Yaklaşık 150 kişinin çalıştığı bu işyerinde devrimci, demokrat işçilerde az değildi. Daha önce sendika çalışmaları olmuş ama başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bundan dolayı işyerindeki demokrat işçiler de "bu işçilerle bir yere gidilmez" düşüncesi hakimdi.

Bizler işçilerle konuştuğumuzda bir çok şeyin farkında olduklarını görüyorduk. Ama hep başkalarından bir şeyler yapmalarını bekliyorlardı. Sorunların çözümü için birlik olmaları gerektiğini anlatmaya çalışıyorduk. İşçilere önderlik ederek, onların örgütlülüğünü sağlayacak bir araç gerekiyordu. Bizlerde bunun üzerine işyeri komitesi oluşturduk. Komite toplantılarıyla birlikte yavaş yavaş birşeyler yapabileceğimiz kanısı uyanmıştı. İşyeri komitesi ilk meyvesini 20 Temmuz'da vermişti.

Sendikası bir işyeri olduğumuz ve yeterli hazırlık çalışması yapılmadığı için 20 Temmuz'da üretimi durdurup alanlara taşamadık. Ama en azından destek olması için 20 Temmuz'da %95 gibi bir katılımı yemek boykotu yaptık. Bir arkadaş boykotu ve genel grevin neden yapıldığına dair bir açıklama yaptı. Arkadaşın açıklamalarından sonra alkışlarla yemekleri döküp işyerinin önüne çıktık. Oradan geçen işçilere eylemimizi anlattık. Boykotla birlikte işçiler artık istenirse birlikte hareket edebileceklerini öğrenmişlerdi.

Boykotun ertesi gününde açıklama yapan arkadaşımız işten atıldı. O gün diğer bölümlerle irtibata geçip çay paydosundan sonra çalışmama kararı aldık. Arkadaşımızın boykottan dolayı atılmasına tepki büyüttü. Önce kısım şeflerini arkadaşımızın işe alınmasını sağlamak için patronlarla görüşmeye gönderdik. Kısım şefleri patronla görüştükten sonra, işbaşı yapmamız gerektiğini, patronlarında kendilerinince haklı olduklarını söylediler. Bunun üzerine patronlarla (üç ortakla) görüşme talebinde bulunduk. Görüşmeye gelmeyeceklerini söylemeleri üzerine, işbaşı yapmayacağımızı söyledik. Bu tavrimizden sonra işveren yanımıza geldi. Söylediği ilk şey "hemen işbaşı yapın, yapmıyorsanız çıkıp gidin" oldu. İşçiler işverenin bu sözlerini umursamadılar bile. Arkadaşımızın haksız yere işten atılmasının nedenini açıklamasını istedik. Patronun cevabı "bir işçiyi niye işten attığımı size açıklamak zorunda değilim" şeklindeydi. Bunun üzerine işçiler yemek boykotundan dolayı atıldığını söyleyince "evet o yüzden attım" diyerek itiraf etti. Bizlerde "o zaman hepimizi atın çünkü yemek boykotuna hepimiz katıldık. Ayrıca bunun yasal olmayan hiçbir yanı yok ve biz üretimi de durdurmadık. 5 Nisan kararları, özelleştirme, taşeronlaştırma ve bunun sonucu işsizlik hepimizin sorunu olduğu için, yemek boykotuyla 20 temmuz genel grevine destek vrdiğimizi söyledik. O ise "bunu yaptınız kimse duydumu?" diye sorarak "bunu direk bize karşı yaptınız" demeye başladı. Evet düşündüğümüz gibi işverenin asıl korkusu işçilerin birlikte hareket etme bilincine varmalarıdır. Bugün bu sorunlar için sessiz

Akbulut Tekstil'den atılan işçiler basın açıklaması yaparken...

kalmayan işçi yarın işyerindeki haksızlıklara karşı da sessiz kalmayacaktır.

O gün birbuçuk saatlik iş durdurmadan sonra işbaşı yapıldı. Tecrübesizlik ve bizimde pasif kalmamız sonucu arkadaşımızı geri alıramadık. Oysa yapmamız gereken iş durdurmaya devam ederek arkadaşımızın geri alınması için baskı yapmaktı. Çünkü işten atılmaya devam ederek ve kısa sürede ileri işçilerin hepsi atılarak hareketlilik sekteye uğratabilirdi.

Kendi bölümlerimize döndükten sonrada patronla tartışma devam etti. Haksız yere arkadaşlarımızı atıklarını dayatıyorduk. Patronunda "Ben istediğimi işten atabilirim. Tüm hukuki işlemleri kabul ediyorum. Arkadaşımıza gelince tipini beğenmedim o yüzden attım." diyerek pervasızlığını ve işçi düşmanı yüzünü ortaya koyuyordu.

Patron birini işten atarak örgütlülüğümüzün gücünü ölçmüştü ve iş bırakma tavrımızın döğem ememesi üzerine baskılar artmıştı. Oyleki başka bir bölümde kısım şefi dört arkadaşımıza "bundan sonra en ufak bir hatanızda sizi atacağım" şeklinde tehditler savurmaya başlamıştı.

Bir kaç gün sonrada bazı arkadaşlarımızın yerleri değiştirildi. Ve hiçbir gerekçe gösterilmeden bir ar-

kadaşımız daha işten atıldı. Bunun üzerine ne yapacağımızı düşünmeye başladık. İşbaşı yapıp çalışmayalım diyerek bir öneri sunduk. Ama yanlış anlamalar, işçilerde oluşan nasıl olsa hepimiz atılız düşüncesi ve kısım şefine duyulan aşırı tepkilerden dolayı iş bırakma düşüncesi yanlış bir yöne savruldu. Bunun sonucunda kısım şefine "ya arkadaşımızı işe alırsınız yada işten ayrılırız" dedik ve işten ayrıldık. İşçilere önderlik ederken onları geliştirerek değiştirip dönüştürme yerine, geri yönleriyle bütünleşmemiz sonucu, uzun vadede kazanım yerine anlık ve duygusal davranışımızdan kitle kuyrukçusu durumuna düşmüş ve ciddi hiçbir kazanım elde edememiştik. Patron bizi teker teker de işten atabilirdi. Ancak o zaman hem diğer işçilerle diyalog kurmamız, hemde direniş yaratmamız için daha olumlu bir koşulda olacaktık.

O halde yapmamız gereken her türlü baskıya rağmen işyerinde kalarak, örgütlenmek için çalışmaktı. Sorunlarımızı örgütlü bir güç olarak dayattığımız takdirde kalıcı çözümler bulabilirdik. Bu olumsuz bir deneyim oldu. Ancak olumsuz deneyimleride değerlendirmeli ve dersler çıkarmalıyız.

Bir işyerinde çalışırken örgütlü gücümüz doğrultusunda hareket etmeliyiz. Gücümüzün çok altında yada üstünde hedefleri önümüze koymamalıyız. Yemek boykotu gücümüzle doğru orantılı olmasına rağmen, boykottan sonraki gelişmelerde önderlik etmede yetersiz kaldık. Oysa yapmamız gereken işçileri işyerinde tutarak ordan eyleme geçmekti. İşten ayrılmakla işverenin işini kolaylaştırmış olduk. İleri unsurların işten ayrılmasıyla hak alma çalışması sektöre uğramış oluyordu.

Ozellikle şunu netleştirmek zorundayız; özelden Merter işçisi, genelde işe tekstil işçisi sık sık iş değiştirmeye alışmıştır ve en ufak bir olumsuzlukta iş değiştirerek olumsuzluğu çözmeye çalışır. Oysa bu ve bunun gibi sorunlar diğer işyerlerinde de mevcuttur. O halde yapmamız gereken, işçilere sorunların onlardan kaçarak değil, örgütlenip mücadele ederek çözülebileceğini göstermektir. İşyeri komitelerinde de bu bilinçle donatarak olabilecek her türlü olumsuzluğa bu perspektifle bakmasını sağlamalıyız. Ve asıl sorunumuz "Ne için örgütlü olmalıyız?" sorusunu doğru kavramak ve doğru kavratmaktır.

Tüm bu eksikliklerimizden rağmen; işçi gençliğin mücadelesine kendi çapında önemli bir adım attığımızı düşünüyorum, sorunları aşmak için ortak mücadeleyle çaba sarfetme, sendikalaşma ve sınıfın sorunlarıyla kaynaşma anlamında önemli bir deneyim kazandığımızı düşünüyorum.

Merter YDG

Akbulut tekstilde atılan işçiler basın açıklaması yaptı

Akbulut Tekstil fabrikasında 20 temmuz günü yapılan genel greve destek vermek amacıyla yemek boykotu yapıldı. Bu boykotun ardından işveren bir işçiyi gerekçesiz olarak işten çıkardı. Bu olaydan sonra 26 temmuz günü bir işçinin daha aynı şekilde işine son verildi. Bu olayı protesto eden 15 işçi, atılan arkadaşları geri alınmaya kadar işbaşı yapmayacaklarını ve işten ayrıldıklarını söylediler.

İşçilerin birlik olup ortak hareket etmesinden korkan işveren, işten ayrılan bir işçiyi çağırarak geri dönmelerini istedi. Fakat çağırılan işçi arkadaşları tekrar işe alınmadan çalışmayacağını, işverenin keyfine göre davranamayacağını söyleyerek işverenin işçileri satın alma girişimini boşa çıkardı.

Tüm bu gelişmelerden sonra atılan işçiler bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler yaptıkları basın açıklamasında; "Egemen sınıflar 5 Ni-

san kararlarıyla ülkenin içine düştüğü krizin faturasını emekçi kesimlere mal ediyor. Bugün bizim başımıza gelenler her dönemde diğer işçilerin başına gelebilir. Bunun için birlikte hareket edip egemen güçlere karşı sorunlarımızı örgütlü bir güç şeklinde dayatmalı ve "hak verilmez alınır" ilkesinden hareketle; bütün saldırıları göğüslemek için birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim" dediler.

Basın açıklamasından sonra işçilerin yanına gelen işveren Zeynel Akbulut ve ortağı atılan ve ayrılan işçileri geri almayacaklarını söyledikten sonra "2 kişinin işten atılmasıyla 15 kişi işten çıkıyorsa burada bir düzensizlik var demektir" diyerek kendilerini haklı çıkarmaya çalıştılar ve eğer toplantıya son vermezlerse polisi çağırarak tehdit ettiler. İşçiler ise onların bu tehditlerini umursamayarak toplantı bitiminde hiç acele etmeden dağıldılar.

İşçiler içinde örgütlenme ve tekstil işçileri

Tekstil sektöründe çalışan işçilerin yaş ortalaması 20-21'dir. Aldıkları kültür ağırlıkla feodal kültürdür. İşçilerin çoğu kırsal kesimden gelen insanlardır.

Tekstil işçisinin çalışma koşulları son derece ağırdır. Çalışma saatleri 10-11 saattir. Ama bunun haricinde haftanın en az 3-4 gününde 4-5 saat mesai yapıyorlar. Böylelikle tekstil işçisinin çalışma saatleri 14-15 saate çıkmaktadır. Bu 14-15 saatte makinanın pedalına basan makinacı, ütü-yü sallayan ütücü, kontrol yapan kontrolcü birde ustabaşı ve şef baskısı altındadır. Patronun gönüllü askerleri olan şefleri, işçiler üstünde adeta terör estirmekteler. İşçilere küfretmeleri, tehditler savurmaları, hatta dövmeye kalkışmaları sözkonusu oluyor. Tüm bunlara karşı aldıkları para ise makinacının 3,5-4 milyon, ütücü ve kalite kontrolcünün 3-3,5 milyondur. İşçilerin çoğu sigortasız çalıştırılmaktadır. Bu şartlarda çalışan işçilerin sermayeye ve gönüllü askerlerine karşı büyük bir kinleri vardır. Ama bu kinlerini dışa vurmalarında bir hayli zorlanıyorlar. Bu şartlarda çalışan işçi hala işten atılma vb gibi kaygıları taşır.

Günümüz koşullarında devlet tarafından göstermelik verilen kısmi ekonomik, demokratik haklardan biride sendikal haklardır. Bu haklara ne kadar sadakat gösteriyorlar ve sendikaların yapısına ileride değineceğiz.

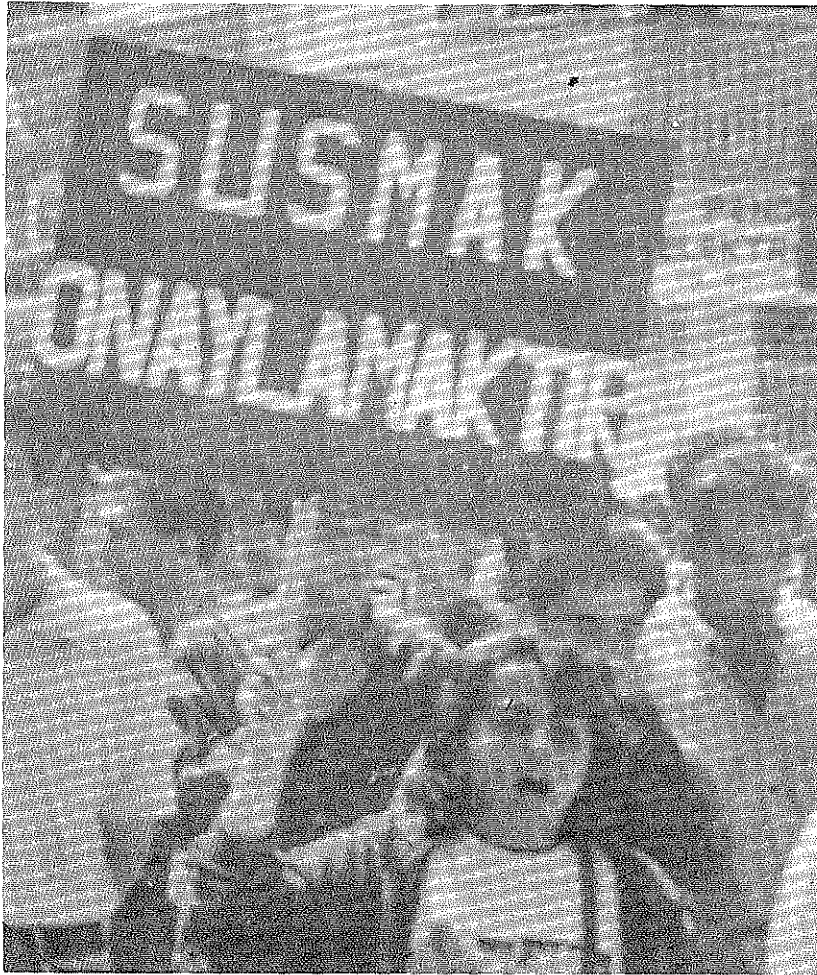
Sendikalar, geniş işçi yığınlarının bir çatı altında örgütlendiği yerlerdir. Yani işçi örgütlenmesinde bir kaldıraç görevi görürler.

İşçilerin fabrika örgütlenmelerinden biri olan işyeri komitelerinin işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir yeri vardır. Tekstil sektöründe işçiler ayrı ayrı bölümlerde çalışmaktadırlar. Birbirleriyle sıcak bir ilişki kuramamaktadırlar. Bu yüzden işyerlerinde ayrı ayrı bölüm komiteleri kurmak gerekir. Bu bölüm komiteleri kendi buldukları bölümleri örgütlemeyi esas almalıdır. Ayrıca bu komitelerin üstünde genel bir fabrika komitesi kurulması gerekiyor. Genel komitenin görevi fabrikaya yönelik politikalar üretmek, toplantılar düzenlemek ve işçilerin gelişimini sağlamada faal rol oynamaktır. Bölüm komitelerine; duyarlı, örgütlenmeye açık insanlar çekilmeye çalışılmalı ve komite tüm işçilere açık olmalıdır. Komite üyeleri işçileri toplantılara çekmeli, işçilere örgütlülüğün gerekliliğini anlatmalı, bu yönde onların kafalarını açmaya çalışmalıdır. Bayan işçiler, toplantı yerleri evlerine uzak olduğu için ve evlerinden izin alamadıkları için toplantılara katılamamaktadırlar. Bu sorunla ilgili olarak servis komitelerine önemli görevler düşmektedir.

Örgütlenme yapan işçilerin, düşüncelerinin propagandasının yanında önce kendisini işçilere kabul ettirip işçilerin güvenini alması gerekir. Kendisini kitlelere kabul ettiren kişi düşüncesini de kitlelere kabul ettirme de zorluk çekmez. İşçilerin birbirine olan güveni son derece zayıftır. Bu aslında kendine güvenlerinin olmadığını gösterir. Çünkü çocukluklarından beri baskı görmüş, bazıları etnik yapılarından dolayı horlanmış ve aşağı-

lanmışlardır; bunun sonucunda kendi içine kapanmış, topluma ve kendilerine karşı güvensizleşmişlerdir. O insanların bunu aşmasının yolu ise bir araya gelip, örgütlenerek sınıf bilinciyle donatılmaktan geçer. İşçiler bilinçlendikçe kendi özgüvenlerini kazanırlar ve birilerine bel bağlamaktan kurtulurlar. Özgüveni sağlamanın bir başka yolu da işçilere bir görev verecek onları denetlemek ve eğer görevini başarıyla tamamlamışsa bunun devamını sağlamak için teşvik etmek, başarısızlığa uğramışsa da, onun yılgınlığa düşmesini engellemek ve başarabilmesi için desteklemek olmalıdır.

Şüphesiz burjuvazi öncü işçileri

Haklar ancak mücadele edilerek kazanılır.

tecrit etmeye çalışacak, etki alanlarını daraltacak, anti propagandalarını yapacak, işçileri işten atacak ve polis baskısı gibi yöntemler uygulayacaktır. Tüm bu baskıları gören ve yaşayan işçiler, burjuva basınında çıkan "kahraman polis" imajının ne kadar sahte ve boş olduğunu kendi deneyimleriyle öğreniyorlar.

Fakat bunlar bu örgütlenmelerin sakıncalı, elverişsiz olduğu anlamına gelmez. İşçi sınıfının her ileri atılımı burjuvazinin benzer engelleme çabaları ile karşılaşacaktır.

Burjuvazinin demogojik propagandalarını boşa çıkartmanın hem de işçi öncülerinin tecrit edilip etkisizleştirilmesini önleyebilmenin yolu; bu örgütlenmelerden vazgeçmek değil, işçileri bu örgütlülüğe sarılmalarını sağlamaya çalışmaktan geçer.

Devlet işçi sınıfına ekonomik talebi olan sendika hakkına anayasada yer vermesine rağmen öbür taraftan

da işkolunda % 10 barajı; işyerinde % 51 barajını koymaktadır. Bir de 17. madde de işçinin en ufak hareketiyle iş disiplini bozmaktan tazminatsız işten attırılmaktadır.

Mevcut sendikaların durumu ise ortadadır. Türk-İş'in ilk çıkışından bugüne devlet güdümlü bir sendika olduğu gözler önündedir. İşçi sınıfının mücadelesi ve örgütlenmesi önünde bir engeldir. Devletin işçi sınıfına bak size hak veriyoruz ya! dedirtmek için vardır. Bayram Meral işçi sınıfıyla hükümete baskı yapacaktır! Birde bunların sözde işçi sınıfına genel grev, genel direniş çağrısı vardır ki kandırmacadan, tabanlarının yükselen muhalefetini ve hak arama isteklerini

alanlara dökülmesiymiş. Peki bunu savunuyorlarsa kendileri neden yapmıyorlar.

DİSK'in ilk çıkışının devrimci çıkış olduğu söyleneceği 15-16 Haziran işçi direnişinde gerçek yüzünü ortaya koymuştur. 12 Eylül'de DİSK yöneticileri bavullarını alıp cezaevi kuyruklarına girdiler. 12 Eylül darbesinden sonra DİSK yeniden açıldığında Çağdaş Sendikacılık naralarıyla geldiler. Çağdaş Sendikacılık olarak sunulan çizgi işçi sınıfının ebediyen ücretli köle olarak barış içinde burjuvaziye boyun eğdirilmesinin teorisidir. Onlar için bir işyerindeki kazanım, sadece işverenin sendika sözcüğünü kabul etmesidir. Onların bakışıyla işçiler sendikaya gidip üye olduklarında düşündükleri kazanım, sınıfın haklarını almak için örgütlenerek adım atılması çabası değil sendikaya prim sağlamak içindir.

Sendikacılar işyerlerinde direnişlerin olmasını istemezler. Sorunları hep diyalogla çözebileceğini söylerler, ama diyalogla hiç bir şeyi çözemezler. Ancak devrimci-demokrat işçilerin bastırması sonucunda işyerlerinde direnişler yaşanmaktadır. Burada devrimci işçilere düşen görev sendikaların uzlaşmacı çizgisini aşip sınıf çizgisine, ahlakına uygun davranmaktır.

Ülkemizde varolan sendikaların anlayışlarının özü uzlaşmacılık ve sınıf işbirlikçiliğidir, sarı sendikacılıktır. Hiçbiri sınıf sendikacılığı yapmamaktadır. Bu sendikalardaki devrimci işçilerin görevi sekterliğe düşmemeye, kitlelerden kopmamaya, sendikalizme, reformizme kapılmamaya özel dikkat göstererek, somut ekonomik taleplerle genel talepleri, ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi birleştirmek, bu perspektifle mücadele etmektir. Bu da özünde sınıf sendikacılığı tavrıdır.

İşyerlerinde örgütlenme yapan devrimci-demokrat işçilerin görevi, "varolan sendikaları bir amaç değil, araç olarak görüp örgütlenme yapmaları gerekir. Gerici sendikalarla uzlaştığında ve onu amaç olarak gördüğü zaman sınıfına ihanet etmiş olacaktır. Sendika çalışmalarında devrimci grupların birbiriyle dayanışması gerekirken sürekli yarış içinde olma psikolojisiyle hareket etmeleri ve alana tek başına hakim olma dargurupçu anlayışıyla yaklaşmaları hatta çeşitli gayri siyasi atıflarda bulunmaları işçi sınıfının sendikal mücadelesini geriletir, örgütlülüğe zarar verir. İşçiler arasında güvensizliğin gelişmesine hizmet eder. Devrimci grupların herşeyde illede benim önderliğim gibi tavırları da aynı hatalı anlayışın bir parçasıdır.

İşçiler ve onların öz örgütlülükleri olan sendikalarda, devrimci ilkeler temelinde olabildiğince geniş kitlelerle birleşmeli, işçilerin ekonomik sorunlarının varolan sistemden kaynaklandığı ortaya koyularak ekonomik mücadeleyi siyasal mücadeleye, iktidar mücadelesine kanalize edebilmeliyiz. Sendikalarda bu mücadelenin kökleştirileceği sağlam birer poleter kaleler haline getirmeliyiz.

Merter/ Sun-Tekstil'den
VDG okuru

Semtler, sorunları ve semt çalışması üzerine

Saatlerce bekleyerek itiş kakış bindiğimiz taşıtlarla ulaşıyoruz gecekondulara, çamurlar içinde yürüyerek ulaşıyoruz mahallelere. Yamru yumru evlerin önlerinde bakımsız ama ışıl ışıl gözlü çocuklar, köpekler kedilerle boğuşurlar. Çünkü onların ne barbi bebekleri nede Galeria'da oynama imkanları vardır.

Münibüste, sokakta gördüğümüz işçi yüzleri yorgun ve sarıdır. Bakarsınız, zavallı dersiniz. Oysa bir tanısanız, konuşsanız ne yürekli ne cesurdurlar. Gecekondular yıkılmalarında panzerlerin önüne, askerlerin, polislerin coplarının-silahlarının önlerine nasıl atılmışlardır. Hatta 7 yaşında çocuklar panzerlerin altında ezilmiştir.

Ve öyle sıcağırtı elleri. Birde devrimciyseniz saygı duyarlar, bir parça ekmeği paylaşırlar. Bunu bilen devlet dahada yoğunlaştırır baskısını, ölüm kumar ellerinde kalış silahlar.

80 öncesi devrimci mücadelenin gelişmesiyle devrimcilerin kaleleri olmuştur gecekondular semtleri. Ancak 80'li yıllarla birlikte Türkiye'de devrimci hareketlerin aldığı darbeler ve en ufak demokratik istemlere karşı faşizmin kurşun cop ve kan ile cevap vermesi sonucu sindirilmiş, örgütsüzleştirilmiş bir halk yığını yaratıldı. Bu dönemde gecekondular semtleri en fazla darbeyi aldı. Bundan yaşamın bütün dinamizmini taşıyan tarlada, fabrikada, okulda ve hayatın her alanında kendini gösteren gençlik yığınlarında nasibini aldı.

Egemen sınıflar kendi çıkarlarını korumak için politikalar belirleyerek hayata geçirirken biz devrimciler bunlara karşı halkın öz gücüne dayanarak somut koşulların somut tahilini yaparak, hiçbir mücadele biçimini reddetmeden ve esas-tali ayırımını kavrayarak, sağlıklı bir biçimde hayata geçirerek iktidar perspektifiyle hareket etmeliyiz.

Çalıştığımız semtler genelde kırdan göçün yoğun olarak yaşandığı yerlerdir. Bu tip semtlerde sosyal yaşamdaki feodal ilişkiler geçerliliğini koruduğu gibi ekonomik sorunlar ağırlığını oldukça hissettirmektedir. Ve buralarda yaşayanlar ne şehirli nede köylü olmadıkları için binbir türlü çarpıklığı üzerlerinde taşımaktadırlar. Onun için öncelikle çalıştığımız alanı her yönüyle tanımalı ve alanın somut koşullarına uygun politikalar belirlemeliyiz. Aksi takdirde karanlıkta el yordamıyla yol bulmaya çalışırız. Neticede bir yerlerde tüküzlememiz kaçınılmazdır.

Genel olarak çalıştığımız semtlerdeki sorunları şu başlıklar altında toplayabiliriz:

- Anne, baba ve çocuklar arasındaki sorunlar,
- Ekonomik sorunlar,
- Kahve, birahane, atari vb yerlerin yarattığı sorunlar,
- Bally, eroin, esrar, içki, kadın ticareti vb sorunlar,
- Çeteler,
- Semtlerin alt yapı (Yol, su, elektrik vb) sorunu
- Ulaşım aracı sorunu.

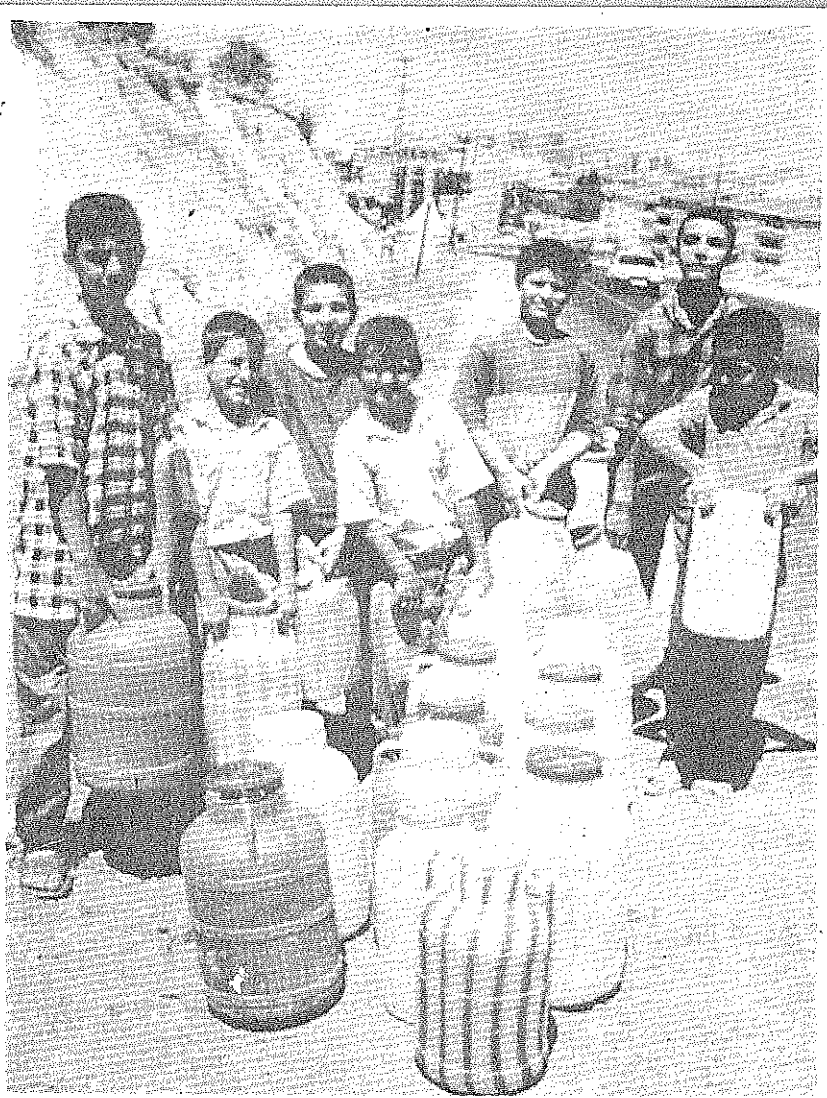
a) Anne, baba ve çocuklar arasındaki sorunlar; Sosyal yaşamdaki feodal ilişkilerin geçerliliğini koruduğuna yukarıda değinmiştik. Bunu iki yönüyle ele almak gerekir. Birinci yönü aile içi yaşamdaki sorunlara kaynaklık eden yönüdür. Köyden gelmiş, yaşam şekli

olarak hala köylü olmakta direten aile büyükleri, çevre ve TV gibi etmenlerden dolayı şehirli gibi yaşamak isteyen çocuklar arasında bir dizi sorun çıkmaktadır. Anne ve baba çocuğun düzenli bir saatte eve gelip gitmesini (Hatta öyle ki öğrenciyse okul-ev, işçiyse iş-ev dışında bir yere gitmesine izin vermez) ister; oysa çocuk TV vb gibi yerlerde gördüğü gibi arkadaşlarıyla gezmek, tatile çıkmak, güzel giyinmek, para harcamak ister. Oysa ailenin bunu sağlaması için ne parası vardır, nede bakış açısı bu yöndedir. Eğer çocuk kız ise baskı çok daha fazladır. Aile onun her şeyini denetlemek ister. Özellikle arkadaşlarının çok sınırlı olması için çalışır. Çünkü katı bir namus kavramında vardır ve namusuna gelecek en ufak bir söz yerine ölmeyi yada çocuğunun ölmesini tercih eder, ona göre kız çocuğu eksik etektir, namusuyla evlenmelidir. Bu çelişki sürecinde anne, baba ve çocuklar arasında uçurumlar yaratır. Ya çocuk bu uçurumu göze alamadığı için ezikleşir ve kişiliksizleşir (Ailesinin her dediğini yapan kukla haline gelir) yada asileşerek aileden kopmaya ve arayışından dolayı yanlış eğilimlere (İçki, uyuşturucu, çete gibi gruplara) yönelir. Oysa diğer bir yönüyle bu tip yerlerde yaşayan aileler genelde devrimci, demokrat kökenli ailelerdir. Ve devrimin hazır potansiyelidirler. İşte bunu bilen egemenler bu tip semtlere bilinçli bir politikayla yaklaşır. Amaçları buralarda yaşayan halkı sindirmek, örgütsüzleştirmektir.

Feodal ilişkilerin ikinci yanı ise, ailelerin birbiriyle dost, akraba ilişkilerinin çok yoğun olmasıdır. Bu bizim açımızdan bir olumluluk arz etmektedir. Bir aile ile bağ kurarak diğer ailelerle tanışma imkanımız doğacaktır.

b) Ekonomik sorunlar; Genel olarak çalışma yürüttüğümüz semtlerde düzenli işi olmayan insanlar çoğunluktadır. İşportacılık yapanlar yada küçük tekstil atölyesinde çalışanların yanında küçük esnaf ve fabrikada çalışanlar vardır. Ve hepsinin ortak sorunu geçim sıkıntısıdır. 5 Nisan kararlarından sonra %100'leri aşan zamlar sonucu Halk Ekmek satan bayiler önündeki büyük kuyruklar bunun çıplak bir göstergesidir. Hemde saatlerce bekledikten sonra 3 ekmek (bundan fazla verilmiyor) almaları durumun vahimiyetini ortaya koymaktadır. Böylesine zor koşullarda yaşayan ailelerin tek umudu çocuklarını okutmaktır. Böylece çocuklarının "hayatlarını kurtaracaklarını" düşünüyorlar. Bu felsefeyle yetiştirilen çocuklar 60-70 kişilik sınıflarda okuyarak liseyi zar zor bitirirler ve üniversiteyi genelde kazanamazlar ve tekstil işçisi, kaportacı, tezgahlar olarak iş hayatına atılırlar. Alacakları 2-3 milyonluk maaşlar ne onların hayallerini nede anne-babalarının hayallerini gerçekleştirmeye yetmez. Ve insanlar bu noktada çeşitli yöntemleri aramaya başlarlar. İşte asıl sorun burada, hangi soruna nasıl çözüm bulup bunu halka nasıl iletteceğimiz sorunudur.

c) Kahve, birahane, atari vb yerlerin yarattığı sorunlar; Genelde devrimci-demokrat kökenli ailelerin bulunduğu bu semtlerde devletin bilinçli politikası sonucu apolitikleştirme çalışmaları yoğunudur. Egemenler bu politikalar doğrultusunda çeşitli yöntemler belirler. Bu yöntemlerin bir kısmı; insanları sorunlarına yabancılaştıran, düşündür-

Semtlerin en büyük sorunlarından biri de su sorunu.

meyen hemen hemen her semtte açılan kahve, birahane, atari salonları ve bunun gibi mekanların mantar gibi bitmesidir. Bu tip yerlerde genelde polisle işbirliği vardır. Ayrıca buralarda gençlere kumar, içki gibi alışkanlıklarda dayatılıyor. Çocuklara ise atari salonları bu anlamda dayatılıyor. Buralarda çocuklara ve gençlere maç fanatizmi, karate hayranlığı gibi çeşitli hastalıklarda empoze edilir.

d) Bally, eroin, esrar, içki, kadın ticareti vb sorunlar; Yukarıdaki mekanlarda veya çeşitli gruplar aracılığıyla arayış içindeki gençlere çözüm yöntemi olarak bally, eroin, esrar, içki, kadın sunulur. Bunu TV, gazete vb çeşitli kitle iletişim araçlarıyla dayatan sistem süreç içinde bu gençleri esir haline getirir. Ve ondan sonrada TV haber programlarında boyalı basınında boy boy resimlerle uyuşturucu madde bulmak için annesini, komşusunu keserek altınlarını çalanları, yada artist olmak için evden kaçıp "kötü" yola düşenleri anlatırlar. Şüphesiz ki bu işleri yapanlar devletin kolluk güçleriyle içindedir. Ve amacı gençlerin sorunlarına sahip çıkmalarını sağlamaktır. Esrar, eroin ticaretini yapanları, ballycileri "yakalayamayan" devlet, işçi ve emekçilerin en ufak bir demokratik talebini jopla-silahla bastırmaya çalışırken, yargısız infazlarla "suçluları yakaladık diyerek" kendini kahraman ilan ediyor.

e) Çeteler; İncelediğimiz zaman göreceğimiz bu tip çeteler genelde ülkücü-faşist çetelerdir. Egemen sınıflar gençliğin arayış ve coşkusunu bu çetelerde eritmeye çalışırken uyuşturucularla bütünleştirip, konuşmayan, görmeyen duymayan insanlar haline getirmeyi amaçlarlar. Çeteler arası kavgalarla meşgul edilen beyinler şüphesiz sorunlarını düşünmezler.

f) Semtlerin altyapı (yol, su, elektrik vb) sorunu; Bu semtlerin yolları genelde düzenli olmadığı gibi kanalizasyon yapılarında eksik yada hiç yoktur. Orneğin Esenyurt'ta su hiç yoktur ve semte gelen tankerlerden su alınabilmektedir. Böyle bir ortamda temizliği bırakın içecek su bile bulmak zordur.

g) Ulaşım sorunu; Lüks semtlerde oldukça sık bulunan ulaşım araçlarına rağmen (Buralarda yaşayanların çoğunun özel arabası vardır) kenar semtlerde ancak saatlerce bekleyerek araç bulabiliriz. Özellikle sabahın erken saatlerinde ve iş dönüşlerinde araç bulmak mucizevi bir olaydır.

İşte semtimizde bu ve buna benzer sorunlardan hangilerinin veya hangisinin olduğunu kavramalıyız. O halkadan başlayarak sorunlara ilişkin çeşitli çalışmalar yapmalı ve halkla diyalog kurmaya çalışmalıyız. Nasıl olabilir bu çalışmalar? Taraftar yada devrimci-demokrat aileler yada kişiler aracılığıyla (Bir aileye gitmemiz sosyal yaşamdaki feodal ilişkiler aracılığıyla diğer ailelere gitmemizi kolaylaştırır) diğer insanlara ulaşmak, ulaştığımız insanlara kendi sorunlarına sahip çıkmaları gerektiğini kavratmalıyız. Bunun yanında semtin çevresindeki işyerlerinde giderek orada çalışanlardaki diyalog kurmalıyız, ve bunun ileri bir aşamasında çevremizde topladığımız kitleyi onların durumlarına uygun örgütlenmelerle komiteleştirmemiz gerekir. Aksi takdirde bu çevremizdeki kitleyi işlevli kılmamız ve onları ilerletmemizin imkanı olmaz.

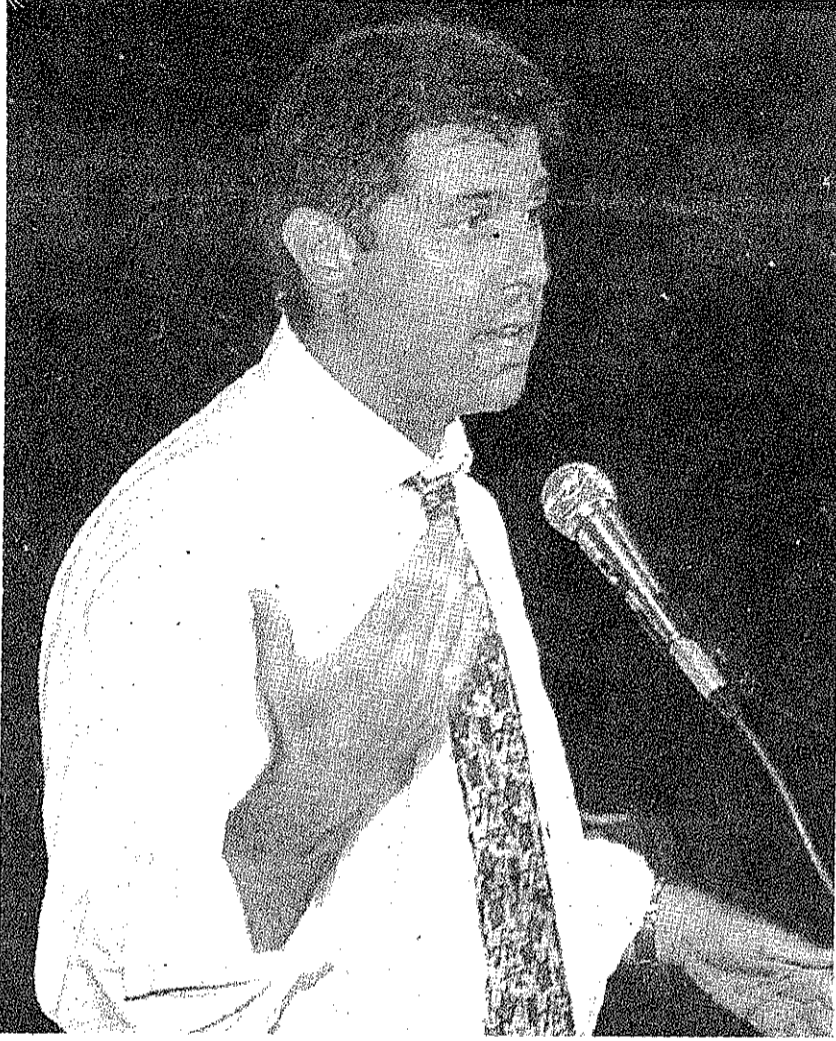
Bunun yanında semtlerde tek tek ilişkiler peşinde koşturmak yerine kitleleri yoğun olarak bulduğumuz kitle örgütlerinde düzenli çalışmalarda bulunmalıyız. Kitlelerin belli bir yoğunlukta katıldığı semtteki herhangi bir kitle örgütünde çalışma yürütmek semt faaliyeti açısından vazgeçilmez önemdedir. Faaliyetin güçlenmesi ve yaygınlaşması açısından önemle üzerinde durulması gereken yerlerden başlıcası arasında kitle örgütleri gelmelidir. Böylece daha geniş kitleye ulaşma ve seferber etme imkanımız doğacaktır.

Bulduğumuz her alanda olduğu gibi semtlerde bütün imkanlarımızı devrime sunma perspektifiyle hareket ederek, aynı perspektifi halka sunmak zorundayız.

Aksi takdirde yapacağımız çalışma bir süre sonra tıkanacak ve çalışmalarda istenen verim sağlanamayacak gelişim gerçekleştirilemeyecektir.

YENİ DEMOKRASİ'Yİ TÜSİAD'IN CEM BOYNER'İ DEĞİL; PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİNDE Emekçi halkımız yaratacak!

Egemen sınıfların yeni gözdesi Cem Boyner

Tarihsel üretim sürecinde gelişen kapitalist-emperyalist aşamada sistem bağrında taşıdığı tüm dinamikleri ortaya çıkardığı halde kendini yeniden üretememekten kaynaklanan karakteristik bir bunalım içerisine girmiştir. Bu bunalım sistemin doğal yapısındaki anarşiden kaynaklanan devresel bunalımdan çok farklı bir boyut taşımaktadır.

Küçük meta üretiminin büyük meta üretimine dönüşmesi ile başlayan kapitalist üretim süreci, meta ihracı ve serbest rekabet döneminden geçerek, tekelleşme ve mali sermaye ihracı ile bir üst aşamaya ulaşmıştır. Bu aşamayı Lenin "Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm" olarak tanımlamış, ve buna "çürüyen kapitalizm" adını takmıştır. Lenin'in bu tesbitinden kısa süre sonra emperyalizm genel bunalımını aşmak amacı ile dünya savaşına başvurmuştur. Birinci dünya savaşının sonlarında emperyalizmin en zayıf halkası Rusya'da Lenin'in önderliğinde 17 Ekim sosyalist devrimi gerçekleşmiştir. Bu devrimle şok olan emperyalist burjuvazi dünyadaki ilk proleter sosyalist devrimi bastırmak için elinden geleni yapmış ancak başarılı olamayınca kendi sistemini yeniden üretme çabasına girmiştir. Emperyalizm 1940'larda yeniden aynı türden bir bunalıma girmiş ve çözüm yolu olarak yine dünya savaşına başvurmuştur. Fakat bu defa, başta Çin olmak üzere birçok ülkedeki DHD (Demokratik Halk Devrimi) ler ile, bir ön-

cekine oranla daha büyük pazar alanlarını kaybetmiştir. İkinci dünya savaşından sonra, bu yenilgilerden dersler çıkararak emperyalist burjuvazi, gerek bütün olarak sistemin inşası gerek kaybettiği pazarlara yeniden girmek için, kendini yeniden üretmeye başlamış, sanayi ve teknolojiye atılmaları ile kendini toparlamış, özellikle sistemin patronu olan ABD emperyalizminin Marshall planı ile yeni sömürgecilik siyasetine ağırlık vermiş, sistemin esas özelliği olan sermaye ihracına bir de teknoloji ihracını ekleyerek, kaybettiği pazarlara yeni sömürgeleri vasıtasıyla girmeye çalışmıştır.

Kapitalizmden komünizme geçiş aşaması olan sosyalizmin inşa sürecinde kapitalizme özgü bazı yasaların olması, iktidarı ele geçiren proletaryanın uyanıklığı elden bırakması vb. nedenlerle proletarya iktidarlarını gasp eden bürokrat burjuvazi tekelsel devlet kapitalizmini uygulamaya koymuş gerek bu nedenle gerek iktisadın kendi doğal yasalarından kaynaklanan nedenlerden dolayı siyasal sistemleri farklı görünse de iktisadın siyasal duvarları yıkması sonucu emperyalist sistem ve sosyal emperyalist sistem iktisadi olarak iç içe girmiştir. Bu durum RSE'nin yıkılışının başlıca nedenlerinden biri olmuştur. 1980'lerin ortalarında iki süper güç ABD ve SSCB'de başlayan ekonomik kriz, RSE (Rus Sosyal Emperyalizmi)'nin çöküşüne yönelmesi ile ABD'ye psikolojik üstünlük sağlamış ve bu nedenle ABD emperyalizminin yaşadığı bunalım görece

atlatılmıştır. Ancak RSE'nin tepetaklak gitmesinin ardından sistemin tümünde yaşanan kriz fazla gizlenememiş bu kendisini körfez savaşı ile göstermiştir.

Burjuvazi kendisinden önceki tüm egemen sınıfların tecrübelerinden faydalanarak, egemenliğini korumak ve mevcut sistemi devam ettirmek için her türlü yöntem başvurmuştur. İdeolojik ve politik ve iktisadi alanlara da; kimi zaman ateist, kimi zaman idealist, bazı ülkelerde fundemantalist bazı ülkelerde nasyonalist olabiliyor. Bir dönem monarşist olurken bir başka dönem faşist oluyor. Bazen de demokrat olduğunu söylüyor. Ama iki konuda çok tutarlı davranıyor, özel mülkiyet ve azami kar. Kimi zaman devletçi kimi zaman özel teşebbüsçü oluyor, kimi zaman serbest piyasa ekonomisi uygularken işler kötüye gitti mi müdahaleci olabiliyor. Burjuvazi üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel teşkil ettiğinden ve sistem bir bütün olarak tıkandığından dolayı yeni ürünlerde üretmiyor, artık eski ürünleri şekilsel değişiklik yaparak piyasaya yeniymiş gibi sürüyor.

Sistemdeki genel bunalımı aşmak için emperyalistler ve onların ideologları yeni arayışlara girmektedirler. Kimileri kapitalizmin ve sosyalizmin olumluluklarını birleştirerek kendilerine göre yeni bir model oluşturmalarını söylüyorlar. Ancak bunların argümanlarını incelediğimizde karşımıza çıkan modelin İsveç sosyalizmi modelinden başka birşey olmadığını görüyoruz, oysa bugün İsveç ekonomisini ve toplumsal sistemini incelediğimizde onun da sistemin bir bütünü gibi çürümüşlükten kokmuşluğa yöneldiğini görüyoruz. İlk olarak ABD başkanı Bush tarafından körfez savaşı döneminde dile getirilen, daha sonra emperyalist medya bombardımanı ile dünya halklarına yansıtılan "Yeni Dünya Düzeni" dedikleri şeyin, kısa süre sonra eski düzenden pek farkı olmayan, yeni dünya düzensizliği olduğu bizzat bu düzenin savunucuları tarafından dile getirilmeye başlandı. Bu "Yeni Dünya Düzeni" denilen şey ne idi? a) Serbest Piyasa Ekonomisi, b) Ülkelerin toprak bütünlüğüne saygı, c) çok partili demokratik sistem, d) insan haklarına saygı. Bu ilkeler çok kısa süre sonra onları ortaya atanlar tarafından çiğnendi. Emperyalistler sınıf mücadelesinin yönünü saptırmak için çok çeşitli yöntemlere başvurmuşturlar. Bu yöntemlerden başlıcaları şunlardır; Geri ülkelerdeki egemen klikleri birbirine düşürerek karışıklık yaratıp sonra da sözüm ona insan hakları ihlallerini önlemek için bu ülkelere müdahalede bulunmak (Somali ve Ruanda örneği), değişik etnik kökenden oluşan ülkelerde mikro milliyetçilik anlayışlarını yayarak halkları birbirine kırdırmak (Yugoslavya ve eski Sovyet Cumhuriyetleri'nden birçoğunda yaptıkları gibi). Bazı ülkelerde işçi sınıfı önderliğinde gelişecek devrimleri önlemek için, bu ülkelerde yıkılmaya yüz tutmuş iktidarlara karşı altınayit olarak fundemantalistleri hazırlamak (Türkiye örneği). Kendi ülkelerinde ise mevcut ekonomik bunalımlar sonucu işçi sınıflarının düzenlerine yönelebilecek mücadelesinin önünü saptırmak için neo nazi örgütlenme ve faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. Bir yandan bu yöntem-

leri kullanırken bir yandan da sistemin yeniden üretimi için kendi ülkelerinde yük olan sanayi sektörlerini preferi ülkelere kaydırmaya çalışmaktadırlar. Ayrıca kendileri açısından ileri teknolojiyle işleyen sanayi sektörlerinin alt birimlerini oluşturmak için yeni sömürgelerine teknoloji ihraç ederek oralar da kendi büyük sanayi komplekslerinin atölyelerini oluşturmaya çalışıyorlar. Örneğin bilgisayarın hafızasını kendileri üretirken disketlerini Türkiye gibi yarı sömürgelerinde ürettiriyorlar. Kısacası kapitalist-emperyalist sistem bağrında taşıdığı tüm dinamikleri ortaya çıkarmış, çürüme kokuşmaya dönüşmüştür. Bu süreçte dünya proletaryası ya gelişmeler karşısında kayıtsız kalarak yokoluşa giden toplumla birlikte kendisi de yok olacak, ya da yaşadığı yenilgilerden dersler çıkararak tarih sahnesinde yeniden boy göstererek bu pis kokuşmuş düzeni temizleyerek kendisi ile birlikte tüm insanlığı kurtaracaktır.

Genel olarak kapitalist-emperyalist sistemde yaşanan bu bunalım, sistemin bir parçası olan ülkemiz özgülünde daha da üst boyutta yaşanmaktadır. Gerek sistemin genel bunalımının yansımaları, gerek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin düzende yarattığı sarsıntı düzenin sahiplerini müthiş derecede korkutmakta, bir yandan birbirlerini yerken diğer yandan da bu kokuşmuş düzenlerini onarmak ve korumak için çeşitli planlar yapmaktadırlar. Ülkemizdeki egemen sınıflarda kendilerinden önceki tüm egemen sınıfların deney ve tecrübelerinden ayrıca emperyalist efendilerinin tecrübe ve desteklerinden faydalanarak ömürlerini uzatmaya çalışmaktadırlar. Bugün rejim tamamen kokuşmuş ve her tarafından dökülüyor. İşte bu tükenişin dirilişe dönüştürmek için egemenler her türlü yöntem başvurmakta ve çok değişik olasılıklar üzerinde çalışmaktadırlar. Hergün yeni yeni paketler açılıyor, birgün önceki uygulama birgün sonra kaldırılıyor. Bir söylenen şey ertesi gün yalanlanıyor. Yaşanan krizi kitlelerden gizlemek için suni gündemler ve göstermelik gelişmeler yaratılıyor. Sınıf mücadelesinin yönünü saptırmak için zaman zaman askeri darbe tehditleri yapılıyor. Son zamanlarda da kitleleri şeriat tehlikesiyle korkutmaya çalışıyorlar. Tüm bu bulanık ortamın altında yatan gerçek ise ABD'nin RSE'nin çöküşü ile birlikte Türkiye'ye vermek istediği roldür.

ABD, emperyalizmi RSE'nin çöküşü ile birlikte onun etkin olduğu pazarlara (Balkanlardan Orta Asya'ya kadar olan bölge) daha aktif olarak girmek, buralarda rakipleri Almanya ve Japonya'dan daha fazla söz hakkına sahip olmak amacı ile binbir türlü oyunlara başvurmuştur. 1990 yılında iki ABD'li stratejisyen'in Türkiye ile ilgili iki farklı planları vardı. Birincisi, ekonomide serbest piyasa ekonomisi uygulayan laik görünümü çok partili demokratik bir Türkiye, Türki cumhuriyetlere örnek olacak ve ABD'nin kafaşlarda ve Orta Asya'da truva atı rolünü üstlenecekti, ikinci bir plana göre ise ılımlı İslam Cumhuriyeti görünümündeki bir Türkiye Ortadoğu'ya örnek olacak ve ABD'nin adına Ortadoğu'da jandarmalık yapacaktı. ABD Türkiye'ye bu rolleri biçerken kendine göre

ve rollere uyabilecek partileri ayakta tutmaya çalışıyor. Birinci plan için, ANAP-DSP-MHP ikinci plan için de RP'yi alttan alta destekliyor. Son zamanlarda ise her ikisinin de sentezi olacak bir üçüncü şık üzerinde çalışmalar yapıyor ve bu kez karşımıza TÜSIAD'ın eski başkanı Cem Boyner figüran olarak çıkarılıyor.

Bu yeni çalışmalarını yürüten Cem Boyner ve akıl hocaları (Bazıları eski TKP ve TİP'lidir) çalışmalarında birde ad koymuşlar "Yeni Demokrasi Hareketi". Son günlerde basında çıkan haberlere göre Cem Boyner Hareketleri'nin sonbaharda bir siyasi partiye dönüşeceğini ve ilk genel seçimde %45 oyla tek başına iktidara geleceğini söylüyor. Biz burada Cem Boyner'in kuracağı partinin ilk genel seçimlerde %45 oyla iktidara gelip gelemeyeceği üzerinde durmayacağız. Bizim üzerinde durmak istediğimiz konu egemen sınıfların neden "Yeni Demokrasi Hareketi"ne gereksinim duydıkları ve bu "Yeni Demokrasi Hareketi"nin ne mem-nem birşey olduğu ve gerçek Yeni Demokrasi'yi hangi sınıfın yaratacağıdır.

Soruların yanıtlarına geçmeden önce bir konunun altını çizmekte fayda var. Emperyalizm aşamasında burjuvazi bir bütün olarak gericileşmiştir. Emperyalist ülkelerdeki demokrasi, serbest rekabetçi dönemdeki burjuva demokrasi gibi proletaryanın burjuvazi üzerinde, örgütlülüğü ve mücadelesi ile baskı oluşturduğu bu nedenle de burjuvazinin istediği gibi at oynatamadığı bir demokrasi değil, proletaryanın bir kesiminin satın alındığı, daha doğrusu proletaryanın sınıf örgütlerinin, (Parti, sendika, dernek) önderlerinin bir çoğunun emperyalistler tarafından satın alındığı ve sınıf mücadelesinin bastırıldığı gerici yönetimler haline gelmişlerdir. Emperyalizme bağımlı yeni sömürgelerde ise söstermelik bazı demokratik hakların dışında demokrasiden söz etmek, emperyalizmi ve onların uşaklarını şirin göstermekten başka bir anlam taşımaz. Kısacası sömürge yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerde gerçek demokrasi proletarya önderliğinde Yeni Demokratik Devrim gerçekleştirilmeden yaratılamaz.

Konumuza dönersek; egemen sınıfların sözcüleri Cem Boyner vasıtasıyla neden "Yeni Demokrasi Hareketi"ne gereksinim duymuşlardır? İktisadi çöküntü toplumun her kesiminde hissedilmektedir. Burjuvazinin kendisi "Sosyal patlama olur" diye ciyak ciyak bağırılmaktadır. 600 bin işçi sokağa atılmış, daha bir o kadar da atılacaktır, hergün birçok işletme kapısına kilit vurmakta devlet işçisine, memuruna maaş verememekte, köylülerin ürünlerine verilen taban fiyatlar düşük tutulmakta, alınan ürünlerin parası verilememektedir. Avrupa ile gümrük birliğine gidileceğinden iç pazar için üretim yapan holdingler paniğe kapılmış durumda güçlü sermayeleri olmadığından teknolojik yeniliğe gidememektedirler. Tüm bu sıkıntıları atlama için KİT'lerin özelleştirilmesine karar veren hükümet sivil ve asker bürokrasisinin direnci ile karşılaşmakta, özelleştirebildiği KİT'leri de emperyalist tekeller ve yerli uşaklarına yok pahasına satmaktadır. Bu ortamda bir avuç zengin daha fazla zengin olurken, milyonlarca yoksullar kervanına yenileri eklenmekte ve artık ülkede yaşayan birçok insan sadece ekmeyle beslendiği gibi azımsanmayacak bir kesimde ekme bulmakta bile zorluk çekmektedir. Böyle bir ortamda hükümet, bir yandan istikrar tedbirleri ile milyonlarca emekçinin kanını emip canını çıkarırken bir yandan da orduya (Ulusal kurtuluş ve sosyal kurtuluş hareketini

bastırmak için) en ileri teknoloji ile donatılmış silahlar almaktadır. Türkiye bugün dünyada en fazla silah alan ülke konumundadır.

Sistem iktisadi açıdan bunalımda olduğu gibi siyasi açıdan da ciddi bir kriz yaşamaktadır. Toplam % 50'ye varan oy oranı ile iktidar olan koalisyon partilerinin 27 mart yerel seçimlerinde aldıkları oy oranı % 35 'tir. Hiç bir parti % 25 oy oranını geçememektedir. Hiçbirinin diğerinden farklı bir programı yoktur. Bu siyasi ve iktisadi bunalım beraberinde kültürel yozlaşmayı getirmiş tüm ahlaki değerler ayaklar altına alınmış herşeye meta gözü ile bakılmaktadır. Özal'la başlayan köşe dönme felsefesi toplumdaki tüm değerleri allak bullak etmiş aile içi ilişkilerde bile meta ve çıkar ön plana çıkmıştır. Ünüversiteler İnönü'nün deyişi ile lise düzeyine inmiş bilimde, sanatta ve edebiyatta hiçbir ilerleme kaydedilememiş, özel televizyonlar vasıtasıyla kültür emperyalizmi aile içine kadar girmiş, bu yalan ve göz boyama makinalarında sürekli seks ve şiddet öğeleri ağır basan programlarla kitlelere şu mesaj verilmektedir; "Hiçbir şeye kafanı takma; herşey saçma, sen de saçmal; kendi çıkarın için önüne gelene saldır, engel olanı ezme; çalış, ezemezsen onun karşısında sen ezil; önemli olan yaşamaktır. Cinsel duygularını tatmin etmek için herkesle her türlü ilişkide bulun vb" İşte topluma verilen bu mesajla toplumda yozlaştırılmıştır.

Egemen sınıflar ideolojik açıdan da bunalım içerisinde. Yıllardır Kemalizm diye tutturdıkları şeyin koyu bir faşizm olduğu ortaya çıkmıştır. 12 Eylül'le ortaya attıkları Türk-İslam sentezi de tutmadı; Şimdilerde bir yandan yeni milliyetçilik anlayışlarını geliştirirken, diğer yandan fundemantalizmi geliştiriyorlar. Egemenler her yönden acizleştiklerinden yeni arayışlara girmişlerdir. Ancak bunların piyasaya sürmeye çalıştıkları, faşizmden başka birşey olmadığı belli olan ve her tarafından dökmülmeye başlamış bulunan mevcut demokrasinin ambalajını değiştirip üzerine yeni sözcüğünü eklemekten başka birşey olmayacaktır. Tıpkı çamaşır deterjanı Alo'da yapıldığı gibi beyazı daha beyaz yapar çünkü bu yeni Alo'dur.

Peki bu "Yeni Demokrasi" dedikleri şey nedir? Ekonomide devleti küçültmek (yani özelleştirme). Bugünkü hükümet de bunu yapmaya çalışıyor. İdari yapıda değişiklik yapılarak yerel yönetimlerin yetkilerini arttırmak, bu da hükümetin programında var. Anayasal vatandaşlık, yani farklı dinsel ve etnik yapıları kültürel özerklik, son zamanlarda cumhurbaşkanının dile getirdiği ve hükümet tarafından da benimsendiği söylenen kavramlar. Tüm bu ve benzeri kavramlar Özal tarafından dile getirilen ve hiçte yeni olmayan şeylerdir. Bugün hakim sınıflar içerisinde devlete yeni bir biçim vermek isteyenlerle, mevcut statükoyu korumak isteyenler arasında yoğun bir çelişki vardır. Bir kısmına göre devlete yeni bir biçim verilmez ise devlet parçalanır, diğer bir kısmına göre ise devlet mevcut yapısını korumaz ise parçalanır. Her iki kesimin de kaygısı devletin parçalanma olasılığıdır. Peki egemen sınıflar, devlete yeni bir biçim verme konusunda bir konsensusa varabilirler mi? Türk egemen sınıflarının ve diğer bütün egemen sınıfların tarihlerini incelediğimizde, karşımıza çıkan tablo bu sınıfların egemenlikleri tümüyle tehlikeye girdiği zamanlarda söstermelik reformlarla ömürlerini uzatmaya çalıştıklarıdır. Yine hakim sınıflar her zaman havuçu ve sopayı bir-

likte kullanmışlardır. Ama burada şu sorulmalıdır; Cem Boyner'in "Yeni Demokrasi" gerçek anlamda köklü reformlarla burjuva demokrasisini sağlayabilecek midir? Sınıflar mücadelesi tarihi bize bunun böyle olmayacağını göstermektedir.

Siyaset ekonominin yoğunlaşmış bir şeklidir, dolayısıyla ekonomik ilişkilerde (mülkiyet ilişkileri) köklü bir değişikliği önermeyen hiçbir siyasal program eski sistemi kökten değiştiremez; ancak ona yama vurur. Hele hele eski mülkiyet ilişkilerinin koruyucusu güvenlik örgütlerini dağıtmadan o mülkiyet ilişkileri üzerinde şekillenen siyasal sistemi köklü olarak değiştirileceğini söylemek kitleleri aldatmaktan başka bir anlam ifade etmez. O zaman yapılacak istenen nedir? Burada amaç bir yandan dini devlet tekelinden çıkarak Erbakan'ın; "herkes kendi hukukuna göre yaşama" görüşünü yumsatarak şeriat yanlılarının önemli bir bölümünü düzen içerisinde çekmek, diğer yandan da anayasal vatandaşlık hakkı ile Kürt kimliğini tanıyarak "PKK ile kültürel birbiriinden ayırarak" reformist Kürt burjuvazisini yanına almak. Mevcut toplumsal muhalefetlerine düzen içine çekmek, düzen içine çekemediklerini ezme. İşte Cem Boyner'in "Yeni Demokrasi Hareketi."

Günümüz Türkiye'sinde mevcut toplumsal sınıflar içerisinde yeni temsil eden tek sınıf proletaryadır; dolayısıyla, gerçek anlamda Yeni Demokrasiyi yaratacak olan da proletarya partisidir.

Neden proletarya? Çünkü proletarya üretimdeki konumu gereği özel mülkiyetten yoksun, kaybedecek zincirlerinden başka birşey olmayan,rettiği ürüne yabancılaşmış kendisine de yabancılaşmış kendisi ile birlikte tüm toplumu yokoluştan kurtaracak olan tek sınıf olmasından dolayıdır. Her ne kadar Türkiye proletaryasının önemli bir bölümü henüz sınıf bilincinden ve sınıf mücadelesinden uzak olsa da, özellikle son çeyrek yüzyıldaki örgütlenmesi ve mücadelesi ile ülkemiz açısından insanlığın kurtuluşuna giden yolda ilk adım olan Yeni Demokratik Devrim'e önderlik edecek ve Yeni Demokrasi'yi hayata geçirecek olan biricik sınıftır.

Türkiyede gerçek anlamda yeni demokrasi hareketi, (belirli eksikliklerine rağmen) 1968'lerde öğrenci gençliğin yaygın anti-emperyalist eylemlilikleri ile başlamış daha sonra toplumun tüm ezilen sınıflarına yayılarak, köylülerin toprak işgalleri, işçilerin direnişleri, gençlerin sokak gösterileri ile 15-16 Haziranda Türkiye proletaryasının muhteşem eylemliliği ile hareketin önder sınıfı ortaya çıkmıştır. Ardından gelen 12 Mart faşizmine karşı

Egemen sınıfların sözcüleri Cem Boyner vasıtasıyla neden "Yeni Demokrasi Hareketi"ne gereksinim duymuşlardır. Çünkü; kütze giren ve tikanan sistemlerini yeni demogoji ve kandırmacalarla yaşatmaya çalışmaktadırlar.

THKP/C, THKO gibi devrimci örgütler ve Türkiye proletaryasının öncü kurmayı **TKP(ML)**'nin önderliğinde proletarya ve emekçi halk direnişine geçiş, bu direniş döneminde proletarya ve emekçi halkın yiğit önderleri devrimciler, demokratlar ve komünistlerin bir kısmı katledilmiş bir kısmı ise zindanlara tıkmıştır. Ancak faşizm, proletaryanın ve emekçi halkın yeni demokrasi hareketini yok edememiştir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı daha sonraki süreçte egemenlerin bilinçli olarak besleyip üzerlerine saldırdığı MHP'li faşistlere karşı yoğun bir mücadeleye girmiş ve bu süreçte birçok bölgede (önemli eksikliklerine rağmen) sokakta demokrasiyi yaratmıştır. İşçi sınıfının 1 Mayıs'taki eylemlilikleri DGM'lere karşı eylemlilikleri, Tar-İş direnişi, Adana'daki 29 Eylül barikat savaşları, 1979'daki Dersim-Deş'te **TKP(ML)** önderliğinde köylülerin toprak işgalleri, İstanbul-Ümraniye'deki gecekondu direnişi vb gibi eylemler onun Yeni Demokrasi'yi yaratma, sosyalizme giden yoldaki önemli adımlarından sadece bir kaçıdır. Bunları şunun için belirtme gereği duyduk: Faşizm karşı demokrasi mücadelesi ancak ve ancak, faşizmden zarar gören işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlü mücadelesi ile olur, yoksa bu düzenin sahiplerinden bir kesiminin salonlarda yaptığı konferanslarla olmaz. Gerçek Yeni Demokrasi deneyi (önemli zaaf ve eksiklikler taşısa da) 12 Eylül öncesi Fatma'daki yerel yönetim deneyidir. 12 Eylül sonrası 1984'de başlayan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı ulusal meclisler kısmen Yeni Demokrasi'nin unsurlarını taşımaktadır. Yine 89-90'lardaki bahar eylemliliklerinde ortaya çıkan işyeri komiteleri Yeni Demokrasi'nin örneklerindedir.

Gerçek anlamda Yeni Demokrasi örneği ise, proletaryanın öncü gücü **TKP(ML)** önderliğinde 1992'ce Dersim'de oluşturulan Köylü Halk Meclisi deneyidir. Bu deney incelendiği zaman gerçek anlamda Yeni Demokrasi'nin hem iktisadi hem de siyasal yapısının belirtilerini önemli oranda barındırdığı görülecektir. Orada birçok köyden gelen köylüler proletaryanın öncü gücü **TKP(ML)**'nin önderliğinde, halk ordusu **TİKKO**'nun koruması altında bir araya geliyorlar. Bölgedeki üretim ve ürünlerin pazarlanması, faşizmin baskıları, köylülerin öncülüyle ve bölgede bulunan diğer devrimci örgütlerle ilişkileri gibi konular konuşulup tartışılıyor ve daha sonra sosyal, siyasal, iktisadi ve doğanın korunması ile ilgili bir dizi kararlar alınıyor. Bir yanda komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı diğer tarafta ise proletarya ve emekçi halkın öncüsü **TKP(ML)** önderliğinde oluşturulan halk iktidarı, işte günümüzde gerçek anlamda yeni demokrasi hareketi budur. Bu iktidarın temel özelliği: Düzenin yasalarını bir tarafa atarak silahlanmış işçilerin ve köylülerin doğrudan kendi seçtikleri ve gerektiğinde anında görevden alabilecekleri temsilciler. İşte bu temsilciler vasıtasıyla Yeni Demokrasi yaşama geçirilecektir.

MLM (Marksizm-Leninizm-Maoizm) bilimi ile donanmış **YDG'lilere** düşen görev **Başkan Mao**'nun "Devrimci gençlik işçilerle köylülerle kaynaşmış olan gençliktir" sözlerini bilince çıkararak işçiler köylüler ve tüm emekçiler içerisinde Cem Boyner'in sahte yeni demokrasisini teşhir etmek, proletaryanın öncüsü ve önderi **İbrahim KAYPAKKAYA**'nın Yeni Demokrasi'sinin propagandasını yaparak onlara kendi iktidarlarını kurmalarında yol gösterici olmaktır. ✎

Büyük faydalar doğru tahlillerden doğar!

Chiang Han

Gerçek koşulları öğrenme konusunda diyalektik materyalist görüşleri ve yöntemleri kullanma, sorunları dikkatlice tahlil etme ve doğru sonuçlar çıkarma Marksist bilgilendirme çizgisi izleyen bir proleter devrimcinin ele alması gereken bir yaklaşımdır.

Gerçek koşulları öğrenme

Çin Komünist Partisi'nin devrimci mücadelesi boyunca Başkan Mao, tüm yoldaşlara ML (Marksizm-Leninizm) okunu Çin devriminin (Marksizm-Atmaviz) öğrenmelerini söylemiştir.

Başkan Mao, "Ülke, eyalet, bölge içinde ve dışında bizim hareket rehberimiz olarak somut koşullardan başlamak, onlardan hayalci olmaya ve onların içinde doğal olarak varolan maysalardan yola çıkmalıyız. Yani bizim çevremizde meydana gelen olayların iç ilişkilerini bulmak zorundayız ve bunu yapmak içinde öznellik, ani coşku, cansız kitaplara değil, nesnel olarak varolan olaylara güvenmek zorundayız. Maddeyi ayrıntılı olarak incelemeli, Marksizm-Leninizm'in genel ilkeleri doğrultusunda maddeden çıkarımlarda bulunmalıyız" diyor (Çalışma tarzımızı düzeltelim).

Çin devriminin zaferi ve partimizin gelişmesinin esas nedeni, partinin her zaman Başkan Mao'nun pratikle bütünleşen ve Marksist çizgiye bağlı öğretilerini izlemiş olmasıdır.

Başkan Mao'nun belirttiği gibi ideolojik ve politik çizginin doğruluğu yada yanlışlığı her şeyi belirler. Marksist bilgilendirme çizgisi proletarya partisinin siyasi çizgisinin ideolojik kuralıdır. Aynı zamanda bu çizgi, siyasi çizgiye yardımcı olur.

Yanlış bir bilgilendirme çizgisinin izlenmesi, doğru siyasi çizginin formüllemesini ve yerini getirilmesini imkansızlaştırır. Marksizm-Leninizm evrensel gerçeği Çin devriminin somut şartlarıyla birleştiren Başkan Mao, Çin'de sosyalist devrim için partinin temel çizgisini ve temel siyasetlerini ortaya koymuştur. (1)

Başkan Mao, özgül çizgiyi ve özgül politikaları, özgül çalışma için ayırdı. Burada yalnızca partinin özgül çalışma konusundaki çizgi ve politikalarına değil, aynı zamanda fedbirlerine özele, partinin temel çizgi ve politikalarına önemle değinmek zorundayız. Bütün görevlerde başarıların esas garantisidir.

Partinin şimdiye kadar izlediği doğru siyasi çizgiyi engellemek ve yıkmak amacıyla, parti içine sızmış burjuva temsilcileri sık sık Marksist çizgiye karşı çıkarak onu köktürmek konusunda metafizik safsatayı, diyalektik materyalizmin yerine koydular. Bunlardan Liu Şao-Şi araştırma ve inceleme yöntemini "Modası geçmiş" ilan etti. Marksist sınıf tahliline ve kitle çizgisine saldırmaktan geri durmadı. Lin Piao ise "Şeyler yapma konusunda düzen tersine çevrilir, yani düzen öznel den nesnel doğrudur" demiştir. Lin Piao, diyalektik bütünlüğü bilgi ve pratik olarak ayırmıştır. Düzen tersine çevirir, yutturmacasını yapmak için Lin Piao subjektif isteğiyle objektif olaylar üstünde uygulamaya çalışıyordu.

Tam anlamıyla idealist ve anti-Marksist bu çizgi Lin Piao tarafından partinin genel çizgisini değiştirmek ve karşı-devrimci revizyonist çizgisini hakim kılmak için kullanılmıştır. Bu nedenle biz, proletaryanın somut koşulları öğrenme konusundaki azmini, görüşlerini ve yöntemlerini güçlendirerek, sorunları dikkatle incelemek, doğruları bulmak, Liu Şao-Şi ve Lin Piao'nun metafizik çizgisini reddetmek zorundayız.

Marksist çizgiyi bilinçli olarak izlememiz, içerde ve dışarda sınıf mücadelesinin objektif şartları ve bulunduğumuz bölgenin ya da birliğin somut şartları ışığında partinin temel çizgisini kararlılıkla sürdürmemiz gerekmektedir.

Başkan Mao şöyle demiştir: "Herhangi bir görevde ilk önce bulunduğumuz yeri bilmemiz gereklidir. Görevi ancak bu şekilde tam olarak yaparız" (Çalışma Tarzımızı Düzeltilim).

Mümkün olduğu kadar önceden çok malzeme toplamak ve konuyu her yönüyle bilmek, içteki ve dıştaki siyasi durumu incelemek, sorunları tahlil etmek ve incelemek, partinin temel çizgisini uygulamak ve görevi-

mizi doğru olarak yapmak bize olanak veren nesnel temeldir.

Sorunları dikkatli tahlil etmek ve araştırma yapmak, kazanılan hammaddeyi kafamızda işlemek anlamına gelir. Belirli nitelikte, yeterli miktarda hammadde olmadan yüksek düzeyde üretilmek olanaksızdır. Araştırma yapmadan ve gerçek koşulları değerlendirmeden yapılan tahlil, karanlıkta kurşun sıkma gibi benzer. Herhangi bir kişi bir şeyin sadece yüzeysel niteliklerini biliyorsa ve elde tek yanlı malzemenin az bir kısmı varsa, hiç bir zaman doğru bir iş yapamaz. Bunun nedeni şudur: Tek yanlı bir şeyin az miktarı ne tümünün içindeki çelişkinin niteliğini, nede onun özelliklerini yansıtır. Bu çelişkinin çözümüne kafa yorarak, (Örneğin soruya cevap vermek, bir tartışmaya son vermek, görev üstlenmek, ya da askeri bir hareket yönetmek) temel güçlüğü nereden bilmeye bağlıdır. Keskinleşen ve sonuç almamız doğru ayrımınin hesabına katılması anlamına gelmez. Bunu yapmak hem olanaksızdır, hemde gereksizdir. Ancak temel durumun, temel niteliğinin ve bir şeyin gelişmesinin temel eğilimlerinin gerekli olan kısımlarını almak imkanı vardır ve bu da gereklidir.

Doğru malzeme toplamanın tek yolu olaylardan doğruya çıkarma yeteneğine sahip olmak, istikrarlı ve özenli araştırmalar yapmaktır. Bir araştırma yaparken hem tüm olayı gözden geçirmeli, hem de derin bir çalışma yapmalıdır. Yalnızca simgesel bir şekilde değerlendirmek ve sonuç almamız doğru olabilir ve elde ettiğimiz sonuç materyalist temele oturur.

Marksist-Leninist tahlil yöntemi kullanılır

"Bir kimsenin elinde çok miktarda yeterli malzeme olsa bile bundan doğru bir sonuca gideceği sanılmamalıdır. Subjektif bir tahlil yerine siyasi durumun tahlil etmek ve tahlil güçlerini değerlendirmede Marksist-Leninist yöntemi uygulamak çok önemlidir"; (Mao Zedung, Parti'deki yanlış düşüncelerin düzeltilmesi üzerine).

Sınıflı bir toplumda tüm sosyal olgular sınıf mücadelesine sıkı sıkıya bağlıdır. Farklı sınıfa ait insanlar sorunları farklı yollardan çözmek için isterler ve farklı yöntemler kullanırlar. Bu durum aynı sorunda ya da aynı malzemeyle farklı, hatta birbirine tamamen zıt sonuçlara ulaşır.

Eğer bir kimse proletaryanın sınıfsal durumunu gözönüne almaz, sorunları Marksist açıdan değerlendirmeyecek, sorun hiç bir zaman doğru olarak çözülmeyecek ve doğruyu yanlıştan ayırmak için elinde hiç bir kistas olmayacaktır. Objektif durumun doğru tahlili o zaman sorunun dışında olacaktır.

Devrimin zafer kazanılması için parti üyeleri parti içindeki sınıf mücadelesiyle parti dışındaki sınıf mücadelesini birbirinden ayırmalı ve farklı sınıfların gelişimini ve değişimlerini büyük bir dikkatle izlemelidir. Parti üyeleri, temel sınıf ilişkilerini tahlil etmede usta olmalı ve sınıf güçlerini politik durumlarını doğru olarak değerlendirebilirler. Devrimin farklı gelişme aşamalarında ve proletarya diktatörlüğü döneminde devrimin dostlarını ve düşmanlarını ancak bu şekilde ayırdedebiliriz.

Doğru siyasetler ve doğru taktikler bu yöntemle belirlenir, birleştirilebilirler, tüm güçler birleştirilir, düşman kampındaki tüm çelişkilere yararlanılır, esas düşman ortaya çıkarılır ve ona saldırılır.

Başkan Mao şunu belirlemiştir: "Bir şeyi tam olarak yansıtmak, o şeyin özünü yansıtmak, o şeyin doğuştan varolan yasalarını yansıtmak için doğru algılamamızın zengin verilerini yeniden bir araya toplamak için düşünce alıştırmamız gereklidir. Gereksiz atarak, özü seçerek, yanlış safdışı ederek, doğruyu alarak, birinden diğerine, dışardan içeri girecek bir kavramlar ve kuramlar sistemi kurmak için algısal bilgiden akılcı bilgiye bir sıçrama yapmak gereklidir" (Pratik üzerine).

Sorunları tahlil etmede, bir şeyin özünü almak ve geçici görünümünden soyunmak çok önemlidir. Bir şeyin görünümü ve özü diyalektik birliğin iki yanını oluşturur. Bu ikisi birbiriyle içi bağlantılıdır ama birbirlerine eşit değildir.

Bazı görünümün bir şeyin özünün belirli yanlarını görebilmeye yarar net yansımalıdır. Diğerleri ise bükümlü yansımalarıdır. Bazıları da şeyin özünü bozan ya da başaşağı çeviren

sahte görünümüdür.

Sosyal hayatta özellikle gerici varlıkları koruyabilmek için bizim gerici özlere açıkça ortaya koyarlar ve diğer zamanlarda bu özlere sahte bir görünümle gizlerler.

Örneğin, Sovyet revizyonist önceki kliği proletaryayı ve devrimci halkı zalimce sömürür ve ezer. Ancak "Halkın geçimi ve refahı" meselesiyle ilgili olarak sahte bir şekilde kafa yorar. Kendi çıkarları için nüfuz alanlarını genişletme konusunda çıkarları çelişen iki süper devlet, sahte bir şekilde "İşbirliğinden ve barıştan" söz ederler.

Bir kimse böyle konularda özün bozuk bir şekilde yansıması olan sahte görünümle ve yüzeysel olgulara inanmamalı, görünümü öz ile eşitlememelidir. İnan, görünümü sadece bir şeyin başlangıçtaki yol göstericisi olarak almalı, onu derinlemesine incelemeli, çelişkilere karşıtlı yönlerini gözlemlemeli, şeyin özünü kavramalı ve açıklama konusunda yoğun bir çaba harcamalıdır.

Her şeyde iki zıt yön vardır. Bir şeyin yapısı aslında bir zıtlığı esas yönüyle, üstün durum kazanmış olan yönüyle belirler. Bu sorunun esas yönüne bakmamız gerektiğini söylediğimizde bu, çelişkinin esas yönüne bakmak demektir.

Görevimize gelince; iyiyi, doğruyu ve başarıları temsil eden yönün mü önemli olması veya kötüyü, yanlış ve eksiklikleri temsil eden yönün mü önemli olması kafamızda açıklığa kavuşmalıdır.

Bu kesinlikle belirlenmesi gereken bir ayırım çizgisidir. Aksi halde esas ile tali birbirine karışır ve sorun yanlış anlaşılır. Uluslararası durumu tahlil etmek içinde bugün devrimin mi, karşı-devrimci uyumsuz akımın mı belirleyici olduğunu açıklığa kavuşturması gerekir.

Doğru bir durum değerlendirmesi yapmayan herhangi bir kimse yeteneklerini kaybeder, sağ ile "sol" arasında bocalar, yanlış sonuçlara varır ve idealist bir yolda ilerler.

Herhangi bir tahlilde temel çelişkiyi yakalamak gereklidir. Örneğin, sosyalist devrim dönemindeki sınıf mücadelesini tahlil ederken, baş çelişki -proletarya ile burjuvazi, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele- yakanmalıdır. Parti içindeki iki çizgi mücadelesi toplumdaki sınıf mücadelesini parti içindeki sınıf mücadelesinin parti içindeki yansımasıdır. Çin'de proletarya diktatörlüğünü yıkmaya ve kapitalizmi yeniden kurmaya çalışan emperyalizm ve sosyal emperyalizm sabotajlarını sürdürmek ve ülkedeki sınıf düşmanlarıyla gizlice anlaşmak için her yolu deneyeceklerdir. Bu nedenle sürekli uyanık olmak, böyle mücadelelerin uzun süren karmaşık yapısını anlamak, her çağdaki sınıf mücadelesini ve iki çizgi mücadelesinin niteliğini tahlil etmek zorundayız. Sosyalist eğitimi sürdürmemiz ve proletaryaya diktatörlüğünü sağlamlaştırmamız gerekmektedir. Aynı zamanda iki farklı çelişki örneğini (2) düşmanla bizim aramızdaki ve halkın kendi içindeki çelişkilere birbirinden ayırmamız gereklidir. Bu farklı çelişkilere farklı yollarla çözümlenebiliriz. Bütün bunlar, partinin temel çizgisini bütünleştirme konusunda uyanık olmanın gerektirdiği somut sorunlardır.

Tahlili sürekli kılmak

Nesnel dünyanın sürekli yalnızca belirli bir süreçten sonra elde edilir. Sorunların tahlili ve incelenmesi, nesnel dünyanın sürekli olarak belirli bir süreçten sonra kazanıldığı bilgi de yalnızca belirli bir zaman içinde gerçekleşir. Diyalektik materyalist bilgi teorisi doğru bilgiye; pratikten bilgiye, sonra tekrar pratığe gidilen süreçten defalarca, tekrardan sonra varlılabileceğini söyler. Nesnel sorunların çeşitli karmaşık çelişki yarattığı özellikle doğrudur. Bu durumda zamanın öznel ve nesnel sınırlamalarına bağlı olarak önemli bir sorunu tam anlamıyla kavramak, bizim için kolay değildir. Veya elimizde yeterli malzeme yoktur. Sorunun belirli yanları kendilerini tam anlamıyla açık etmezler. Tekrar tekrar ve dikkatli çalışma, somut koşulların somut tahlili böyle çelişkilere nedeniyle gerekmektedir. Çok lüzumlu ölçülü davranmak gerekmektedir. Böyle durumlarda dikkatsizliğe yer yoktur. Durum tam aydınlığa kavuşmuşken, az ve rastgele seçilmiş malzeme ile çelişkilere çözmek bizi yanıltmaya götürür. Diğer yandan durumun tam olarak açık olması yüzünden ortaya çıkan belirli eğilimlere dikkat etmemek de bizi yanıltmaya sürükler.

Doğru tutum şudur; belirli bir yöne gitme eğilimi gösteren sorunları zamanında yakalamak, hazırlanmış malzeme üzerinde doğru bir tahlil yapmak, aynı zamanda bilginin pratikle birlikte artmasını sağlamaktır. Ancak bu şekilde derine varması sağlıklıdır ve seçilen özüne yaklaşırlar. Marksist tahlil yapmak demek, bir çelişki ne kadar karmaşık olursa olsun, o kadar çok çaba harcamak demektir. Böylelikle anti-Marksist eğilimler fark edilir ve kararlılıkla karşısına çıkılır. Gene bu şekilde yeni doğmuş Marksist şeyler belirlenir ve kuvvetle desteklenir. Lenin "Çalışmaktan korkan kimse hiç bir zaman gerçekleri bulamaz" demiştir. Büyük çaba harcamayan kimse idealizm ile metafizik batağına kolayca saplanır.

Yoldaşlarımızdan bazıları partinin temel çizgisini pekiştirmek isteyebilir ve görevlerini yerine getirebilirler. Ama onlar öznelikten, tek yanlılıktan ve sorunları tahlil etmede yüzeysellikten kurtulamazlar. Burada esas neden kendi dünya görüşlerini tam olarak biçimlendirmemiş olmalarıdır.

Başkan Mao, "Diyalektik dünya görüşü bize öncelikle, farklı şeylerdeki zıtlıkların hareketini nasıl gözlemleyeceğimizi ve böyle bir tahlil temelinde de çelişkilere çözüme konusunda yöntemler göstermeyi" öğretmiştir (Çelişki üzerine).

Marksizm, dünya görüşü ile yeni yöntemlerin aynı olduğunu belirler. Bilimsel yöntemle bilimi sağlamak için o işi yapacak kimsenin doğru bir dünya görüşüne sahip olması gerekir. Bu nedenle nesnel dünyayı değiştirdiği sırada özel dünyayı da biçimlendirilmeye, onu nesnel dünyanın yasasına uydurmak için yetisini kullanmamız gerekmektedir. Yanlışca Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin mücadele sırasında, pratikle birlikte, teori ve pratiği birleştirerek nesnel dünyayı değiştirme konusunda özel dünyayı biçimlendirmeyle birleştirerek öznel ve idealist düşünceleri kafamızdan söküp atabilir ve yerleri diyalektik materyalist bilgi temeline uygun biçimde pratik materyalist dünya bilincimizi artırabiliriz.

Notlar

(1) Eylül 1962'de Çin Komünist Partisi, Sekizinci Merkez Komitesi'nin Onuncu genel oturumunda Başkan Mao şöyle dedi: "Sosyalist toplum oldukça önemli bir tarihi dönemi kapsar. Sosyalizm tarihsel döneminde hala sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi vardır. Sosyalist yol ile kapitalist yol arasında mücadele vardır. Kapitalizme dönüş tehlikesi hala vardır. Bu mücadelelerin uzun süreli ve karmaşık yapısını kavramamız gerekir. Uyanık bulunmak zorundayız. Sosyalist eğitimi gerçekleştirilmelidir. Sınıf çelişkilerini ve sınıf mücadelesini doğru olarak anlamalı ve ele almalı, halk arasındaki çelişkilere, düşmanla bizim aramızdaki çelişkileri ayırtarak ve doğru olarak yönetmek zorundayız. Aksi halde bizim gibi sosyalist bir ülke tam tersine döner, yozlaşır ve kapitalizme geri dönüş tehlikesi gelir. Bununla birlikte bunu her yıl ve her gün kendimize hatırlatmalıyız. Marksist-Leninist çizgiye sahip olabilmemiz için bu sorunu gerçekçi bir şekilde akıldan tutabilmemiz gerekir.

Bu, proletaryanın temel çıkarlarından hareket eden ve tam bir devrimci ruh göstererek proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğünün tarihsel tecrübesini özleyen, özellikle Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizm tarihsel dönemindeki sınıfsal çelişkileri ve sınıf mücadelesini derinlemesine tahlil etme konusunda Marksist zıtların birliği yasasını kullanan Başkan Mao'nun açık bir biçimde açıkladığı tüm sosyalist devrim dönemi boyunca, partimizin temel çizgisi olmuştur. Bu temel çizgi 1969 Nisan'ında Dokuzuncu Parti Kongresi'nde benimsenen ÇKP'nin Genel Programı'nda yer almıştır. Bu temel çizgiyle ilgili koşul, bu yıl Ağustos ayında Onuncu Parti Kongresi tarafından benimsenen Parti Tüzüğü'nde de aynen kalmıştır (Bakınız Pekin Review, No: 35-36, 1973). Bu çizgi proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmeyi amaçlar.

(2) Bu iki çelişki; bizimle düşman arasında ve halkın içindeki çelişkilere, bu çelişkilere birbirinden tamamen farklıdır. Düşmanla bizim aramızdaki çelişki uzlaşmaz çelişkidir. Diğer ise temel çıkarları aynı olan halk arasındaki çelişkidir.

Halk kimdir, düşman kimdir? Farklı ülkelerde farklı tarihi dönemlerde bu kelimeler farklı anlam taşır. Örneğin Çin'in şimdiki sosyalist aşamasında sosyalizmin yanında yer alan, onu destekleyen ve onun için çalışan sınıflar, fabrikalar ve sosyal katmandan tümüyle halk kategorisine girer. Diğer yandan sosyalist devrim karşı çıkan, sosyalist kuruluşa düşmanlık besleyen ya da onu sabote eden sosyal güçler düşman kategorisine girer.

Kangurular; Türk, Kürt ve Aboricini üçgeni içinde geçen olayların bir romanıdır. Türk ve Kürt işçilerinin, yetmişli ve seksenli yıllar içinde yükselme hırslarını ele alıyor. Masal, hurafe ve garip halk inanışlarıyla kıtaya gelen Anadolu köylülerinin geçirdikleri derin, trajik-komik değişimi, çeşitli olaylarla ortaya koyuyor.

Romanda yeralan Türk ailelerinden birisi, akıllamaz tüketim furçasına karşı idareli kullanımı, ahlak gibi benimsiyor. İş disiplinine dört elle sarılıyor. Yeryüzünün aşırı çalışma ve az tüketmeyle güzelleşeceği fikrine varıyor. Anadolu'nun, yalın kır psikolojisi, aşırı çalışma ile aşırı cimrilik arasında parçalanıyor, bunalıma giriyor.

Romanda yeralan Türk ailelerinden bir diğeri, dine ve ticarete sarılıyor. Aileyi, modern yaşamın 'yıkıcı', 'ayartıcı', 'şeytani' etkilerine karşı kapalı, korunaklı bir kale haline getiriyor. Kapalı yaşama isyan eden genç bir kızın bu kaleden kaçışıyla büyü bozuluyor, aile bunalıma giriyor. Modern yaşamın dönüştürücü gücü karşısında moralmen çöküyor.

Romanda yeralan Kürt ailesi ise modern yaşama uyum sağlamaya çalışırken kabak çiçeği gibi açılıyor. Kadın erkeğini terkedip ülkesine dönüyor. Erkek ise, çeşitli kültürlerden kadınlarla aşk yaşamaya başlıyor. İşçi kadınlardan yüksek sosyalite kadar çeşitli kadınlara hiç ummadığı, kendisini bile affaltan cinsel ilişkilere giriyor. Bu ilişkiler ağını, toplumu tanımanın, yaşamı tadmanın ve yükselmenin bir aracı olarak görüyor.

Kangurular romanını karakterize eden öğeler

Muzaffer Oruçoğlu

Romanın yarıya yakın önemli bir bölümünü ise bir Türk aydını ile bir Aboricini kadın ressamı arasındaki ilişkiler oluşturuyor. Bu ilişkiler çerçevesinde Aboricini kültürü işleniyor. Mitoloji, Aboricini yaşamına ilişkin masallar, resim ve ilk Aboricini direnişleri yeralıyor. Yine bu ilişkiler içinde, çoğunluğunu Aboricini çocuklarının oluşturduğu, sokak çocuklarının yaşamları, düşünceleri tasvir ediliyor. Bu çocukların iç dünyasını renklendiren, acılarını derinleştiren geçmiş olaylar üzerinde duruluyor.

Çevre sorunu, tüm bu ilişkiler çerçevesi içinde romanın ruhunu oluşturuyor. Pasifik bölgesinde, yağmur ormanlarının kesimine ve balina katliamına karşı verilen direnişler, romana zaman zaman giriyor. Roman, en önemli kahramanlardan birinin, bu direnişler sırasında, Pasifik okyanusunda kayboluşuyla sona eriyor.

Çeşitli kültürlerden insanların katıldığı, göçmen ve Aboricini ağırlıklı bu romanın dokusunda, kadın sorunu da yer alıyor. Evlilik, nikah, aile, aile içi baskı, aşk gibi sorunlar, romanda yer alan kişiler tarafından tartışılıyor. Geleneksel katı anlayışla modern anlayışın sert bir çatışması şeklinde ortaya çıkıyor bu.

Doğa betimlemeleri, insanın doğayla kucaklaşma ve doğanın rahminde yenilenme, gençleşme arzusu romana sık sık giriyor. Kendisine yabancılaşan insanın, arayışını doğada, doğayla birlikte sürdürme tutkusuna da yer veriliyor.

Göçmen ruhunun iki temel eğilimi, romanın iklimini belirlemede önemli bir rol oynuyor. Birinci eğilim, yaşamı işe kurban etme, zenginleşme eğilimidir. İkinci eğilim ise, Avusturalya'nın güzelliklerini tanıma, tatma ve yaşamın özü haline getirme eğilimidir. Feodal değer yargılarını koruyarak yükselmek. Feodal değer yargılarını yıkarak mevcut güzelliklere ulaşmak.

Kendini düşünen göçmenle, Avusturalya'nın geleceğini düşünen göçmen. Gettoleşmek isteyen göçmenle; açılmak, kaynaşmak isteyen göçmen. Romanın göçmenlerle ilgili bölümünün özü budur.

YDG'nin notu: Yazarımız Muzaffer Oruçoğlu'nun Yayınevimiz Umut Yayıncılık tarafından önümüzdeki günlerde yayınlanacak olan KANGURULAR adlı romanına ilişkin gönderdiği tanıtım yazısıdır.

Bir militanın yalın türküsü...

Çok sevdiği küçük kızkardeşinin ne zamandı söyleyip durduğu; "Birgün gel de beni sinemaya götür" isteğini yerine getirmenin sevincini yaşamaktadır.

Bu fırsatı değerlendiren ablası da gelmiştir onlarla, sinemaya. Sinema çıkışı hayli geç olduğu için bir taksiye binerler. Aslında içi pek rahat değildir. Kardeşiyle birlikte ve belinde silahla sinemaya gitmekten rahatsızlık duymaktadır. Ancak buna zorunlu kalmıştır. Annesi evde silah olmasını istemediği için zorlamıştır. Emre de almak zorunda kalmıştır. O sıra bir çevirmenin içine düşerler. İlk etapta, silaha davranır, ateş ederek kaçmayı düşünür, ancak kardeşleri nedeniyle bunu yapamaz. Kimliği sağlamdır. Bekler. Polis gelir, arabadan inmelerini söyler... Üstünü arayacağı artık anlaşmıştır. Silahına davranır, kapağı açar, polisi itekler ve hızla karşı sokağa dalar. Dönerek silahı doğrultur, tetiğe basar, ancak ateş almaz. Tekrar koşar. Bir anda ortalık karışır. Yoğun bir ateş başlar kaçanın ardından. Sokaklara dalarak hızla ilerler. Ancak sokaklar oldukça tenhadir ve ekip arabalarının sesleri yaklaşmaktadır. Polislerin görüş açısından çıktığı bir sırada, b'r apartmana dalar. Birkaç kat çıkar ve bir kapıyı çalar. Yaşlı bir adam açar kapıyı. Emre silahını doğrultur ve içeriye dalar. Nefes nefesidir. İhtiyar adam oldukça sakin bir şekilde kapıyı kapatır ve kilitlet. Yalı bir kadın daha vardır içeride. Emre ikisini karşısına alır; "Devrimciyim, polisten kaçıyorum. Kusura bakmayın gizlenmek zorundayım" der. Yaşlı adamın ses tonu oldukça sıcak ve samimidir. Yavaşça koltuğa otururlar.

"İkinci dünya savaşını anlatan Fransız romanı da böyle başlar. Nazilerle çatışan genç bir partizan sığınmak için bir evin kapısını çalar. İçeriye girer, evde yaşlı bir karı koca vardır..."

İhtiyarın sıcak, sevecen anlatımı Emre'yi oldukça etkiler. Ancak silahını bırakmaz. Pencereden aşağıyı kontrol eder. Sokak, polisler tarafından abluka-

ya alınmıştır. Olası bir durumda bu iki ihtiyara nasıl zarar vermeden çatışacağını hesaplar. Sabaha dek sohbet ederler. İhtiyarlara güvenir, bir dostluk yakalamışlardır. Ama ertesi sabah evden ayrılırken ihbar etmemelerini, bir kez daha anlatır. Ve vedalaşırlar...

Emre'nin yaşamında ilk deneyimlerinden biridir bu. Kaçarken dönüp ateş etmeye çalıştığında emniyetin kapalı olduğunu sonradan anlayacaktır. Bir militanın yaşamıdır bu. Kendini çok yönlü geliştiren, kavga adamının yaşamı...

Aranır durumdan sonra, kampa gitmek, sonra da gerillaya katılmak için yapılan girişimler aksamaya uğrayınca, şehir askeri faaliyetinde kalma ısrarı onun için yeni bir süreç olacaktır. Sekreteri olduğu askeri birimin eylemlerdeki komutanın tecrübeli bir sempatizan olmasını onurla karşılayacak, onlardan öğrenecek ve öğretecektir. Kısa sürede bu sınavı başarıyla tamamlayacak ve aynı zamanda komutan vasfına sahip olacaktır. Kısa sürecek olan askeri faaliyetinde pek çok eylemde yer almasına rağmen dolu dizgin bir yaşamda hep yapamadıklarının üzüntüsünü yaşayacaktır.

Bir cezalandırma eyleminden sonra şöyle diyecektir yoldaşına: "Namussuz ölümü hak ettiğini nasıl da biliyor. Bir an göz göze geldik, suçunu ve öldürüleceğini kabullenmişti."

Bir kamulaştırma eyleminde etkisiz hale getirdikleri personelden yerde ağlayan bir bayana "Sus, ağlama bacım" diyerek başının altına yastık koyacaktır.

Onun duyarlılığını hemen hissedeceksiniz, kısa bir süre birlikte olsanız bile. Gözlerinize bakacakları derinden, sizi anlamaya, tanımaya çalışacak ve sorgusuz sevgisini bir tebessümüyle hissettirecektir.

Bir eylem ya da koşturmacalı bir günün yorgunluğunda, akşam haberlerinde dinlediği Sabahat Karataş'lar için yarım bırakacağı şiirler yazarak yüreğini onların savaşına koyacaktır. Türküler söyle-

yecektir onlara dair. Kavgalarını kavgası bilecektir.

Bir çocuk severcesine şefkat ve sevgi yüklüdür, silahının kabzasını tutarken. Bütünleşmiştir onunla... Hiç beklenmedik bir anda eline alır ve yeni birşey keşfedercesine inceler, sever, okşar...

80'li yıllarda cezaevinde pek çok insan kendini tüketirken, Emre sürekli kendini yenilemiş, kendisi ve yoldaşlarının çabasıyla siyasal ve ideolojik olarak ciddi bir gelişme göstermiştir. Parti üyeliğinin onaylanmasından duyduğu coşku ve sevinç, mücadeledeki kararlılık onda militan bir ruh yaratmıştır.

Mücadeledeki ısrarcılığı, yoldaşlarına, devrimcilere ve halka sınırsız sevgisini sunduğu gözbebeklerine yansıyan berraklığı, özverisi, çevresine hissettirdiği özgüveni, alçakgönüllülüğü ve daha sayılabilecek pekçok olumlu özelliği üzerine taşıyan, en sorumlu olduğu anda bile öğrenmek için çabalayan, günümüzde aranan militan özellikleri üzerinde fazlasıyla taşıyan, yürekli bir partizan, bir savaştıcı, kavga adamı...

Yoldaşlarıyla sohbet ederken gecenin yarı vaktinde, çatışmalı silah sesleri akmıştır pencereden içeriye. Her silah sesinde yüreklerinin bir parçası sancılanmıştır. Tesadüfen yakın bir semtte ev tutan diğer yoldaşların katlidir, gecenin sessizliğini ölümlü, kan sesiyle bozan. Bir küçük umuttur yine de yoldaşların katliını kabul edemeyen. Sabahın ilk haberlerinde öğreneceklerdir, katledilenlerin Nurgüzel, Ramazan ve Hasan yoldaşları olduğunu.

Kısa bir değerlendirmeye, yoldaşların katline misilleme birkaç gün sonraya bırakılacak, önceden kararlaştırılan ve o gün yapılması gereken kamulaştırma esas alınacaktır... Ölüm sessizliğinde vedalaşılacaktır, görev için evden ayrılırlar...

Kamulaştırma öncesi yoldaşlarıyla görünme yerinde başlayan takip ve çevirmeye ilk kurşunu sıkarken gece katledilen üç fidanın yüreklerine bir öpücük

konduracaktır. Hedefini bulmuş mermi... Sonrası bir kovalamacadır. Henüz bitmemiş bir binanın tuğla duvarlarını sıper edecektir çatışırken. Bir savaştıcı şimdi, sevdiği, coşkulu ve ölümsüz. "Sizden aldığım silahla, sizinle savaşıyorum" diye alay edecektir düşmanı... Bir gece önce, olası bir çatışmada neler yapacaklarını söyleştikleri şeyleri tek başına yaşayacaktır şimdi... Yaralanmıştır. Sızan kanına batırıp elini herşeyiyle bütünleştirdi partisinin adını yazacaktır usulca.. Son mermisi de bitmiştir. Yüz bin lira da olsa kalmamalıdır düşmanına, kimliğini ve parasını yakacaktır. Ve en güçlü silahındadır sıra, son mermiler hançerlerken bedenini, en yalın ve sevgi dolu gülmemesini konduracaktır, dudaklarına....

"Gülümsememi yok etmek için, suratımı parçalamaları gerekecek"

Bir gece öncesi, sohbetinde söylediğini yerine getirecek ve düşman bu tebeşümü silmek için parçalayacaktır suratını.

Bir kavga adamının öyküsüdür bu. Uzun, ince boyuyla bir karanfil gibi güzellikler bırakan... Bir savaştıcının yaşamıdır bu; sınırsız ve sorgusuz bir yürekle katıldığı sınıf savaşımında kalıcı izler bırakabilen.....

Bir militanın türküsüdür bu; Yalın ve içten...

İhanetle onurun yüzleştiği nokta: Sorgu - işkence (2)

İlk hesaplaşma başladı. "Soyun" diye talimat geldi. O anda bütün değerlerim bıçak ağzı gibiydi yüreğimde. Yüreğim bir bir yaşadığım güzellikleri damarlarıma, beynime, vücuduma pompalıyordu.

Biliyordum o anda onların dediğine uymak, teslimiyetin ilk adımındı. Ve neden soyunacaktım diye cevap verdim. "Demek tavır koyuyorsun" diye saldırdılar. Ve üzerimi zorla soydular. Zaten ondan sonra devamlı ellerimi bağlı tutuyorlardı. Bundan sonra askıya aldılar. Önce ıslattılar. Daha sonra penisime ve parmağıma kabloyu bağladılar. İzin vermedim, devamlı kendimi çırtırdım ayaklarımı bağladılar. Ve biri ileri doğru çekerek beni kımıldayamayacak duruma getirdi. Fazla soru sormuyorlar yalnızca indirin dememi bekliyorlardı. Kimi zamanda "konuşacak mısın?" diye uyarıyorlardı, bir yandan kollarım koparcasına sızıyor, bir yandan elektirik bütün iliklerimi kırarcasına sarsıyordu. Diğer yandan yumurtalıklarımı eziyorlardı. Askıda kendimden geçmeden önce gözbağımın altından vücudumu görebiliyordum. Adeta ip gibi uzanmışım. Ve gerilmiş vücuduma, ellerinin kestirmesiyle yanlarıma vuruyorlardı. Tabiki bunlar kolay değildi ve kolay diyede tabir edilemez. Anlatıcağın diye direktmelerine "Size anlatacak birşeyim yok" diye cevap veriyordum. Ve yine anlatacağın dediklerinde "Size anlatacak bir şeyim yok" diye bağırırdım. Yine alçağın biri yanlarıma korkunç biçimde vurmaya başladı. Bu anda kendimden geçtim. İndirmişler. Her tarafıma su sıkıyorlardı. Bir de rüzgar veren vantilatör vardı. Onun önünde tutuyorlardı. Aynı gece dört kez askıya alındım.

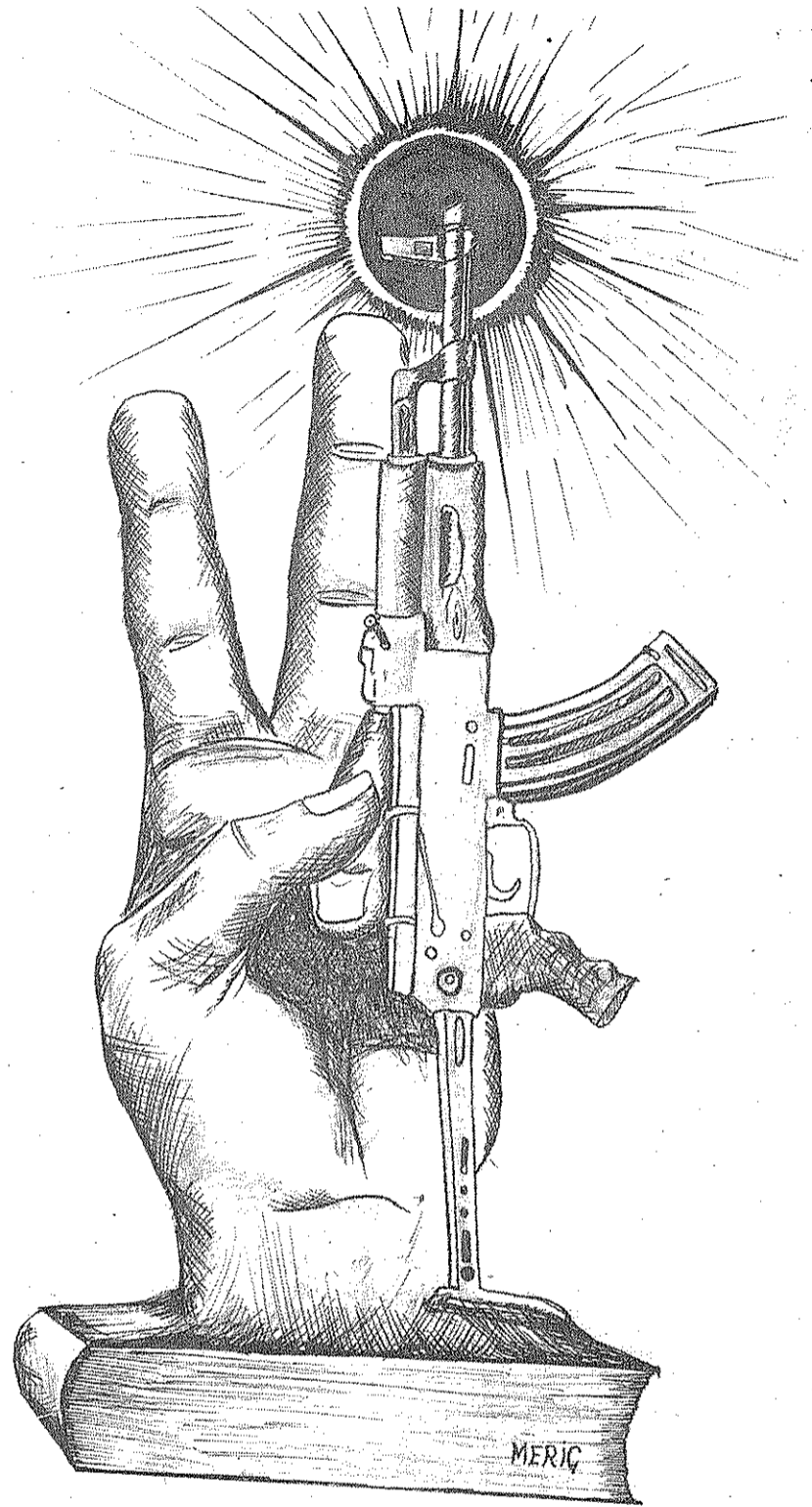
Sorgu odasına alındığımda gözbağımın cellatın gömleğinin kollarını geri çevirmesini görebiliyordum. Ve içimden kendime böyle bir namussuza teslim olmamalıydın diyordum. Ve askıda kafamda birçok olayı yaşıyordum. Bir gün bazı siyasi hareketlerden arkadaşlarında bulunduğu bir grup arkadaşla bir arada oturmuş genel bir sohbet ediyorduk. Ve sohbetimizin konusu o anda sorguyla ilgiliydi. Kimi zaman araya espirilerde giriyordu. Ve içlerinde afacan diye hitap ettiğim ve gerçekten saygıya değer bir yoldaşım kolunu boğazıma attı ve geçmişte bazı deneyimlerin olduğunu bildiğimden birde fiziksel olarakta olumlu gördüğünden sorguda direnmek için böyle olmalı diye espiri yaptı. Aslında öyle konuşmasını is-

temezdim. Çünkü insanların bir saygının, sevginin üstünde insana misyon biçmesi pek onaylamadığım bir şeydir ve beni her zaman sıkır. Ama ona bu duyguları veren pratikteki çabalarımızdı. Evet o insanın güvenine, o insanın saygısına layık olunmalıydı. Ve o insanın kolunu o an boynumda nefesini omzumda kokusunu burnumda, sıcaklığını yüreğimde hissedebiliyordum. O gençcik yüreğini adadığı davanın temsilcisiydim. Celladın, düşmanın karşısında ve bir yanda o afacanın yüreği ve değerleri -ki milyonlarca afacanın yüreği, değerleri- diğer yanda ise benim hayatım, canım vardı. Ve o güzelim yüreği celladın karşısında diz çöktürüp, ayaklarının altında çiğnetmeden ölmek ve baş dik afacanın sevdasına, türküsüne sarılı ölmek bir insan için ulaşılamaz bir mutluluktur. Evet afacan veya önünde saygıyla eğildiğimiz bir yoldaş yalnızca bir bütünün billurlaşmış hali, bir bütünün ifadesidir. Asıl olarak yüreğin, cellada karşı savaşan binlerce yoldaşın, partinin hatta yüzünü görmediğimiz yoldaşlarıdır, poroletaryanıdır.

Bir süre hücrede tuttuktan sonra beni yine aldılar ve bu şekilde 2,3,4 kez askıya alma, elektirik, çeşitli yerlerden böbrekleri yumruklama, tazyikli su, soğutucuya tutma uykusuz bırakma, yumurtaları ezme şeklinde devam etti. En zor anda bile güzel şeyleri yaşamak güzeldir. Bu da tabii ki geçmişte yaşadığın şeylere yüklediğin anlamlı ve onu bilince çıkarmış olmakla mümkündür. Biz kendi alanımızda belki çok basit belki çok genç ama bir özgür geleceğin ilk adımlarını atıyorduk. Ancak önümüzde çok küçük engeller bile dağlar gibi geliyordu. Fiske kadar taş bile bizi yıkmaya, hafif bir rüzgar bile bizi incitmeye yetiyordu.

Sonradan tam olarak öğrendim. Altıncı gündü. Hücreye atıldım. O hücreleri önceden de yaşamıştım ve belki garip ama hücreyi sanki özlemiştim. Bütün her tarafına gözümü dolandırdım. Ağır ağır gözlerim ışıklandıkça hücrenin köşeleri, tavanı görünmeye başladı. Işıklanan hücrenin köşelerinden sanki bütün yoldaşlarımdan bana değer veren dostlarımdan, yanağını öptüğüm işçi çocuklarının gülücükleri yayılıyordu.

Yine doğuda sorgulandığımda çatışmadan yaralı kurtulan bir gerillayı sormuşlardı. Nerede diye; ben de gayet sakin bir biçimde yüreğimde, onu bulmak için yüreğimi yaranız gerekir demiştim. Ve o yürek benim değil halkımdı. Yoldaşlarımdın, kısacası partimindi.

Teori, pratik, zafer ve özgürlük

Bu kavga; hiçkimse zorlamamışken, hiçbir biçimde çaresiz değilken kendi özgür iradesiyle, kendi gönüllülüğüyle katılanların ve kendini işçi sınıfına, halka, komünizme ve hakin kurtuluşu yolunda öncüsü olan partiye adayanların kavgasıdır. Hem de hiçbir çıkar gözetmeksizin ve de mecbur değilken.

Bu kavga cesaretlerle değil, beyin ve yüreklerle verilecektir. Saflarımızda yürek ve beyinleriyle değil, cesaretleriyle var olanlar en ufak bir yel estiğinde tüy gibi savrulup gidecek ve burjuvazinin çöplüğünde yerini alacaktır.

Bu kavgada savaşın ortasında ölümle, yaşamın muhasebesini yapınlar en basit veya en korkunç çatışmalarda, sorgularda, güçlüklerde, yorgunluklarda can telaşına düşenler, dava adamı değildirler. Böyle bir misyona soyunmamalıdır. Ve samimi davranmaları yine de onlara duyulan saygının bir teminatı olduğu gibi kendilerini yenilemede de bir

kıvılcım olabilir.

Bu davaya yüreğini ve beynini verenler zemheride buzun içinde kabuğunu patlatan tohum gibi kardelen çiçeği açarak geliyecektir. Tırnağıyla dağları yarıp özgür geleceğin, demokratik halk iktidarı, sosyalizm, ve altınçağ komünizminin yolunu açacaktır. Elbette düşenlerimiz, yaşayanlarımızdan çok olacak ve biliyoruz ki bir çoğumuz düşeceğiz. Ancak bu zafer bizden sonra gelenlerin ellerinde yaşerecek ve düşenlerin kanıyla suladığı topraklarda kızıl bir gül gibi yükselecek.

Tüm bu işkencelere rağmen direniş bayrağını yükseklerde tutarak gereken devrimci tavrı koymuş, halka ve partiye bağlılığımı bir kez daha ortaya koymuştum. Bundan sonra benden bir şey alamayacaklarını ve onurumu ayaklar altına alamayacaklarını anlayan işkenceciler beni bir kaç gün sonra mahkemeye çıkardılar ve tutuklandım. Başarı hal-kımın ve partimindi. ✌

BİR İŞKENCE DENEYİMİ

“Yenilgiyi baştan kabul eden kişi asla başarıya ulaşamaz!”

Kendilerine devrimci misyonu biçen insanlar, mücadelenin her alanında güçlüklerle ve sorunlarla mutlaka karşılaşır. Her sorunun çözümü için MLM (Marksizm-Leninizm-Maoizm) biliminin yola çıkarak hareket etmek gerekiyor. Devrimci bir insanın her şeyden önce, kendini mücadele ile bütünleştirmesi, mücadeleyi hayatının merkezine koyması ve yaşamını ona göre yönlendirmesi olmazsa olmaz bir gerçektir. Bunun temelinde ise devrime olan inanç ve sağlam bir ideolojik donanım yatar. Ancak bunlar içselleştirilip bir bütün oluşturulduğunda komünist kişilikten söz edebiliriz.

MLM bilimi ile donanmada eksik kalmış, devrime inanç ve mücadele edip etmeme noktasında yoğun çelişkiler yaşayan kişi, kendine tam anlamıyla güvenemez ve mücadelenin zorlukları karşısında tökezler. Bir süre tökezlemese bile mevcut eksiklikler, onu ortaya çıkartacak koşullar oluştuğunda kendini gösterir.

Devrimi amaç edinenler, her alanı mücadele alanı olarak görüp, ona göre hareket etmek zorundadırlar. Bu alanlardan biri de hemen hemen her devrimcinin düşeceği yer olan işkencehanelerdir. Politik mücadele içinde bulunan her insan, kendindeki eksik yönleri gidermeli, mücadelenin çeşitli durumlarında karşı karşıya kalacağı güçlüklerle karşı kendisini çelik bir irade ile donatmalıdır. Bu eksiklik her durumda farklı bir şekilde ortaya çıkarken işkencehanelerde “Direnmek ilkedir” şiarının ayaklar altına alınmasıyla ortaya çıkar.

Tüm bunların ne kadar doğru olduğunu yaşadığım bir tecrübe bana gösterdi. Bir gün yoldaşlarımla beraber bir eylem sonrası gözaltına alınarak, düşmanın eline düştüm. Sivil polis silahını bizlere doğrultarak yere yatmamızı söyledi. Biz de yere yattık. Gözlerimizi bağlayarak bir arabaya bindirip götürdüler bizleri... Arabada giderken hakaret edip küfür savurmayı, bir yandan da vurmayı ihmal etmiyorlardı. Biraz heyecanlı olmakla beraber kendimi iyi hissediyordum. Kendimi, bundan sonra olacaklara karşı hazırlamaya çalışıyordum.

Araba durdu. Göz bağlarımızı çözmeden bir binaya götürdüler ve alt kata indirdiler. Daha sonra buranınTerörle Mücadele Şubesi olduğunu öğrendik.

Girer girmez kimliklerimizi alıp üst aramamızı yaptılar. Üst aramalarımızdan hiçbir şey çıkmayınca sorular sormaya başladılar. Bana gelip, eylemi benim ve yanımdakilerin yaptığını bildiklerini, inkar etmemin hiçbir anlamı olmadığını eylemi kabul etmemi söylediler. Ben de bahşi geçen olayla hiçbir ilgimin olmadığını söyledim.

Beni kelimelerle ikna edemeyeceklerini anladıktan sonra; hakaret, küfür ve kaba dayak faslı başladı. Durumum iyiydi ve bu aşamada kendime güveniyordum.

Sonra beni sorguya aldılar. Adımı, soyadımı, mesleğimi ve ev adresimi sordular. Ben de cevaplamamda bir sakınca olmadığını düşündüğüm için bu soruları cevapladım. Evde hiçbir şey bulamayacaklarını biliyordum. Ama yine de ev adresimi vermemeliydim. Evde bir şeyin bulunmaması önemli değildi, önemli olan bu adresin ileriki aşamalarda takip kanalı olarak kullanılması ve telefonun dinlenmesi ihtimalini kesinleştirmiş olmamdı. O sırada bunu düşünmemiş olmam büyük bir ihmalkarlıktı.

Bana yine aynı suçlamalarla gelip kabul ettirmeye çalıştılar. Benimle birlikte yakalananan yoldaşları nereden tanıdığımı, eylemi nasıl planladığımı, nasıl bulduğumuzu vb. sordular. Buna karşılık bahşi geçen kişileri tanımadığımı olayla hiçbir ilginin bulunmadığını söyledim. Yine beni ikna etmeye çalıştılar. Kabul edersem bırakacaklarını söylediler. Tavrımda bir değişiklik olmayınca iyice sinirlendiler ve şiddetli bir şekilde vurmaya başladılar. Bu da durumu değiştirmeyince olayın boyutu kendini cinsel taciz şeklinde gösterdi. Bunu yaparken de bir taraftan bana bakire olup olmadığını, Gayrettepe’de jopla tecavüze uğrayacağımı, eğer bakireysem bunun bozulacağını söylüyorlardı. Bu durum bende oldukça olumsuz bir etki bıraktı. Tavrım değişmemişti ama cinsel taciz ve tecavüz tehditleri ile telaşa kapılmam ve paniklemem bende dağılmaya yol açmıştı.

Bunun için böyle olduğunu daha sonra düşündüğümde, bu olumsuzluğun, geri adımın kaynağının kendimi aşamama, toplumun bana verdiği feodal değerleri üzerimden silkip atamamam olduğunu düşündüm. Sonra bunu biraz daha değiştirdim; bunların aslında görünen nedenler olduğunu ortaya çıkardım. Peki o zaman asıl neden neydi? İşte sorulması gereken soru buydu. Ben kendi özgülümde bunu şöyle cevaplandırıyorum: Kendimi aşamayışım, feodal değerleri aşamayışım, kendimi savunduğum değer yargılarımla yani mücadeleyle, direnmeyle, devrimle, partiyle tam anlamıyla özdeşleştirememiş olmamdan kaynaklıydı. Bunları tam anlamıyla içselleştiremememin kaynağı olan küçük burjuva zaafı mücadelenin alanlarında kendini şu ya da bu şekilde gösteriyor.

Tehdit sonucu paniğe kapılmış olmam, durumu ve koşulları mantıklı bir şekilde düşünmemi de engelliyordu. O sırada mücadeleyi düşünmem gerekirken, tecavüz edilme korkusunu yaşıyordum. Bunun için sürekli

kendimle çarpışıyor, fakat bir türlü başarılı olamıyordum. bu doğal olarak tavırlarıma da yansiyordu. Bir şey kabul etmememe ve söylemememe rağmen, tavırlarımda bir tedirginlik vardı. Oysa orada yapmam gereken keskin bir tavır ortaya koymak ve bunu sonuna kadar sürdürmektir.

Bu arada diğer yoldaşlarla ayrı ayrı yerlere konduğumuzdan, onların ne durumda olduklarını bilmiyorum, onları çok merak ediyordum.

Kafam bu düşüncelerle doluyken, hepimizi bir araya getirip yukarı çıkararak bir arabaya bindirdiler. Konuşmalardan bizleri Gayrettepe’deki Terörle Mücadele Şubesi’ne götürdüklerini anlamıştım. Bu arada da yoldaşlarımın yanımda ve iyi olduklarını anlamış, buna çok sevinmiştim.

Şubeye gider gitmez birbirimizden uzak yerlere tek tek konulduk. Sonra da sorguya alındık. Aynı suçlamalar burada da tekrarlandı. Önceleri çok yumuşak davranıp, eğer kabul edersem beni bırakacaklarını söylediler. Ben kabul etmeyince yüzlerindeki yumuşak maske bir anda düşüp, iğrençliğini gösterdi. Dövme, küfür, hakaret. Ardından işkence tehdidi. Sonuç yine değişmedi, kabul etmedim. Bana “Sana bir bayana yakışmayacak şeyler yapmak istemiyoruz. Eğer onurluysan kabul edip bu muameleleri görmezsin.” dediler. Hiçbir şey söylemedim. Sustum. Ama tecavüze uğrama psikolojisini üzerimden atamamıştım.

Şubeye geldikten sonra yoldaşların nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü onları hiç görmemiştim. Birara koridorda olduklarını hissetmişim ama ne durumda olduklarını anlayamamıştım.

Bu suskunluğum üzerine hiddetlenen işkenceci cellatlar, beni aşağıya indirmeye başladılar. İşkenceye götürüldüğümü anlamıştım. Kafam karmakarışıktı. O an hiçbir şeyi mantıklı düşünemiyordum.

Sağımda ve solumda yürüyen işkenceciler beni birkaç kat aşağıya indirdiler. Dolambaçlı koridorlardan geçtikten sonra durduk. Bana sürekli, “Sen istedin. Biz sana başta söyledik.” vb. şeyler söylüyorlardı. İşkence yapacakları yere getirdiklerinde konuşmaları daha da pervasızlaşmış, küfretmeye ve cinsel tacizde bulunmaya başlamışlardı bile. Bana soyunmamı söylediler. Bunu söylediklerinde tedirgin olmuştum. İşte gerici yanlarım bir kez daha kendini göstermişti. Tedirginliğimi belli etmemeye çalışıyordum, fakat ne kadar başarabiliyordum? Onların bu istemini yerine getirmediğim ve soyunmadım.

Bunun üzerine beni bir sandalyeye oturtup, omuzlarımdan üzerinden bir kazık geçirecek kollarımı sıkı bir şekilde bu kazığa bağladılar. Sonra da

havaya kaldırıp askıya astılar.

Bu benim ilk işkence deneyimimdi. Kaldırıp kaldıramayacağıma dair kendime güvenim yoktu. “Nereye kadar kaldırebilirim?” sorusunu hep kendi kendime soruyordum. **Özellikle söz konusu tecavüz olduğunda kesinlikle kaldıramayacağımı düşünüyordum. Bu yenilgiyi baştan kabul etmekte. Yenilgiyi baştan kabul eden kişi asla başarıya ulaşamaz.** Ben bunu ancak böyle bir tecrübe yaşadıkten sonra bilince çıkarabildim. Ama bunu kavramak için böyle bir tecrübe şart değil. Önemli olan mücadeleyi içselleştirmektir. Öyle bir durumla karşılaştığımızda onların bize tecavüz etmelerinin önemli olmadığını, çünkü bizi bedenimizin değil düşüncelerimizin yönlendirdiğini tavırlarımla, hatta gerekirse sözlerimizle net bir şekilde ortaya koymalıyız.

Askıya alındıktan sonra, ayaklarımı bağlayıp her iki elimi başparmağına birer tel geçirdiler. Bunları yaparlarken ağızları da boş durmuyor, “Bak dayanamazsın, boşa acı çekersin.” diyorlardı. Bense hiç sesimi çıkarmıyordum. Parmaklarımdan ucuna su dökülmesiyle birlikte manyetonun sesi ve elektririk. Vücudumun her yanını bir titreme ve gerginlik sarıverdi birden.

Önceleri hiç bağırmadım. Vücudun elektriki daha iyi çekmesi için bir yandan parmaklarıma su dökerken, bir yandan da “bakalım ne kadar dayanacaksın. Buraya gelen hiç kimse çözülmeden gitmez” şeklinde söylemlerde bulunuyorlardı. Onların bu söylemleri beni psikolojik olarak yıpratıyordu.

Bu çok önemli. Çünkü işkenceciler, özellikle kişiyi psikolojik olarak yıpratmak ve çökertmek yöntemine gidiyorlar. Bunun için ise havadan sudan şeyler sorarak kişiyi konuşturmaya ve zayıf yanlarını öğrenmeye çalışıyorlar. Bunu öğrendikten sonra da sürekli üzerine gidiyorlar. **Bazen zayıf yönlerin açığa çıkması için alınması gereken bir tavrın alınmaması bile yeterli olabiliyor. Bu nedenle bizler alındığımız andan itibaren tavrımızı kesin ve net bir şekilde ortaya koymalıyız.** Onlara verdiğimiz ufacak bir açık bile onların bizi çözme umudunu güçlendirecektir. Bu nedenle baştan itibaren, alınmanın durumuna göre ya hiçbir şey konuşmama ya da eylemi kabul etmeyip devrimci yanını ortaya koyma yöntemine gidilmelidir. Ama alınıp şekli ve durumu ne olursa olsun, kesinlikle ifade verilmemeli ve hiçbir şey imzalanmamalıdır. Çünkü onlar bizim düşmanımız ve vereceğimiz her taviz değerlerimizden bir parçanın daha gitmesi demektir.

Bana “Diğerleri kabul etti. Sen ni-

ye etmiyorsun?" diyerek yoldaşlarıma olan güvenimde şüphe uyandırmaya çalıştılar fakat bunda başarılı olamadılar. Özellikle bu tür durumlarda, her ne olursa olsun bir tek geri adım bile atmamalıyız. Biz kişilere göre değil MLM bilimine göre hareket ediyoruz. Bunu beynimize iyice kazınmamız gerekir.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Artık daha kısa aralıklarla daha uzun elektrik vermeye başlamışlardı. İlk şiddetli elektrikle birlikte bağırdım. "Sen ne biçim devrimcisin, devrimciler bağırılmaz" dediler. İşte onları umutlandıran bir geri adım daha. Bu nedenle ne kadar acı çekerek çekelim bağırılmamalı, bu acıların

Direniş, siyasal-ideolojik kararlılık ve bilinç gerektirir.

sadece fiziksel olduğunu, çözüldüğümüzde ise bunun hiçbir önemi kalmayacağını ancak çözülmüş olmanın acısını sürekli duyacağımızı unutmamalı, sonuna kadar dimdik ayakta durmalıyız.

Bense kendime sürekli olarak telkinde bulunuyordum. "Hiçbirşey kabul etmeyeceksin" diyordum. Ama çözüme içeride başlamaz. Kökü mutlaka dışarıya dayanır. Bu nedenle telkinlerim hiçbir işe yaramadı. Çünkü bunun zemini burada oluşmamıştı, bende hep vardı fakat bu koşulları yaşamadığım için ortaya çıkmamıştı.

te buydu. Kafamda geri plana ittiğim "dayanıp dayanamama çelişkisi"ydi bana şubede "tamam" dedirten, bunu çözüme yönünde "yeterli çabayı sarfetmeyişim"di bana şubede "tamam" dedirten, mücadele ettiğim "feodal değer yargıları"ydı bana şubede "tamam" dedirten, önemlisi de, "herşeyimi mücadeleye adanmışım"di bana şubede "tamam" dedirten.

Ben şubede vücudumu, bedenimi korumuş, ona sahip çıkmıştım ama savunduğum değerleri, mücadelemi koruyamamış, ayaklar altına almış, ona tecavüz ettirmiştim. Oysa ki bi-

Kişilerde zaafılar, ancak ortaya çıkma koşulları oluştuğunda kendini gösterir bunu unutmamalıyız.

Birden bire ağızımdan "tamam" sözcüğü çıkıverdi. Neydi bana şubede tamam dedirten?

Kişilerde bulunan eksikliklerin, bunların koşulları olduğunda ortaya çıktığını belirtmişim. **Kişi kendinde var olan zayıflıkları, eksiklikleri ve zaafıları görmez, bunları hep geri plana atarsa, bunlar her geçen gün biraz daha büyüyerek kişilikte kendini geliştirir. Sonuçta kişi ideolojik eksikliklerini gidermediği, kendini donatmadığı için zorluklara karşı göğüs geremez ve yenilir.** Bana da şubede "tamam" dedirten iş-

zim değerlerimiz, mücadelemiz hayatımızdaki en önemli şeydir ve onları ne pahasına olursa olsun korumalı, işkencehanelerden başımız dik, alınımız ak çıkmalıyız. Herşey iradeden ve inançtan geçer, insan iradesi işkencehanelerde cellatlara devrimin gücünü haykıracak kadar güçlüdür.

"Tamam" dedikten sonra beni as-kıdan indirdiler. İşkence izi kalmaması için kollarımı ovdular. Bana "Anlat! Ama sakın kıvrıma. Yoksa senin için daha kötü olur" dediler. Bense durumu idere etme yöntemini seçmişim. Eylemi yaptığımı kabul ettim ve onun dışındaki sorulara kurduğum senaryoya uygun bir şekilde cevap verdim. Benimle birlikte alınanları tanıyıp tanımadığımı sordular, ben de tanımadığımı söyledim. Tehdit üzerine tanımadığımı fakat eylemi birlikte gerçekleştirdiğimizi kafamdan uydurduğum senaryoya göre cevaplandırdım. Eylemi alındığım kişilerle yaptığımızdan başka hiç bir şey söylememiş, onlar dışında kimseyi deşifre etmemişim. Peki bu beni aklamıydı? Hayır! Çözüm derecesi ne olursa olsun çözülmüştür. Bu nedenle işkencehanelerde "Şu kadarını söylersem hem örgüte zarar vermem, hem de işkence görmem" mantığıyla hareket etmemek gerekiyor. Çünkü biz orada birey olarak değil, örgüt olarak bulunuyoruz. Her davranışımız bize değil örgüte mal ediliyor. Tavrimizi koyarken, bu önemli noktayı da unutmamak lazım.

Daha sonra yukarı götürüldüm. Orada bir süre bekletildikten sonra diğer yoldaşlarla birlikte hücrelerin olduğu yere götürülerek ayrı ayrı hücrelere konulduk. Onlarla hiç konuşma fırsatım olmamıştı. Eylemi birlikte yaptığımızı kabul etmemden dolayı onlara daha fazla işkence yapmış olabileceklerini düşünüyordum. Bunu düşündükçe de içimdeki suçluluk duygusu daha da çoğalıyordu. İşkenceden yenik çıkmış olmama rağmen açlık grevi yapmam gerektiğini düşünüyordum. Çünkü bu alınması gereken bir tavidir. İşkencede gerekli tavırı alamayıp çözülmüştüm ama bu açlık grevi yapmamam anlamına gelmiyordu. Açlık grevine başladım. Daha sonraki günlerde yoldaşları gördüm. Onların da açlık grevinde ve iyi olduklarını aynı zamanda çözülmediklerini öğrendim. Bu beni çok mutlu etmişti ama içimdeki eziklik duygusunun daha da kabarmasına yol açmıştı.

Hücrede kaldığım bir hafta boyunca sürekli kendimle çarpışıp durdum. Bir kere dağılımıştım fakat kendimi bir türlü toparlayamıyordum. Beni ifade vermem için yukarı götürdüklerinde nasıl tavır almam gerektiğini biliyor, fakat yapıp yapamayacağım konusunda kendime güvenemiyordum. İfade vermeyi red ettim. Bunun üzerine beni tekme tokat dövmeye başladılar. Hiçbir şey söylemiyor, sadece susuyordum. Sonunda beni işkence ve tecavüz ile tehdit ettiler. İşkenceye götürmek üzere kollarımdan tutup kaldırdılar ve tam götürceksen, "sana son bir şans veriyoruz. İyi düşün, Gerisi sana kalmış" şeklinde konuşarak tavrımı geriletmeye çalıştılar ve nitekim de öyle oldu. Zaten kafamdaki çelişmeler, duygusal çöküntü hali devam ediyordu. Taviz verme-

mem gerektiğini bile bile geri adım atım ve 1 hafta önce kurduğum şeylerin aynısını ifade şeklinde verdim. Bu süreç benim insiyatifimde değil, düşmanın insiyatifinde sona erdi. Onların bu işi buraya bıraktığı amaçları, bir daha işkenceye alınıldığımda nasıl tavır alacağımı düşünmemi sağlayıp, kendime olan güvensizliğimi perçinlemek istemeleri idi. Peki bu beni sonraki süreçte nasıl etkileyecekti.

İfade işlemi bittikten sonra, "Ne de olsa söyleyeceğini söyledin. Açlık grevi yapmana ne gerek var?" diyerek bana zorla süt içirdiler. Bense o durumda ifade vermiş olmanın ezikliğini yaşıyordum. Çözülmüş olabilirdim ama henüz çürümemiştim. Bu nedenle açlık grevi benim için büyük bir önem taşıyordu ve şubeden çıkana kadar açlık grevine devam ettim.

Böylesi bir durumda şu sorunun sorulması gerektiğini düşünüyordum: Neden bu deneyim benim için faydalı oldu? Herşeyden önce, bu sosyal pratik sonucu, kendimi sorgulama ve herşeyi açık bir şekilde ortaya koyma gerekliliğini yerine getirme yönünde bir adım attım. Kişi ancak kendindeki eksikliği gördüğünde yani kabullendiğinde onun üzerine gider ve onu aşma yönünde çaba sarfeder. Önemli olan bu hataların, eksikliklerin ve zaafıların hangi yanlış düşüncelerden kaynaklandığını bulabilmektir.

Başkan Mao makalelerinde doğru, sorulayıcı yani diyalektik materyalist yöntemi önemle vurgulamış, insanın hiçbir bilgi ve yeteneği doğuştan kazanmadığını bunların sosyal pratik içinde kavranıldığını vurgulamıştır.

Devrimci bir sosyal pratik içinde olan ve her koşulda ortamı ve kendini sorgulayan insan, zorluklar karşısında bocalamaz, ikileme düşmez ve sürekli kendini yeniler. Çünkü bu sorgulamayı yaparken, çelişkileri ortaya koyup çözerken doğru yöntem olan MLM'yi kullanır.

Ben şube öncesi süreçte kendimi sorgularken uyguladığım yöntemin eksikliklerini şimdi daha iyi görebiliyorum. Sorunlara özne yaklaşmak, çözüm yöntemini bulurken sorgulayıcı olmamak bizi hiçbir yere götürmez. Hiçbir zaman ilerletmez. Tersine, zayıflıklarımızın üzerine bir sünger çekerek gizlemeye çalışırız. Bu, bu şekilde kalır. Ta ki koşullar ortaya çıkmasını sağlayana kadar.

Bizler tüm bunların çözümünde MLM yöntem olan diyalektik materyalist yöntemi iyice kavramalı, her zaman mücadelenin her alanındaki sorunları bu yöntemle çözmeliyiz.

Nedir bu yöntem? Bu yöntem herşeyden önce sorgulayıcılığı ve koşulların tarafsız bir şekilde ortaya konmasını gerektirir. Bunun için ise herşeyden önce kişinin kendisine karşı açık ve dürüst olması gerekir. Sorunun nedenini yani kaynağını bulmak önemlidir, ama onu doğru yöntemle hayata geçirip çözmek daha da önemlidir. Çünkü düşünceyi doğrulayan sosyal pratik herşeyin belirleyicisidir. Bu nedenle sosyal pratiğin önemini ve belirleyiciliğini kavramak, zorlukları, güçlükleri ve zaafılarımızı ancak sosyal pratiğin kafa yapısıyla doğru şekilde çözebileceğimizi bilince çıkarmak zorundayız. Doğru tahlil ve doğru yöntem! Bizleri nihai hedefimiz olan komünizme ulaştıracak olan yöntemin temel taşları bunlardır. ✎

Komünist Partisi ideolojik zaaf

On açıklama: TKP(ML) Merkezi Yayın Organı Komünist'in Eylül 93 tarihli 14. sayısından alınmıştır.

KP (Komünist Partisi), sınıflar üstü bir parti değil, proletaryanın sınıf bilinçli en yüksek örgütüdür. Proletaryanın partisi olmasına karşın kendi sınıflı sınırlı olmayıp, içinde yaşadığı toplumsal katmanlardan da bütünüyle ayrışmış, proletarya dışındaki sınıfların ideolojik etkilerinin bütünüyle dışında kalmış "saf" bir parti değildir. KP'ye esas yön veren proletaryanın ideolojisi olmakla beraber diğer sınıflardan da şu veya bu oranda etkilenir. Bu etkilenme KP'nin saflarına proleter olmayan saflardan ve kısmen de proletaryanın çeşitli katmanlarından gelen kişilerin parti içine getirdiği düşüncelerden kaynaklanmaktadır.

Genelde proletarya olmayan saflardan gelen kişilerin parti içine getirdiği yanlış düşünceler parti içinde yoğun çatışmaların, yani iki çizgi mücadelesinin de parti içindeki varlık nedenlerini oluşturur. Ayrıca KP, diğer sınıflara Çin Seddi ile kapalı olmadığı ve KP'nin üyeleri sınıflı toplumun üyeleri olduğundan, sınıflı toplumun çelişkileri şu veya bu oranda parti içine yansır. Parti içinde burjuva düşüncesi ile proleter düşüncesi arasında bazen durgun bazen ise sert çelişkilerin yaşanmasına neden olur. Sınıflı toplum, var olduğu sürece bu çelişki de var olacaktır. Ya da başka bir söylemle, KP var olduğu sürece parti içindeki çatışma kaçınılmaz olarak kendini gösterecektir. Çünkü KP kendisi sınıflı toplumun bir ürünüdür.

Sınıflı bir toplumun ürünü olan KP, başta burjuva ideolojisi olmak üzere küçük-burjuva vb. çeşitli burjuva akımlarının, ideolojisinin kuşatması altında, proletaryanın ideolojisinin hakim kılınmasının mücadelesini verir. Birincisi, öncelikle kendi içinde burjuva ideolojisine ve bunun kırıntılarına karşı mücadele verirken, ikincisi, yaşadığı toplum içinde proleter ideolojinin hakim kılınmasının mücadelesini verir. Parti içi mücadele olsun, ülkede burjuvaziye karşı iktidar mücadelesi olsun bunlar uluslararası mücadeleden soyutlanamaz. Onun birer arçasıdır. Uluslararası alandaki her ideolojik mücadele her ülkedeki KP'lere yansır. Çünkü burjuva ideolojisi ya da proleter ideoloji tek tek ülkelerin burjuvazisine ve proletaryasına has birşey değil, evrenseldir. Proletarya iktidarı aldıktan sonra da parti içi mücadele, iktidarı almadan önceki önemden daha fazla önem taşıyacak ve yoğunlaşacaktır. Çünkü burjuva unsurlar enderleri parti içi, de gizleyerek ve parti yönetimini ele geçirerek proletarya önderliğinde yapılan devrimi tasfiye etme mücadelesini bir önceki döneme kıyasla daha fazla artırarak sürdürecektir. Ayrıca uluslararası burjuvaziden de aktif destek bulacaklardır. Proletaryanın iktidarı aldıktan sonra parti içi mücadeleye daha fazla dikkat etmesi gerekiyor. İkincisinin yolu, iktidarı burjuvaziden almaktan geçtiği gibi, birincisinin yolu daha zorlu ve uzun erimli bir mücadeleyi gerektirir. Birincisi, yani parti içi mücadele burjuvaziye karşı açıktan verilen bir mücadele gibi kendisini net bir şekilde ortaya koymaz. Daha karmaşık bir çelişki yumağının çözümünü andırır. Ve urada parti içi eleştiri-ikna-eleştiri yöntemi ve hareket etmenin belirleyiciliği vardır. Burjuvazi, açıktan geldiği gibi, parti içine ansızın burjuva düşünceler MLM (Markizm-Leninizm-Maoizm) adı altında da karımıza çıkar. Zorluğu buradan gelir. Parti içinde kendini gizleyerek, kendini proleter ideoloji olarak gösteren oportünist anlayışlara karşı mücadele daha zor olur ve daha da önem kazanır. Çünkü KP'yi içten kemiren burjuva ideolojisi onun iktidarı almasını

önlüyor. Her yönüyle proleter ideolojisi ile donanmamış bir KP sınıfının bir partisi olmayacağı gibi, kitleleri de devrime kanalizasyon edemez. İşte partinin kendi içindeki yanlış anlayışları ve ideolojik zaafı karşı mücadelelerinin önemi buradan gelecektir. Kendi içindeki ideolojik zaafı karşı mücadele etmeyen ve bu mücadeleyi sürekli kılmayan bir KP sınıfının partisi olmaktan çıkmaya mahkumdur.

KP canlı bir organizmadır. Canlı organizma kendisini içten içe kemiren mikrop-lardan arındıkça güçlenir ve görevlerini yerine getirebilir. KP içindeki ideolojik zaafı karşı burjuva ideolojisinin yansımaları olarak ele almak gerekir. Çünkü her zaaf belli bir ideolojinin ürünüdür. Proleter ideoloji bir bilimdir. O, bilimden bağımsız olarak ele alınmaz. Bugün proletaryanın ideolojisi MLM bilimidir.

Bizim toplumumuza ele aldığımızda parti içi mücadelenin yoğun olarak yaşanmasının esaslı bir nedeni de toplumumuzun küçük-burjuva bir toplum olmasından ileri geliyor. İki ucunu sivri, gövdesi kalın bir toplumdur. Bir ucunda burjuvazi, öteki ucunda ise proletarya olan, ama geniş orta kesiminde ise küçük-burjuva olan -ülkemizin yarı-feodal yapısından kaynaklanan feodal ilişki ve geri kültürel yapı bu çatışmayı ve çelişkileri daha da çetinleştirmektedir- bir toplumda çatışmalar da yoğun olmak zorundadır. Orta kesimin kayıplığı partiyi daha da zor bir durumda bırakmaktadır. Ama devrimi gerçekleştirmek için orta kesimi kazanmak gibi esaslı görevleri de vardır.

İdeolojik zaaflarımızı alt edelim!

Bugün partimizde birçok ideolojik zaafın var olduğunu biliyoruz. Ancak bazı ideolojik zaafı kendini ciddi şekilde hissettirmektedir. Bunların başında subjektivizm, kendiliğincecilik, bürokratism, dogmatizm ve grupçuluk gelmektedir. Özünde bu ideolojik zaafı partimizin çalışma tarzıyla da yakından ilgilidir. Bu hastalıkların öne çıkması bolşevik bir çalışma tarzını yaşama geçirmemizi engeller. Partimizin bolşevik bir çalışma tarzına kavuşmasını istiyorsak bunları alt etmeliyiz. Partimizin gelişmesini ve sağlam bir savaş örgütü olmasını istiyorsak yukarıda belirttiğimiz ideolojik hastalıklara karşı amansız bir mücadele vermeliyiz. OPK (Olağanüstü Parti Konferansı)'mızda belirlendiği gibi partimizde esas tehlike sağ-oportünizmdir. Buna karşı mücadele partimizi daha ileri hedeflere götürecektir, birçok burjuva hastalığın ortadan kaldırılmasını ya da parti içinde asgari düzeye indirilmesini beraberinde getirecektir. Elbette sorun bunlarla da bitmez, bütün burjuva zaaf ve sapmalarına karşı MLM'nin güzerhahında ilerleyerek onları mahkum etmeli ve doğruları almalıyız.

SB (Siyasi Büro)'mizin de belirttiği gibi, "Değiş-değiştir, dönüştür-dönüştür; KSI (Kızıl Siyasi İktidar)'lar için gerilla savaşını geliştir!" belirlemesi öncelikle PU (Parti Üyesi)'lerimizin kendisi içinde varolan hastalıkları atmasıyla bir anlam kazanır. Yani öncelikle direkt kendisini değiştirmek ve yeni bir MLM kalıba sokmak zorundadır. Değişim ve dönüşümde salt kendisiyle sınırlı kalmamalı, çevresinde ve öncelikle de parti içinde bunun mücadelesini vermelidir. Elbette bu tür hastalıklara karşı mücadele birey bazında ele alınmaz. Bu partinin bütünüdür sorunudur. Partinin genelinden özeline doğru inildiğinde ise bireyler ortaya çıkar. Çünkü parti, parti içindeki bireylerin toplamıdır.

Bir kişi partinin aldığı kararlar doğrultusunda kendini yenilemeden başkasını yenileyemez. Ve ileriye götürmez. Parti kendi bünyesinde MLM rehberliğinde yenileyemezse, kendi bünyesindeki var olan hastalıkları iyileştiremezse, yanlış anlayışları mahkum edemezse çelikleşemez ve bir

savaş örgütü haline gelemez. Bu nedenle de gerilla savaşını geliştiremez.

SB'miz yukarıda belirttiğimiz sloganlarını belirlerken partinin içinde bulunduğu durumu ve mücadelemizin seyirini dikkate alarak yapmıştır. Yani içi boş subjektif bir belirleme değil, içinde bulunduğumuz durumu ortaya koyan ve bu durumdan kurtulup daha ileri bir noktaya gelmemizi sağlayacak bir belirlemedir. O halde parti olarak ve partiyi oluşturan kadrolar, PU ve parti militanları olarak kendimizi bu slogan ışığında değiştirip dönüştürmeliyiz. Böyle bir gelişme partiyi daha ileri hedeflere götürecektir ve savaşımızın boyutuna ivme kazandıracaktır.

Liberalizm üzerinde ayrıca durma gereksinimini duymadık. Ancak bu burjuva hastalığın partimizde olmadığı anlamına gelmiyor. Tersine bu hastalık da diğer zaaflarımız kadar önemli bir yer kaplamaktadır. Mao'nun liberalizm üzerine özlü bir makalesi olduğu için bütün yoldaşlarımız bu makaleyi okumalı ve yaşama geçirmelidirler.

Parti içinde hatalara göz yumma, eleştiri getirmeme, "kıvrır", "üzülür" anlayışlarıyla hareket etme ya da "eleştirsem yağıcı kaydırırlar" vb. gibi liberal yaklaşımlar söz konusudur. Yine özellikle sorumlulara karşı yaklaşımlarda liberalizm öne çıkmaktadır. Birçok yoldaşımız kendi sorumlusunun eksik ve hatalarını gördüğü halde eleştirmekten kaçınıyorlar. Bu liberalizmin en kötü yanısıdır. Oysa kim olursa olsun hataları görüyorsak eleştirmeli ve doğrularını ortaya koymalıyız. Hataları görmezden gelmek, üzerine gitmemek oldukça zararlıdır ve burjuva zaafıların parti içinde tehlikeli boyutlara ulaşmasına neden olur. Böyle bir yaklaşım hem partiye, hem hata yapan kişiye, hem de hatalıyı görüp eleştirmeyenlere zarar verir. Bu nedenle susmak, hatalarına göz yummak, eleştirmekten kaçınmak ne olursa olsun terk edilmelidir.

Öncelikle subjektivizmi ele alalım.

a) Subjektivizm

Subjektivistler, gerçeği olgularda arama yerine kendilerinin görmek istediği şekilde sorunlara yaklaşırlar. Olayları bir bütün olarak ele almayı, bunların sadece bir yanını ele alarak sorunlara nesnel yaklaşımlarını sanırlar. Subjektivizmin esas özelliği ise, teoriyle pratiğin bütünlüğünü değil, ikisini birbirinden koparmak şeklinde kendini gösterir. Görünüşte teoriye önem verildiği sanılır. Ama teori yaşamdan kopuk, MLM biliminin emrettiği pratiğin ürünü olmaktan ve derinlemesine incelemekten uzak şekilde karşımıza çıkar.

Oysa MLM biliminin emrettiği şey olgulardan hareket etme ve doğruyu buradan çıkarmaktır. Bu nasıl olacaktır?

Doğruların olgularda aranması, araştırma, inceleme ve bunu teorikleştirerek tekrar pratiğe dönüştürmek, pratiken çıkan sonuçları tekrar teorileştirmek olacaktır.

Teori ile pratiğin bütünlüğünü değil, subjektivizm öne çıkar. Salt teoriyle yetinme, pratiği gözardı etme ortaya çıkan teoride gerçekleri ifade etmez. Mao yoldaş "Araştırma yapmanın söz hakkı yoktur" demekle bunu kastediyordu.

Kendi pratiğimize baktığımızda araştırma ve inceleme yapmadan bolca ahkam kestiğimiz görülür. Hatta öyle zaman olur ki, devrimi bir saat içinde bile yaparız. Çünkü düşüncemizde ürettiğimiz şeylerin pratiğe yaşam bulup bulmadığına bakmayız. Önemli olan düşüncemizi diye düşünürüz. Oysa düşünceler pratikte uyumuyorsa, yani sosyal pratik tarafından o düşünceler reddedilirse, o düşüncenin hiçbir anlamı da yok demektir. Sosyal yaşam tarafından reddilen bir düşünce, olgular üzerinde yapılan bir araştırmanın ürünü değil, öznel niyetimizin ürünüdür. Görmeke istediğimiz şeyle gerçek şey arasında derin bir uçurum vardır. Aslıyan gerçek şeydir.

Devrimci Teori Olmadıkça

KC

Türkiye Komünist Partisi (Mark

Subjektivizmden arınmanın yolu, nesnel olaylar üzerinde inceleme, araştırma yaparak bunların pratikle bütünlüğünü sağlamakla olabilir. Sorun kendi öznel niyetimiz değildir. Sorun, olguların içindeki çelişkilerin özünü yakalamak ve o çelişkilerin çözümünü ortaya koyarak pratik ile teorinin bütünlüğünü sağlamaktır.

Kişide subjektivizm egerden olduğunda bu anlayış onun tüm yaşamına, her hareket ve tavrına, çelişkilerin çözümüne, kitle ile ilişkilerine, partinin kararlarını hayata geçirmesine vb. yansır. Partinin kararlarını kendi çalışma bölgesine uygularken, kendi çalışma bölgesinin özgünlüğünü incelemeye için çelişkileri ve öne çıkan çelişkileri olgunun içinde çıkarmayı kendi öznel niyetiyle hareket ettiği için kararlar pratikle bütünlüğe ulaşmaz. Böylece hataları kendisinde değil, partide arar. Kararı alan MK (Merkez Komite)'de ya da kendi üstündeki bir organda arar.

Partinin mücadelesi, sosyal yaşamdaki çelişkileri ve bunlar içinde de öne çıkan çelişmeyi yakalayıp buna uygun çözüm yolu bulmak ve bunu pratikle bütünlüştürdüğümüz oranda gelişir. Sınıf mücadelesini geliştirme, ilerletme ve onun önderliği yakalayıp ileri götürmesi, var olan çelişmeler içinde öne çıkan çelişmeyi yakalayarak çözümünü ortaya koymak ve pratiğe geçirmekle olur.

Kitlelerin hareketlerinin gerisinde kalmışsak, kitleleri partiyle bütünlüştüremiyorsak o zaman yanlış yapıyoruz demektir. Bu yanlış önderliğin teorisi ve pratiğinin aramak gerekiyor. Öncelikle kitlelerin içinde bulunduğu durumu araştırmak ve ona uygun, daha doğrusu, kitleleri daha ileri hedefe yönlendirici taktik politikaları üretmek gerekir. Bu da subjektif düşüncelerle değil, var olan objektif durumu MLM bilimi ışığında inceleme ve araştırmayla olur.

Diyalektik materyalizmin temel felsefe-

Devrimci Pratik Olmaz!

MÜNİST

Devrimci Pratik Olmaz!

EYLÜL 1993 SAYI: 14

(Gençlik) Merkezi Yayın Organı

le yetinir ve o kişi hakkında kesin hükmünü verir. Bunun bir başka adı da önyargıdır. Önyargı subjektivizmin en uç noktasıdır. Çünkü temelinde çok yönlü, MLM ışığında bir araştırma, inceleme yoktur. Partimizin birliğinden sonra bu tür subjektif değerlendirmeleri sıkça yaşamak önemli olumsuzlukları ortaya çıkardı.

Parti güçlerimizin birliğinden sonra GBMK (Geçici Birleşik Merkez Komitesi) önemli subjektif hatalara düştü. Başta, grupçuluğun kısa zamanda yıkılacağı ve birliğin hemen pekiştirilebileceği yargısına vardı. Birlikten dolayı belli olumsuzlukların süreceğini belirtmesine karşın sorunu ciddi olarak ele almadı. Bu da var olan gerçeklikleri görme, olguları yerinde inceleyip ona göre politikalar saptama yerine, subjektif niyetlerle hareket etme ve sorunların gerçek boyutunu görememeye götürmüştür.

Hiçbir sorun niyetlerle çözülemez. Ayrıca niyetler sınıfsal bakış açılarından ayrı ele alınmaz. Bu nedenle de "iyi niyetle" hareket edip olayları akışına bırakmak Marksist bir yaklaşım değildir ve olamaz.

Yine MK'larımız toplantılarında birçok kararlar alıp, bunların pratiğe uygulanmasını isterler. Ama birçok kararın pratiğe uygulanmadığı, kağıt üzerinde kaldığı görülmüştür. Bunun esas nedeni, alınan kararların uygulanabilir olup olmadığına, sosyal pratikle bütünleşip bütünleşmediğine ve onu geliştirici niteliğe sahip olup olmadığına bakılmadan alınan subjektif kararlar olmasıdır.

Böylesine sığ ve olguları derinlemesine ele almadan alınan kararların partimize verdiği zararlar büyüktür. Subjektivizmden bir bütün olarak kurtulamadığımız sürece partimizin çelikleşerek savaşını sürdürmesi de olası değildir. İlerleyeceğimiz yerde gerileriz.

Subjektivizm, "kişide parti ruhunu öldürür" derken abartılı birşey söylemiyoruz. Partimizin mücadele tarihine baktığımızda bunun doğruluğunu rahatlıkla görebiliriz. Siyasal kararlarda subjektiflik partimizin gelişmesi önüne zaman zaman Çin Seddi gibi dikildiği gibi, kadroları değerlendirmede de birçok kadronun yanlış değerlendirilmesi sonucu onların enerjileri devrim mücadelesine daha iyi kanalizasyon edilmedi.

Kadroların dağıtımı, yerleştirilmesi ve niteliklerine uygun görevler verilmesi o kadroların somut değerlendirilmesi ile olur. Bunu tam olarak yaptığımızı söyleyemeyiz. Kadroları kendi faaliyetleri ile birlikte değerlendirme yerine faaliyetlerinden soyutlayarak değerlendirme daha fazla öne çıkıyor. Bu da subjektivizmin kadroları değerlendirmede ortaya çıkan görüngüsüdür.

Sonuç olarak, partiyi subjektivizmden arındırmalıyız. Her siyasal kararımız somut koşulların somut analizinin ürünü olmalıdır. Bazı önel niyetlerimiz ya da düşüncelerimiz olguların içindeki değişimin önüne geçmemeli, bizzat olguların içindeki ilişkileri yakalayıp onların çözümünü olmalı ya da genel bir söylemle teori ile pratik bütünleşmelidir. Teori pratiğe yol göstermiyorsa, onu geliştirmiyorsa, o teinin içi boş demektir.

Mao Zedung yoldaşın söylediği gibi "dünyada sadece tek bir doğru teori vardır, o da nesnel gerçeklikten çıkarılan ve gene nesnel gerçekliğin doğruladığı teoridir". (Seçme Eserler Cilt 3/ s. 42)

"Nesnel gerçekliğin doğrulanmadığı, yine nesnel gerçekliğin ürünü olmayan bir teinin pratikten kopuk, amaçsız hale geleceğini" (Stalin) bilmek ve böyle bir teinin subjektivizmin ürünü olduğunu görmek gerekiyor. Subjektivizmden arınmak için sorunları salt yüzeysel ya da kitabi bilgilerle ele almak yerine onu derinlemesine incelemek gerekir. Sorunlara tek yanlı değil çok yönlü yaklaşarak ele alır ve Marksizm'i bir eylem kılavuzu olarak görürsek subjektivizmden önemli ölçüde arınırız.

b) Doğmatizm

Doğmatizm MLM'yi bir eylem kılavuzu olarak ele almaz. Bir doğma, yani değişmeyen, statikocu bir anlayışla ele alır. Sosyal değişimlere gözünü kapar. Doğmatizm sosyal pratiği inceleme, araştırma yerine herşeyi katı bir şema olarak ele alır. Ve sosyal yaşamı şematik dar bir kalıbın dışına çıkarmaz. Onun için MLM şematik bir yapıdır. Bu şematik anlayışlar pratikte kendisini sol sekteklik şeklinde gösterir.

Doğmatizm, metafizik yaklaşım içindedir. Diyalektik değişim, hareket, gelişme ve olgularına özünde karşıdır. Slogan olarak diyalektik materyalizmi kabul etse de diyalektik temel yasalarını korumadığı için ona uygun hareket etmez. Bu anlamda da doğmatizm gerçek yaşamdan uzaklaşarak anlamına gelir. Parti bu anlayışa karşı mücadele etmediği sürece sınıf mücadelesinden uzaklaşır ve kitleleri devrime kazanamaz.

Sosyal pratiğin ilişkilerini görmeyen, değişen durumlara özgü politika üretmeyen, güncelliği yakalayamayan ve bu politikalara uygun örgütlenme yapamayan ya da örgüt politikası izleyemeyen bir KP, Lenin yoldaşın belirttiği gibi, "devrimci eylemsizlik politikası" uyguluyor demektir.

Oysa MLM'nin kendisi eylem demektir. Hareket ve değişim demektir. Gelişmelere açık ve onlara uygun politika ve örgüt politikasının üretilmesi demektir. Ama doğmatizm bütünüyle bunlara kapalıdır. Ve kendi sağcılığını keskin sloganlarla gizlemeye çalışır.

Doğmatizm kitlelerden uzaklaşmak, var olan koşullardan devrimin lehine yararlanmamak, sürekli değişim içinde olan sosyal pratiğin can alıcı sorunlarından sıyrılmak, bütün bu gelişmeleri görmezden gelmek demektir.

Doğmatizm, geneli özelle, önderliği kitlelerle birleştiremez; şematizm, KP'nin en önemli bu önderlik yöntemine sırt çevirir.

Subjektivizmi inceleyen de belirttiğimiz gibi doğmatizm ve subjektivizm özünde ikiz kardeşler ve ideolojik kaynakları aynıdır. Özeri ise sağcılıktır. Doğmatizm kendini sol sekte bir siyasal politika ile ortaya koyarken, subjektivizm kendini daha çok sağcılık ve liberalizm olarak gösterir. Ama subjektivizmin olduğu yerde zıddı olan doğmatizm de vardır. Birinin varlığı diğerinin varlık koşulunu da hazırlar. Çünkü, bu anlayışların zemini aynıdır. Ancak bir parti içinde bazen biri bazen ise diğeri öne çıkar. Partimiz içinde subjektivizme doğmatizmin atbaşı gittiğini söylersek yanlış olmayız. Partimizde genelde sorunlara yaklaşımlarda yüzeysellik vardır. Her ne kadar MLM ilkesi olarak o somut koşulların somut analizinden sıkça söz etsek de, sorunlara yaklaşımımızın yol göstericisinin bu ilke olduğunu belirtsek de bu alandaki teorimizle pratiğimiz birbirine uymaz. Güncel sorunlara yaklaşımımızda yüzeysellik daha belirgin şekilde kendini göstermektedir. Aslında bu, sorunlara yaklaşımımızda, doğmatizmin etkisini halen üzerimizde barındırmamızdan gelmektedir. Bazı yoldaşlarımız pratiğimizde doğmatizmin olmadığını söyleyebilirler. Elbette salt bir doğmatizm yok, ya da şöyle söyleyelim: Partimizde doğmatizm egemen değildir. Ama küçümsemeyecek bir boyutadır. Bu görülmeli ve üzerine gidilmelidir.

Partinin günceli yakalayamamasının esas nedeni gelişen durumlara gözünü kapamasıdır. Yani siyasal değerlendirmeleri küçümsemesi, bu tür değişimlerin kitleler üzerinde yarattığı etkiyi görmezden gelmesi değişimlere kapalı olduğunu gösterir. Bu üzerimizde var olan doğmatik yaklaşımların ürünüdür.

Örneğin bir hükümet değişikliği olursa bunun neden olduğu halk üzerindeki etkileri, egemen sınıflar arasındaki ilişkiler vb. inceleme zahmetine girilmez ve kesip atılır "hepsi aynı" diye. Evet, hepsinin özü aynı

ama aralarındaki ilişkilerin olduğu ve bunların kitlelere yansıyan yanlarının da bulunduğu bir gerçek ve devrimimizi olumlu ya da olumsuz etkileyecek yanlarının da bulunacağı kesin. Böylesi bir durumda Marksistler nasıl bir taktik izleneceğini, var olan ilişkileri ortaya çıkararak belirler. Esas taktiklerde herhangi bir esaslı değişim olmasa da kitlelere gidip, teşhirin önemli yönü vb. konularda yeni taktik saptamalarda bulunmak zorunda kalacağımız da bir gerçek.

Bazı yoldaşlarımızda doğmatizm ilkelere kadar işlenmiş durumda. Oyle ki, bir 12 Eylül sonrası (yani AFC (Askeri Faşist Cunta)'nin başta bulunduğu dönemlerde) devrimci durumun gerilemediğini, tam tersine mükemmel olduğunu ileri sürece kadar kronikleşmiştir. Bu tür yaklaşımlar her ne kadar "keskin" gözükse de özünde sağ ve partiyi kitlelerden koparan, giderek de partinin devrimci ruhunu öldüren anlayışlardır. Yukarıda doğmatizmin şematik bir anlayış olduğunu vurgularken bu tür anlayışları belirtiyorduk. Doğmatizmin sosyal gerçeklikten kopuk, kendine özgü şeması vardır. O şemanın değişmesi kendi iradesine bağlıdır. Bu da anti-bilimsellikler.

Bazı yoldaşlarımız ise somut-koşulların somut analizi yerine, hiçbir şey değişmez mantığı ile hareket ederek partinin aldığı genel kararları kendi çalışma bölgelerine uygularken özgül durumu hiç dikkate almadan uygulamaya çalışıyorlar. Bu da kararların pratikle bütünleşmemesine beraberinde getiriyor. Özgülü dikkate almıyıp salt geneli dikkate almak doğmatizmdir. Yapılması gereken, genel kararların özgüde nasılsı bir biçim alacağını ortaya çıkartıp ona göre uygulamaktır. "Genel doğrudur her özgüde de doğrudur" demek yanlıştır, anti MLM'dir.

Doğmatizm iradecidir. Sosyal pratiğin gelişimini reddederek herşeyi kendi iradesinin belirlediğini varsayar. Ve öyle hareket eder. MLM'yi bir eylem kılavuzu olarak ele almadığı için bütünüyle siyasal eylemsizlik içindedir. Siyasete uğraşmak, gelişmeleri yorumlamak ve onları lehimize dönüştürmek için siyasal ve örgütsel politikalar üretmek "entellerin işi" olur. Keskin laflar arkasına gizlenerek sözde keskin devrimciliğini ispatlamaya giderler. Sosyal yaşamı irdelemeyi küçümseyen, partinin mücadelesini geliştirecek yeni yeni taktik politikalar üretmeyi "mücadele kaçkınlığı" olarak nitelleyen kişiler siyasetten bihaber olduklarını gizlemek için bu tür yolları başvururlar. Ve bu tür kişiler siyaseti küçümsemelerini sektelikle gizlemeye çalışırlar.

Doğmatikler kitlelere partinin siyasetini götürmeyi küçümserler. Siyasal çalışmanın bütün çalışmaların can damarı olduğu ilkesini sözde kabul etseler de pratikte reddederler. Türkiye gibi ülkelerde, savaş örgütü olan ve silahlı mücadele veren komünist partilerde kendini salt askeri eylemlere önem veren bir biçimde gösteren silahsız siyasetin yol göstericiliği göğsü edilir. Sözde siyasetin yol göstericiliği kabul görse de pratikte herşey eylem anlayışlarıyla hareket edilir.

Doğmatizm, keskin MLM kesilir. O komünist ilkelerin bazılarını ele alır ve o ilkelerin yaşama geçirilmesinde esneklik bilmez. Ve ilkeleri birer kalıp olarak ele alır. O ilkeleri her özgüle bir şablon gibi uygulamaya çalışır.

Doğmatik anlayışlara sahip kişilerde parti ruhu zayıftır. Bu zayıflıklarını keskin sözlerle ve sekte tutum içine girerek gizlemeye çalışırlar. Ve bu tür kişiler sosyal pratiğin engeliyle karşılaşmada devrimci ruhlarında önemli bir gerileme gözükür. Ve dış koşulları olunca da partiden de kopabilirler. Doğmatizm mahkum edilmezse ilişkili mücadelede koparacak denli tehlikelidir.

Bazı yoldaşlarımız ise güncel ile geneli, evrensel ile özgülü birleştirme yerine salt

genel doğrular üzerinde hareket ediyorlar. Bazı genel doğrular onlar için herşeydir. Ve her yerde genel için geçerlidir. Bu yaklaşım yöntemi onları doğmatizme düşürmekten alıkoymuyor. Düşünsel anlamda doğmatizme sapmaları gibi pratikte de doğmatizme düşüyorlar. Doğmatikler özellikle değişen yeni durumlara göre yeni taktik belirlemede kendilerini gösterirler ve tutucu davranırlar. Değişen yeni durumu görmezden gelip hain eski taktiğin uygulanmasında diretirler. Bu da pratiğin gelişmesinin önünde önemli bir engel oluşturur.

Doğmatizm kitleleri küçümser. Kitlelerden öğrenmeyi; tekrar kitlelere gitmeyi ve tekrar kitlelerden öğrenmeyi reddeder. Kitlelere tepeden bakar. Ve onlara kitabı küçükburjuva aydınının tavrıdır. Dikkat edilirse küçük-burjuva örgütlerinin kitlelere yaklaşımı ya sağdır, ya da soldur. Parti içinde birçok yoldaşın kitlelere yaklaşımı soldur. Kitlelere güvenen, onlardan öğrenen ve tekrar onlara gitme MLM kitle çizgisi yerine, kitlelere güdülmeli gereken koyun sürüsü anlayışıyla yaklaşır. Bu yaklaşım da kitleleri partiden uzaklaştırır. Bu tür yaklaşım ve anlayışlar anında ve yerinde mahkum edilmelidir.

Esas olarak bu anlayışlar kitle ile partinin bağlarını koparır. Partiyi kitlelerden kopuk bir avuç aydınların partisi haline getirir. Doğmatizmin uç noktası anarşizmdir. Bu nedenle doğmatizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı başarılı bir mücadeleye yürütülemez. Ve parti kitleleri kucaklayıp devrime kanalizasyon edemez. Hangi şekilde ortaya çıkarsa çıksın doğmatizmin etkileri parti içinde yenilmedikçe partimiz çelikleşmiş bir savaş örgütü haline gelemez.

Doğmatizm, kitlelerden kopuşun ifadesidir. Partiyi küçültme, sınıf savaşımından uzaklaşma, mücadeleyi dar kılma için sıkıştırma, doğmatik anlayışların varacağı son durak olur. Doğmatizmin kitlelere yaklaşımını sekerdir. Kendisi savaştığı zaman kitlelerin partiden geleceğine inanır. Özüde ise halk güveni yoktur. Diyalektik materyalizm yasalarının teorisi ve pratiği yansıtmayan bir anlayışın, ileriye yönelik hareket etmesini ya da partiyi sınıf mücadelesine önderlik eder seviyeye yükselmesini bekleyemeyiz. Çünkü gelişme yasalarına ters hareket edenlerin, sosyal pratiğin altında ezilmeye mahkum olacağını bilmeliyiz. Doğmacılık hastalığı Troçkizme kapıyı açık bırakır. Çünkü, Troçkizm özüde doğmacılıktır. Yani gelişen olaylara, değişimlere gözünü kappayıp, genel şablonlar etrafında hareket etmektedir. Daha doğrusu doğmatizm, proletarya partisinin önüne belli kitabı bilgilerin dışına çıkarmayan şablonlar koyar. Ve somut koşulların somut analizini reddeder. Troçkizmin ideolojik gidişatı özüde buradan gelir.

Marksizm'in bütün ustaları Marksizm'in bir doğma değil, eylem kılavuzu Marksizm'in sık sık tekrarıdır. Doğmatikler ise Marksizm'i salt bir doğma olarak ele alıp onun bilimsel gelişmesi önüne set çekerler. Partide bu tür anlayışlara karşı savaş açmalıyız. Partide doğmatik öznellik olsun, ister subjektivizm olsun, ister dar deneyçilik olsun partimizin gelişmesi önünde önemli bir handikaplır. Çünkü burjuva ideolojisinden kaynaklanan bu hastalıklar aşımada, parti bu hastalıklara karşı MLM'nin bilimsel eylem kılavuzu ile donatılmadan savaşımızı bir adım geliştiremeyiz.

c) Kendiliğindencilik

Olaylara müdahale etmemeye arkasından gitme, oluduna bırakma anlamına gelen kendiliğindencilik, özüde kitle kuyrukçuluğu olur. Daima kitlelerin gerisinde hareket etme, en geri kitlelere göre politika belirleme demektir.

Komünistler değiştirici-dönüştürücü ve müdahaleci bir özelliğe sahiptirler. Ayrıca politika saptarlarken sadece kitlelerin en geri kesimlerine göre değil, esas olarak ileri kesimlerin dikkate alırlar. Kitlelerin sadece ileri kesimlerine göre taktikler belirlemek "sol"culuktur. Aynı şekilde sadece kitlelerin geri kesimlerine göre taktikler belirlemek ise kitle kuyrukçuluğudur. Leninist belirmek, kitlelerin ileri kesimlerine göre belirleme yaparken geri yığınları da dikkate alır. Yani kitlelerin ileri kesimleriyle birleşme, orta kesimlerini

kazanma ve geri kesimlerini ilerletme taktiklerini uygulayarak.

Partimiz de yer yer kendiliğindencilik anlayışlara düşmektedir. Hem parti içindeki gelişmelere karşı zamanında tavır mücadelesini ilerletici taktikler üretmeyip sınıf mücadelesinin gerisinde kılması gibi.

Partide kendiliğindencilik teorisi yapılmısa da pratikte kendiliğindencilik düşülmektedir. Kendiliğindencilik teorisi oportünizmdir. Partinin önderlik fonksiyonunu kitlelerin gerisine indiren, kitlelerin kendiliğindencilik hareketlerini esas alan oportünist, kitle kuyrukçusu, kendiliğindencilik KP içine yerleştirmeye çalışan bir anlayıştır. Partimiz yer yer pratiğince yansıyan devrimci mahkum edilmedikçe partinin önderlik etmesi düşünülemez. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi menşevizmin bir biçimi olan kendiliğindencilik sistemleştiği zaman proletarya partisinin komünist niteliğini yitirmesine neden olur.

Bizim pratiğimize bu anlayış nasıl yansıyor?

Herşeyden önce olaylara anında müdahale edilmemesi, hantal davranılması, kadro ve üyelerin faaliyetleri içinde denetlenmeyip kendi hallerine bırakılması, kitle mücadelesinde komünist önderlik fonksiyonunun yerine getirilmemesi ve kitle kuyrukçuluğu yapılması vb.

Partimiz bazen sol yaklaşımlar sergilediği gibi, yer yer de kitle kuyrukçusu politikalar izliyor. Özellikle büyük şehirlerde, işçi sınıfı içinde ve sendikalarındaki çalışmaları doğru olarak karşı, özellikle sendikal çalışma anlayışında neredeyse reformcu politikalar izlenmektedir. Bu, önderlik altı iyi denetleyememesinden kaynaklanıyor. Genel politikalar belirlenmiş ama önderlik altı organları sıkı denetlemediği için kendiliğindencilik bir yöntem izlediğinden, alt organların ne gibi bir politika izlediğinden haberi olmuştur. GBMK'mızın da en önemli hastalıklarından biri kendiliğindenciliktir.

Kendiliğindencilik, partimizin önemli hastalığı, daha doğrusu üzerimizden atamız gereken bir illetir. Kendiliğindencilik olduğu yerde yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya denetleme mekanizması işlemez. Halkımızın kendiliğindencilik örneği için söylediği, "saldım çayıra mevlam kayıra" özdeyişi tam da bu nedenle söylenmiştir. Merkezi önderlik de dahil birçok parti organımız işlerini bu anlayışla yürütmeye çalışıyorlar. Kadro ve yönetici organlar bir kere karar alıp altılara iletikten sonra gerisini merak etmiyorlar. Kararlar uyguluyorlar mı, uygulanıyorsa nasıl uyguluyorlar, kararların uygulanmasında ne gibi hatalar yapılıyor, ya da kararlar sosyal pratiği geliştirici bir fonksiyon mu yarıyor, yoksa sosyal pratik aidiğimizi kararları geri mi itiyor vs. Bunların üzerinde durmayan, aldığı kararları ciddi şekilde -olumlu olumsuz- takip etmeyen bir önderlik görevini yerine getiremez ve böyle bir önderlik KP'nin önderliği olamaz.

Merkezi önderlik bir kere karar aldığı zaman; yönetici organlar altı organlara bir kere görev verdiği zaman, ya da perspektifler koyduğu zaman eğer bunların takipçisi olmuyorsa, "nasıl olsa biz karar aldık, onlar yapar" anlayışı ile hareket ediyorlarsa bu kendiliğindencilik, verdiği önderlik, aldığı kararların, verdiği görevlerin ne ölçüde yerine gelmediğini, aksayan ve eksik yanlarının ne olduğunu görmek için işin sıkı takipçisi olmasıdır. Eğer sıkı takipçisi olmazsa olumsuzluklarımızın kaynaklarını da doğru bir şekilde ortaya koyamaz ve olumlu dersler çıkaramaz.

Böyle bir yöntem, bizde oldukça eksik. Genelde "saldım çayıra, mevlam kayıra" anlayışıyla hareket ediliyor. Bu, sorunlara oportünistçe yaklaşımdan kaynaklanıyor. Devrim ruhunu ciddiye alınmadığı, komünist bir ruha sahip olunmadığı ve parti ilkelere sıkı sıkı bağlı olunmadığı sürece kendiliğindencilikten kurtulamayız. Kendiliğindencilik taktiklerimiz sürece kadroları ve bütün parti elemanlarını partinin genel hedefleri doğrultusunda harekete geçiremeyiz. Bu aynı zamanda partiyi doğru bir rotada götürmeyeceğimiz anlamına gelir

ki, bu tasfiyeciliğe kadar varır.

Kendiliğindencilik, devrimci dönüştürücülüğün düşmanıdır. Devrimci müdahale yerine işi oluduna bırakma anlayışı partiyi yavaş yavaş komünist çizgiye ve sınıf mücadelesinden koparmaya kadar götürür. Oysa komünistler devrimci dönüştürücülüğü kendilerine ilke edinirler ve toplumu bu ilkelere doğrultusunda dönüştürme ve devrimcileştirme mücadelesi verirler. Kendiliğindencilik bir kişi kendisini dönüştüremeyeceği gibi, partiyi de, kitleleri de dönüştüremez.

Bu nedenle bütün yoldaşlar kendiliğindencilik illetine karşı mücadele vermeli, devrimci müdahaleciliği benimsemelidirler.

Partimiz kitlelere gidisinde ve sınıf mücadelesine müdahale konusunda kendiliğindencilik düşmektedir. Bu yanlış anlayışlar üzerine bütün yoldaşlar gitmeli ve partiyi bu anlayışlardan temizlemeliyiz. Parti her türlü anti MLM anlayışlara karşı mücadeleyle çelikleşip savaş örgütü haline gelir. Parti içindeki anti MLM anlayışlar yok olmadıkça parti oportünizmin batağından çıkamaz.

MLM çalışma tarzı partiyi bolşevikleştirir!

Partimizin çalışma tarzını ele aldığımızda sürekli eksikliklerin olduğu göze çarpmaktadır. Bu salt pratiksel olmamakla birlikte, pratik teorinin birleştirilmesinde göze çarptığı gibi, örgütsel ve inceleme-araştırma yöntemleri de de çarpma-araştırma.

Çalışma tarzımızda göze çarpan en önemli ideolojik zaafar dar pratikçilik ve bürokratismidir. Dar pratikçilik plansız-programsız, rastgele hareket etme, MLM temel ilkelerini uygulama adı altında onları ayak altına almak demektir. Bunun bizde somut olarak yansıdığı şekli randevuculuk hastalığıdır. Profesyonel çalışan bir kişinin çalışması, kaç randevuya gidiyorsa çalışkanlığı, partiye bağlılığı ona göre ölçülür. O yüzden randevuculuk hastalığı birçok yoldaşımızda örgütlenmeyi önler. Plansız, programsız enerjilerini randevudan randevuya koşmakla tüketmektedirler. Özellikle büyük şehirlerde çalışan yoldaşlarımız bu hastalıklardan kurtulmuş değillerdir. BK (Bölge Komitesi)dan başlayarak en alt organ üyelerine ve hatta örgütlü sempatisan hücrelerine kadar bu hastalık yayılmış ve partinin enerjisi boş koşuşturmalarla heba edilmiştir.

Bunun nedeni örgütsel anlayıştaki sığlıktan ileri geliyor. İnsanları hücreler halinde örgütlenme yerine tek tek ilişkiler düzeyinde örgütlenmeye çalışıyor. Diğer bir yanı ise plansız, programsız çalışmanın bir ürünü olarak ortaya çıkıyor.

Çoğu BK üyelerimiz abartma yoksa, nerede ise hergün birbirleriyle görüşüyor. Kendi aralarında kurye sistemini oluşturdukları için en küçük bir not alışverişinde görüşme gereksinimi görüyorlar. Ya da başka gerekçelerle çoğu görüşmelerin boşuna olduğunu kendileri de bilmelerine karşın, bu boş konuşmanın önüne geçmek için çaba harcamıyorlar, kafa yormuyorlar. Çünkü kafa yormak için, plan-program yapmaya, düşünmeye zaman kalmıyor. Lenin yoldaşın deyişiyse "bu devrimci işgüzarlıktır".

Partimizin kadro ve üyelerinin devrimci enerjilerinin boş tüketilmesine müsaade edemez. Ve etmemelidir. Her kadro, her parti üyesi çalışma alanında ne yaptığını bilmeli ve bilince çıkarmalıdır. Partinin kararlarının nasıl yaşama geçirileceği üzerine düşünmeli, tartışmalı ve sonucu uygulamalıdır. Çalışma bölgesindeki olaylara (organ olarak) anında tavır alınmalı, kitleler üzerinde parti önderliğini nasıl tesis edeceği üzerine kafa yormalıdır. Dar pratikçi çalışmadan düşünmeye fırsat bulamayanların komünist ilkeleri doğru bir şekilde pratiğe uygulamaları da beklenemez.

Daha az tumturaklı sözler ve daha çok gönüllü iş...

"Daha az siyasal gevezelik, komünizmin kuralunun en basit ama en canlı olgularına daha büyük dikkat" (Lenin, Leninizm'in ilkeleri, age s. 115, Stalin)

Her kadro, her parti üyesi ve partili militanlar, günlük görevlerini yerine getirmelidir. Devrimin genel perspektifinden şaşmadan günlük görevlerini yerine getirildiğinde dar pratikten de kurtulur. Notai yönetici parti

ogranlarımız çalışma bölgelerindeki kitle hareketlerimizi bîhaber oluyor. İşçiler yürüyor, bölge organı zamanında müdahale edemiyor. Dar pratikçi çalışma tarzı buna neden olduğu gibi örgütsel işleyişteki bozukluk da bölge organının müdahale gücünü zayıflatıyor. Oysa her parti organı, başta da o bölgesinin yönetici organı olaylara partinin siyasal çizgisi doğrultusunda müdahale edip kitleye önderlik görevini yerine getirmelidir.

Partimiz çok önceleri "her BK'nın özel basın hücresi oluşturması" kararı almıştı. Yıllar boyunca karşın sadece bir BK'mız bu kararı uyguladı. Çalışma bölgesinin durumu açısından olanakları daha geniş olan bir BK'mız bu kararları uygulamadığı gibi partinin imkanlarını da kullanmadı.

Parti yayınlarının düzenli ve anında kitleye ulaştırılmasının önemi anlaşılır olduğu kadar, yazılı ajitasyon/propagandanın kitleler üzerinde yarattığı olumlu etki küçümsenemez. Bir yönetici bölge organının acil görevleri arasında basın hücresi örgütlenme olmalıdır. Çünkü partinin görüşlerinin anında kitlelere ulaştırılmasının can alıcı önemi vardır. Ancak, bunun alt yapısı oluşturulmadan bu görev yerine getirilemez. Partinin görüşleri kitlelere ulaştırılmıyorsa parti diliz demektir. O halde her yönetici organ öncelikle bu sorunu ele alıp çözmek zorundadır. Partinin merkezi görevini yerine getirecek ve onu güçlendirecek, kitlelere yönelik yoğun A/P (Ajitasyon/Propaganda)'dır. Yani düşmanın her alanda teşhiridir.

İşte bugün bu görev yerine getirilmeyorsa, dar pratikçi çalışma tarzının olumsuzluğundan, planlı-pratikçi çalışma yöntemi uygulanamazlıktan dolayı.

Dar pratikçilik birçok iyi partili unsurun mücadeleyi bırakmasına, yozlaşmasına neden olur. Çünkü ilkesiz çalışma yöntemi sonucu insanların enerjilerini boşa harcayarak, üretime yönelik olmadıkça kendini sürekli yeniden üretmeyi bir işi da yeniden her gün yenilemeyi her kişi ya da yoldaşın mahkumudur. "Bazı küçük-burjuva keskin çıkışların barutu çabuk bitir" derken bunu kastediyoruz. Yeniden üretimin olmadığı yerde ilkesizlik ve yozlaşma vardır. Yaşam yeniden üretimin üzerine kuruludur.

Dar pratikçilik görünüşte "çalışkan, çocuklu ve fedakar" gibi gözükse de bilinçli hareket edilmemesi nedeniyle Lenin yoldaşın dediği gibi: "Devrimci ahmaktan başka birşey değildir."

Çalışma tarzını düzeltmemize yardımcı olacağı inancıyla Stalin yoldaşın bazı alıntılarını buraya aktarmayı buluyoruz.

Stalin, partide ve devlet aygıtında Leninist militanın özel tipini ve çalışma da Leninist tarzı betimleyen, Leninist militanın sahip olması gereken iki özelliği özellikle vurgulamaktadır. "Rus devrimci atılımı", "Amerikan pratiği" anlayışı.

"Rus devrimci atılımı, eylemsizliğe, yerleşmiş verimsiz alışkanlıklara, tutuculuğa, zihin durgunluğuna, eski geleneklere, kölece bağlılıklara karşı panzehirdir. Rus devrimci atılımı, öyle canlandırıcı bir güçtür ki, zihni açar, ileriye doğru iter, eskiyi parçalar, perspektifler sunar. Bu atılım olmadan hiçbir ilerici hareket olanaklı değildir. Ama Amerikan pratiği anlayışı ile beşleşmezse o atılımın boş "devrimci" Manilovizm düşmesi çok olasıdır."

"Amerikan pratiği anlayışı tersine "devrimci" Manilovizm ve işgüzarlığa karşı panzehirdir. Amerikan pratiği anlayışı engelleri tanımayan her cins ve her türüz engelleri verimli çalışmaya deviren, önemlisi de olsa başladığı işi kesinlikle bitiren ve ciddi bir kuruluş çalışmasında keskin keskin edilmemesi zorunlu olan yılmaz bir güçtür."

"Ama Amerikan pratiği anlayışı Rus devrimci atılımıyla beşleşmezse yozlaşır, dar ve ilkesiz işgüzarlık derecesine düşebilir."

"Rus devrimci atılımıyla Amerikan pratiği anlayışının birleştirilmesi, işte parti içinde ve devlet aygıtında çalışmada Leninizm'in özü budur." (Leninizm'in ilkeleri s.115, Stalin)

Stalin yoldaş burada teori ile pratiğin birleştirilmesine örnek vermiştir. Parti kadro ve üyelerimiz de çalışmalarında Rus devrimci atılımı ile Amerikan pratiğini birleştirmelidirler. "Daha çok iş, daha az laf" deyişi parti fonksiyonlarının çalışmalarında ilke edineceği bir hareket tarzı olmalıdır. Ama bu boş konuşmalar, plansız, programsız çalışma anlamına gelmez. ♡

DEVAM EDECEK

Eğitim ve eğitim çalışmaları

Ön Açıklama: Cezavindeki TKP(ML) davası tutsaklarının aylık olarak çıkardıkları "Tutsak Partizan" adlı siyasal ve kültürel dergiden alınmıştır.

Yaşamımızda herşey mutlaka bir temel amaca göre belirlenmelidir. Amaçsız bir yaşam boş ve anlamsız bir yaşamdır. İster devrimci-komünist olun, ister sıradan insan olun. Amacınız varsa yaşama dair ve sizler bu amaca ulaşmak için bir plana, programa, yönetime sahipseniz yaşamın sizin için oldukça anlamlı, verimli olduğunu söyleyebilirsiniz. Böyle bir yaşam sizin yaşamınızdır.

Eğitim dar ve basit bir kavram olarak ele alınmamalı, içi boşaltılmamalıdır. Tam da amacımıza ulaşmak için gerekli bilgi, beceri, anlayış ve yöntemleri bulma, fonksiyonel bir hale getirmektir. Amaçsız bir eğitimden bahsedebilir miyiz? Bahsedebilir ama amaçsız yaşayanlardır sadece. O halde amacımıza ulaşmak için eğitim olmazsa olmaz bir zorunluluktur.

Eğitimimizin amacı nedir? Önce bunu belirlemek ve en üst boyutta bilince çıkarmak gerekir. Mevcut sistemde en devrimci sınıf olan proletaryanın bilimi ve ideolojisiyle yola çıkmış ve bu sistemi ortadan kaldırmayı hedefleyen bireylerdir. Sistem ortadan kalkmadan bireyin yalnız başına bir işe yaramayacağını bilmektir. Proletaryanın sınıf olarak kolektif üretim sürecinden kazandığı ve öğrendiği kolektif güç olma, kolektif gücün etkisini kavrama bizzat pratikte ortaya çıkarılmış bir gerçektir. Var olanı değiştirmenin ve yeniyi yaratmanın yolu yalnız başına bireyden geçmez; Sınıf biliminin öğrenilmesinden, sınıfın ideolojisinin donanımına sahip olmandan geçer. Bilim ve ideolojik donanım mevcut sistemden kurtulmanın, özgülleşmenin zorunluluğudur.

Niçin eğitim? sorusuna sağlıklı yanıt verebilmenin yolu; niçin yaşamak ve niçin yaşamak gerektiği sorusuna doğru yanıt verebilmekten geçer. Nasıl bir yaşam ve bu yaşamın kazanılması, sürdürülmesi ve yeni-

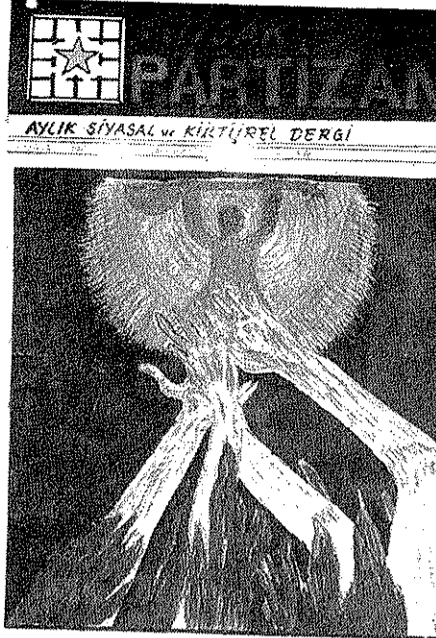
den üretilmesinin ihtiyaçlarına yanıt olabilecek bir eğitim, bizim ihtiyaç duyduğumuz bir eğitimidir. Bugünkü sistemin tüm etkilenimlerinden kurtulmayı ve yeni bir sistemin yaratılmasının ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir eğitim gereklidir. Bu yeni sistemin insanı olabilmek ise ancak mücadele etmekle mümkündür. Yeni insan savaşımında donanması gereken tüm özelliklerle kendini donatmazsa bu savaşımında başarılı olması düşünülebilir mi? Eski toplumun birçok çirkinliğini üzerinde barındıran insan bu eski sistemin yıkılmasında ve ortadan kaldırılmasında hesapsız davranabilir mi? Davranması düşünülemez. Davranabilmesi için eski toplumun bu insan üzerinde etkilerinin olmaması gerekir. Var olduğu sürece kendindeki eski yanın hesabını yapacaktır. Bu hesap ise onu eski sistemle bağlantı yaşama yanının hesabıdır. Onun ileriye atılışı bu bağ ile engellenmektedir. O halde bu bağın koparılıp atılması yeni insan için bir zorunluluktur, bir görevdir. Bu ise bir eğitim konusudur. Eğitim ise kişinin eski sistemin bütünüyle savaşımı içinde, kendindeki sisteme (burjuva-feodal) karşı savaşımıyla gerçekleşecektir. En iyi eğitim, pratiğe, üretime yönelik eğitimidir. MLM(Marksist-Leninist-Moist)'ler üretmek için eğitime ihtiyaç duyarlar, ürettikçe de muazzam derecede eğitilirler. Bunu eğitimin temel mantığı olarak kavramak durumundayız. Diğer bütün eğitim biçimleri ise bu temel mantığın pratikteki bileşenleri, tamamlayıcılarıdır.

Demokratik halk iktidarı, sosyalizm ve komünizm... İnsanlığın kurtuluş amaçları ve nihai kurtuluşu. Her biri başlıbaşına bir çelişkiler evresinin çözülmesi ve yeni çelişkiler sürecinin başlatılarak devam ettirilmesidir. Bu devam edişte her sürecin yarattığı bir toplumsal şekilleniş olacaktır. Kendi yaşam tarzını, kendi kültürünü, hukukunu, felsefesini vb. vb.'lerinin yanında kendi kişiliğini (toplumsal) yaratacaktır. Biz bu yeni insanı ve bu insanın yaşama göre şekillenme sürecini nasıl yaşamak durumundayız? Bu sürecin başından sonuna kadar han-

gisine kenetleneceğiz? Kendimizi hangisine göre şekillendireceğiz? Bu önemlidir. Tıpkı bir maraton koşucusunun koşuya başladığında kendini kaçınıcı kilometreye göre şekillendirdiğine benzetebiliriz. Bir finale göre şekillendirmek vardır. Bir de 100 metreye veya birkaç yüz metreye göre şekillendirmek vardır. Burada biçimde bir benzerlik ama özde ise farklılık olacaktır. Bu özdeki farklılık giderek biçimdeki farklılığı da ortaya çıkaracaktır. Zira kendini birkaç yüz metreye göre şekillendiren koşucu kısa bir süre sonra öze uygun bir sonuca ve biçime bürünerek maraton dışı kalır. Diğer ise öze uygun olarak ısrarlı-kararlı bir performansla maratonu sürdürür. İşte hedefe kenetlenmek budur. Ancak nihai hedefe kenetlenmek demek, oraya varıncaya kadarki aşamalardan kaynaklı özgülüleri hesaplamayacağımız, buna göre şekillere de girmeyeceğimiz anlamına gelmez. Zira bugünün sorunlarını çözmeden, geleceğin büyük sorunlarını çözebilecek yetkinliğe sahip olamaz, geleceğe yön veremez. Sorunu bütünlüklü ele almak durumundayız.

Eğitimi sınıf savaşımının bir gerekliliği, yeni yaşam, yeni insan tipinin yaratılmasının zorunluluğu olarak kavramazsak, sadece "bilgi sahibi" olarak anlarsak burada yaşamın ve savaşımın kavranmaması sözkonusudur. Sınıf savaşımının programı ve bu savaşımın insanını yaratmanın programı, bizim eğitim programımız olmalıdır. Sınıf savaşımı önce partide, bireyde verilmeli, hedef ve amaçlar önce burada yaşatılmalıdır. Bu giderek büyütülmeli, emin adımlarla sınırsız, sınıfsız bir dünya haline getirilmelidir.

Eğitimin bu temel yanına vurgu yaptıktan sonra özellikle politik eğitimin sınıf savaşımının temel ihtiyacı olduğunu ivedilikle kavramak, kendimizi buna göre şekillendirmek sınıf savaşımında olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Gerek partimiz, gerekse bireyler açısından savaşımın can damarı doğru ideolojik-politik eğitimidir. Bir canlı için suyun, havanın, güneşin yaşamsal rolü neyse bir KP(Komün-

nist Partisi) için, bir devrimci-komünist için de politik-ideolojik, pratik eğitimin rolü öylesine yaşamsaldır, önemlidir.

Eğitim bugünkü sistemin iğrençliklerinin her boyutuyla öğrenilmesi, proletarya ve emekçi halkımız üzerindeki çürütücü, köleleştirici, katliamcı, insanın özüne yabancılaştırıcı, düşkünleştirici rolünü görmemiz, tanımamız için zorunludur. Keza her boyutuyla bunu görmek ve her hücresindeki insanlık düşmanı özünü öğrenip tanımlamak beraberinde bununla nasıl mücadele edileceğinin yöntemlerini bulup çıkarmamıza ve bu yöntemleri pratikte nasıl uygulayacağımıza temel teşkil edecektir. Bu çok yönlü bilgiyi, öğrenmeyi, eğitimi gerektirir. Yeni insan da zaten bu nitelikli insan değil mi? Her yönüyle bencilliklerden, bunalımlardan, tek yanlılıktan, kölelikten, yozlaşmalardan, çöküntüden kurtarılmış; kendine ve daha üst boyutta topluma karşı sorumluluk bilinciyle donanmış, çok yönlü, bilimsel, özverili, fedakar, bilgi ve yeteneklerini toplumun çıkarları için geliştirmiş mevcut sistemin tüm iğrençliklerinden arınmış, atılgan, yaratıcı, yeniden üretimi sistemleştiren, üretilen tüm değerleri toplumun eşitçe paylaşımına sunan, komünist kişiliğine göre şekillenmiş, duygulu, her yönüyle kendini yöneten, yönetebilen, insanlığı sınırsız, sömürsüz bir dünyaya taşıma amacını temel amaç haline getirebilen insan tipi. İşte bunun için gerekli tüm şeyler KP'nin ve bireylerin eğitim konusu olmalıdır. Her sürecin ihtiyaçlarına göre ön plana çıkarılması gereken eğitim konularının öncelikle belirlenmesinin zorunluluğu gözden kaçırılmamalıdır. Başkan Mao; eğitimi sosyalist bilimin yanında "Herkesi ahlak, zeka, fizik yönünde geliştirmelidir" belirlemesi yapar. İyi proleter ahlaka, iyi zekaya, düzgün ve eğitilmiş bir fiziğe sahip olmak...

Tüm eğitim çalışmalarımız buna göre şekillenmeli, yoldaşlarımız eğitim çalışmalarını bu bilinç sorumluluk ve temel amaca kilitlenerek ele almalıdırlar. Bu misyonu yüklemelidirler, yüklenmelidirler. Bunun kavranmaması durumunda eğitimin yaşamımızda, savaşımımızda dönüştürücü ve yeniden yaratıcı, zaferler kazanıcı önemini göremeyiz. ☺

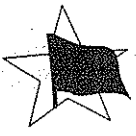
ASTLARDAN ÖĞRENME

Anlamadığınız ya da bilmediğiniz konuları astlarınızdan sorunuz, aldığınız yanıtı doğruladığını ya da doğrulamadığını önemsemeyin. Bazı belgeler, kaleme alındıktan sonra bir süre için uygulamaya konulmaktan uzak tutulur, çünkü içerikleri bazı sorunların açıklığı kavuşması gereği vardır, bu nedenle ilkin en alt düzeyde olanın düşüncesinin alınması zorunludur.

Bilmediğimizi asla biliyor gibi görünmemeliyiz, "Aşamamızdaki halktan sormak ve öğrenmekten utanç duymamalıyız" (Konfüçyüs seçme yazıtları'ndan) ve daha alt düzeylerdeki kadroların görüşlerini dikkatle dinlemeliyiz. Bir öğretmen olmadan önce bir öğrenci ol; emirler çıkarmadan önce daha alt düzeylerdeki kadroların görüşünü al. Sorunlarla uğraşırken, askeri acillikler ya da konunun olgularının açık olması halleri dışında bu, Merkez Komitesi'nin ve Parti'nin cephe komitelerinin bütün bürolarının uygulamasına esas olmalıdır. Bunu yapmak kişinin say-

gınlığını azaltmaz, ancak yükseltir. Bizim kararlarımıza daha alt düzeylerdeki kadroların doğru görüşleri katıldığı için, onlar bunu doğal olarak destekleyeceklerdir. Alt düzeylerdeki kadroların görüşleri doğru olabilir ya da olmayabilir; bunu çözümlenmelidir. Doğru görüşleri dinlemeli ve ona göre eylemde bulunmalıyız. Merkez Komitesi önderliğinin doğru olmasının başlıca nedeni, değişik yerlerden gelen malzemeyi, raporları ve doğru görüşleri birleştirilmesidir. Aşağıdan gelen doğru görüşleri de dinlemek gerekir, onları hiç dinlememek yanlıştır. Ancak böyle görüşler, onlara dayanarak eylemde bulunmak için değil, eleştirmek içindir.

*13 Mart 1949'da Yedinci MK'nın İkinci Birleşik Oturumu'nda verilmiş bir söylevden alınmıştır. (Bu yazı Mao ZEDUNG'un 'TEORİK VE SİYASAL DÜŞÜNCELERİ' adlı kitabının 132. sayfasından aynen aktarılmıştır.)

“Çeçenler, şakacıdırlar ve eğlenceyi severler”

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarını çeşitli yönleriyle tanıtmaya amaçlayan dergimizin bu sayısında Çeçenler'e yer veriyoruz. Bu ayki röportajımızı çeçen milliyetinden Çardak Kültür Derneği Yönetim Kurulu üyesi **Fazıl Özen** ve Edebiyat öğretmeni **Tarık Cemal** ile yaptık.

YDG- Çardak Kültür Derneği hangi tarihte kuruldu?

Fazıl Özen- Derneğimiz 1991 yılında kuruldu.

YDG- Derneği kaç kişiyle kurdu-nuz?

F. Özen- Derneğimizi 15 üye ile kurduk.

YDG- Şu anda kaç üyeniz var?

F. Özen- Şu anda 50 esas ve 800 fahri olmak üzere 850 üyemiz var.

YDG- Derneğinizi kuruluş amacı nedir?

F. Özen- Amacımız hemşerilerimizin birbiriyle tanışmasını, sosyal ve kültürel açıdan dayanışma içerisinde olmasını sağlamaktır. Bu görüşlerimiz doğrultusunda kültürel amaçlı bir dernek kurduk. Derneğimizin bir diğer amacı da vakıflaşmaktır. Çünkü vakıfların sürekliliği söz konusu. Oysa dernekler kahvehane kapatır gibi kolayca kapatılabiliyor.

YDG- Dernek kurma ihtiyacı nereden doğdu?

F. Özen- Bizler köylerimizde Çeçen düşünleri yaparız ve çeşitli şekillerde örf ve adetlerimizi yaşatmaya çalışırız. Fakat biz Çeçenler Türkiye'nin çeşitli yerlerine dağıldığımız için geleneklerimizi sürdürmede zorluk çekiyorduk. Bu noktada da bir dernek kurma ihtiyacı doğdu. Bizler dernek çatısı altında Türkiye'nin bir çok yerinden Çeçen'leri birleştirme olanağı bulduk. Şimdi ise kendi folklorumuzu ve kültürümüzü daha iyi ya-

Kuzey Kafkasya mozayığı

şatabiliyoruz.

YDG- Neden Çeçen'ler ile ilgili değilde yöresel bir dernek kurdu-nuz?

F. Özen- Dernekler kanununa göre bu isimde dernek kurmak yasak olduğu ve Çardak nahiyesinde çoğunlukla Çeçen'ler yaşadığı için yöresel bir dernek kurmanın bizim açımızdan bir sakıncası olmadı.

YDG- Daha önce Çeçenler Day-

ışma Derneği adıyla bir başvurunuz olmuş.

F. Özen- Daha önce böyle bir başvurmuz oldu, fakat derneğin amaçlarında bir çizgi hatası yapıldığı gerekçesiyle başvuru kabul edilmedi.

YDG- Bunlar ne gibi çizgi hatalarıydı?

F. Özen- Çeçenistan' Rusya'ya karşı bağımsızlık ilan ettiğinden beri Rusya Çeçenistan'ı tanımadı. Eğer biz resmi anlamda bu isimde bir dernek kursaydık, bu Moskova'nın tepkisini alırdı. Böyle bir faaliyet diğer bir yönüyle de TC vatandaşları olan bizlerin faaliyet alanının dışında görüldüğü için kanuna aykırı bulundu ve izin verilmedi.

YDG- Şu anda derneğinizi ne gibi faaliyetleri var?

F. Özen- Şu anda gezi, yemek, düşünlere ve cenazelere iştirak gibi çeşitli faaliyetlerimiz var. Fakat biz daha geniş ve daha kapsamlı çalışmalar yapmayı düşünüyoruz. Mesela Ürdün, Suriye, Amerika ve Avrupa ülkelerinde yaşayan Çeçen'ler var. Bizim bir başka amacımız ise bu ülkelerde yaşayan Çeçen'lerin adres tespitini yaparak, çıkarmayı hedeflediğimiz bültenleri buralara göndermek ve Çeçen'lerin arasında diyalog kurmak.

YDG- Dernek faaliyetlerine katılım nasıl?

F. Özen- Hemşerilerimizin katılımı %80 civarında. Şu ana kadar yaptığımız çalışmalarda çok sayıda hemşerimizi yanımızda gördük.

YDG- Derneği açarken devletin herhangi bir engellemesiyle karşılaş-tınız mı?

F. Özen- Herhangi bir engellemeyle karşılaşmadık. Kafkas kökenli derneklerin Türkiye'de kabul görmesi bizi sevindiriyor. Kafkasyalılar Osmanlı İmparatorluğu döneminden beri Türkler'le iyi ilişkiler kurmuşlar, bu durumda bize bazı kolaylıkları kendiliğinden getiriyor.

YDG- Bize Çeçenistan ile ilgili bilgi verirmisiniz?

Tarık Cemal- Çeçenistan ile ilgili bilgiyi Milattan Önce ve Milattan Sonra olmak üzere ikiye ayırmak gerekir. Daha sonra ise 16. yy'dan sonra ikiye ayırmak gerekir. MO.ö. si Çeçen'lerde tarih öncesi olarak sayılabilir. Çünkü son yıllarda edinilen bilgiler kesin olmamakla birlikte Çeçenler'in Urartular'dan geldiğini göstermiştir. Zira Urartuca'da Çeçenler'in kullandığı bir çok kelime var, cümle yapısı ve gramatikal sınıflandırmaları aynı. Fakat biz buna yinede ihtiyatlı yaklaşıyoruz. Çünkü herkesin kendine bir tarih ve köken aradığını biliyoruz. Fakat burada bir gerçek var; Milattan Önce şimdiki Nahçıvan kelimesi bize kılavuz olabilir. Örneğin Nah kelimesi Çeçenler'in kendilerine verdiği addır. Nahçide Çeçen'lerin kavim adıdır. Nahçıvan ise "Çeçen'in geldiği yer" anlamına gelir. Toponomik ve hidrostatik anlamda baktığımızda Çeçenler'in şimdiki Kuzeydoğu Anadolu'dan başlayıp bugünkü Gürcüler'in ataları ile beraber İber Kafkas Federe Devletinin içinde büyük bir rol oynadığını biliyoruz. Ama bu bizim tarihimizde müslümanlıktan önceki kara dönemler olarak biliniyor. Çünkü bu dönemde tarihimize ilgili yazılı belgeler yok. Fakat

Çardak Kültür Derneği Yönetim Kurulu Üyesi **Fazıl Özen** (solda) ; ve Edebiyat Öğretmeni **Tarık Cemal** (sağda)

17. yy'da Çeçenler'in Dağıstanlılar'ında etkisiyle (Dağıstanlılarda İranlılardan etkilenmişler) müslümanlığı kabul ettikleri görülüyor. Çeçenlerin yazılı tarihi ise bu dönemle birlikte başlıyor. Daha önce 16.yy'da Çeçen tarihi ile ilgili sözlü efsaneler düzeyinde bilgiler mevcut, fakat bu bilgiler yalnızca bununla sınırlı. 13. ve 14. yy'da yazılmış olan Gürcü kroniklerinde Çeçenlerin şimdiki yaşayan bazı kavim adlarıyla karşılaşıyoruz. Aynı zamanda 7. yüzyılda bir Ermeni coğrafyasında Nahcimat diye geçen, Çeçenler'in adını verdiği bir terimle karşılaşıyoruz.

YDG- Çeçenistan'ın şu andaki durumu nedir?

T. Cemal- Çeçen lideri Cahar Dudayev 6 Eylül 1991'de Sovyet yanlısı yönetimi devirip bağımsızlık ilan ettikten sonra ekim ayında genel seçime gitmişti. Seçimi kazanan Dudayev'e karşı Yeltsin'in yapabildiği tek şey genel seçimi yasadışı ilan etmek ve başkent Grozni'ye asker göndermek oldu. Ama halk, Rus askerlerine geçit vermedi. Askerler havaalanından öteye gidemedi.

Yeltsin Rusya federasyonu içinde yer alan Çeçenistan'ı dize getirmek için ekonomik abluka uygulamaya kalkıştı ama oda tutmadı.

1774-1864 arasında ardı arkası kesilmeyen Rus-Kafkas savaşlarının ve Kafkas kahramanı ilan edilen Şeyh Şamil'in memleketi olan buralara Moskova fazla karışamayacağını bildiği için Çeçenistan'ın sınırları içerisinde bulunan etnik kökenli halklar arasında milliyetçi duyguları ön plana çıkararak karışıklıklar yaratmaya başladı. Bu bölgeler Royan adı verilen 18 bölgeden meydana gelen Çeçenistan'da en az üç yeri, Nadterchnyi ve Gudermeski bölgeleri. Ayrıca Sovyet döneminde Çeçen-İnguş Cumhuriyeti'nden Aralık 1992'de ayrılan İnguş Cumhuriyeti'yle de sorumlu bir bölge var; Sunzhenski.

Şu anda bölgede var olan karışıklıklar henüz silahlı eyleme dönüşmüş değil. Fakat öyle bir tehlikede söz konusu.

YDG- Buradaki karışıklığın esas nedeni nedir?

T. Cemal- Rusya Çeçenistan'da bulunan petrol kaynaklarından vazgeçmek istemiyor. Çeçenistan ise kendi petrolünü çıkarmak istiyor. Rusya ise bunun karşılığında Çeçenistan'ın sınırlarını ablukaya aldı ve çeşitli ambargolar uygulamaya başladı.

YDG- Halkın bu baskılara karşı tavrı ne oldu?

T. Cemal- Çeçenlerin biraz aydın olanları Rus taraftarı köylüler ise Dudayev'i destekliyor.

YDG- Rusya Çeçenistan'a saldırırsa ne olur?

T. Cemal- Rusya Çeçenistan'a saldırırsa 1'e karşı 60 dahi olsa yenilir. Çünkü halkın desteği yok. Oysa Dudayev'i halk destekliyor.

YDG- Çeçenlerin genel karakteristik özellikleri nelerdir?

T. Cemal- Çeçenler çok şakacıdırlar. Anlık öfkeli dirler. Gülerken ağlayan, ağlarken gülen, gülerken öfkelenen, öfkelenirken gülen insanlardır. Çeçenlerin başka bir özelliği ise üreticilikten çok savaşçı bir yapıya sahip olmaları. Tarih boyunca hep savaşçıları için savaşmayı meslek edinmişler. Çeçenler itaat etmeyen, bir şey zorlandığında karşı gelen insanlardır.

YDG- Türkiye'de yaşayan Çeçen-

ler sosyal bir yapıya mı sahipler yoksa içine kapanık bir yaşamları mı var?

T. Cemal- Size bir örnek vereyim, şimdi burada yirmi kişi olsak ve çoğumuz üniversite mezunu olsak tahsili olmayan biri rahatlıkla hiç çekinmeden burada konuşabilir. Çeçenler toplumcu ve girişken bir yapıya sahiptirler. Örneğin bizim köylerimizdeki evlerin hepsi kolektif olarak yapılmıştır. Ama bu 30 yıl önceki durum, şimdi ise bireycilik oldukça fazla. Bunun en büyük nedeni de ekonomik yetersizlikler. Bunların dışında biz Çeçenler eğlenceyi, rakıyı ve şarabı seven bir milletiz. Ayrıca dindar bir toplum olduğumuzu da belirtelim.

YDG- Devletin azınlık halklara yönelik var olan asimilasyon politikası Çeçenleri ne düzeyde etkilemiş?

T. Cemal- Bu asimilasyon yalnızca Çeçenler'e yönelik değil azınlık halkların hepsine uygulanmış; Ata-

YDG- Sizden sonra gelen nesillere öğretiyor musunuz?

T. Cemal- Hayır öğretiyoruz. Çünkü TV var, gazete var ve bu yayın araçları oldukça etkili oluyor. Bizim ise hiçbir iletişim aracımız yok. Dilimizi bu koşullarda nasıl yaşatabiliriz? Ben bile Çeçence'yi bildiğim halde Türkçe konuşuyorum. Hangi topluma giderseniz gidin o dil hakim olur.

YDG- Türkiye'de yaşayan Çeçenlerin sayısı kaç?

T. Cemal- Bu konuda hiç kimse kesin bir açıklama yapamaz. Çünkü nüfus sayımı yapılırken milletlerin isimleri yazmıyor, herkes Türk olarak görülüyor. Bizler iyice yok olduktan sonra "Bunlar var" denilecek. Ama o zaman da kimse olmayacak. Türkiye'de tahmini olarak 20-25 bin Çeçen yaşıyor. Bunlara Türkleşmiş olanları da katarsak yaklaşık 50 bin kişi var diyebiliriz.

YDG- Geleneklerinizden bir örnek

oyun mısın, sen çok güzelsin" gibi espiriler yapılır.

YDG- Diğer milliyetlerle ilişkileriniz nasıl?

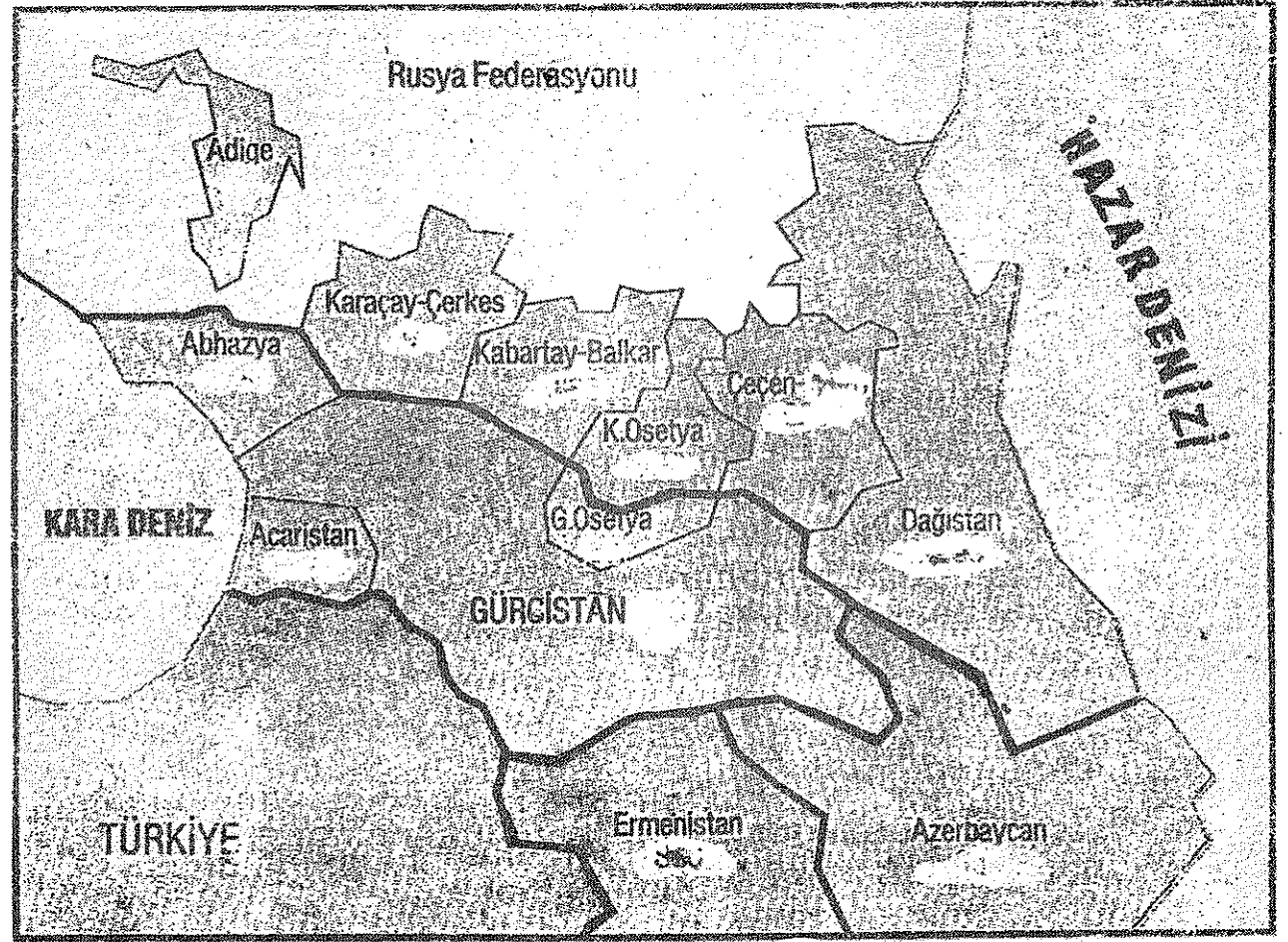
T. Cemal- Bizim diğer milliyetlerle ilişkilerimiz çok iyi. Örneğin Abhazya olayında Kafkasya'nın birliğini asil sağlayan Dudayev'dir.

YDG- Şu anda dernek düzeyinde ilişkileriniz var mı?

T. Cemal- Evet çok yeterli olmasa da bu düzeyde ilişkilerimiz var. Örneğin Kafkas halklarının içinde yer aldığı Gürcü işgaline karşı Abhaz Kriz Komitesi oluşturulmuştu. Bu komiteye Türkiye'de faaliyet yürüten Kafkas derneklerinin ve Kafkaslıların hemen hemen hepsi katıldı.

YDG- Türkiye'de bulunan diğer devrimci-demokrat derneklerle diyalogunuz var mı?

T. Cemal- Gerek devrimcilerin gerekse bizim ilgisizliğimizden dolayı böyle bir diyalogumuz olmadı. Fakat

Çeçen Cumhuriyeti

türk'ten başlayan bir dönem bu. Sürekli "vatandaş Türkçe konuş" vb. şeklinde söylemler olmuş. Bu söylemler milliyetçilikten kaynaklanan söylemlerdir ve devlet oluşturma çabasından gelen spot söyleyişlerdir. Örneğin bizler hep Çeçen kimliğimizi gizleyerek yetiştik.

Şu anda Türkiye politikasında etkin olan kişiler Türk milleti için insanıcıl düşünen bir millet derler. "Biz adaleti götürdük, kimsenin diline, dinine, cinsine, ırkına karışmadık" diyorlar ve bununla övünüyorlar. Şunu sormak gerekiyor; "Sen bunu tarihe baktığında söylüyorsun da bu modern çağda neden yapmıyorsun?"

YDG- Çeçence'yi yeterince yaşatabiliyor musunuz?

T. Cemal- Bu saatten sonra dilimiz yaşamaz. Yaşasa da çok cılız yaşar.

verir misiniz?

F. Özen - Bizim köylerde bir geleceğimiz vardır. Ekin zamanı köyün bütün gençleri (genç kızlar ve erkekler) akordionları, mızıkaları ve çeşitli müzik aletlerini de yanlarına alırlar, o ürünü kaldırırılar. Veya mısırı temizlerler. Bu iş bittikten sonra ise toplu halde yemek yer, müzik çalarak eğlenirler. Bunun adına da Belhi derler. Diyelimki bir ev sivanacaktır. Kızlar sıva işini yaparken erkekler de çamur yaparlar ve bu iş bittikten sonra yine aynı şekilde eğlenirler. Bir de, Çerkez'lerde kaşenlik denen bir olay var. Gençlerin birbirleriyle "dogdoğuş etmesi" deriz biz ona. Bu bakışmak anlamına gelir ve flörtün benzeridir. Genç kızla erkek arasındaki bu iletişime de kaşenlik denir. Bu gençler birbirlerinin kaşen'idirler. Düğünlerde işaretlerle anlaşılır. "Benimle

bunların arasına katılmış devrimci yaşama tercih etmiş Çeçenler var. Hem solcu Çeçen eylemciler var. Hem de sağcılar var. Fakat bunların sayısı genel nüfusumuza göre oldukça az. Ama bizler demokrasiyi milattan önce bulduk ve yaşamımıza sindirdik. Bu yüzden de toplumumuzun genel yapısı oldukça demokrattır.

YDG- Sosyalist basınla diyaloglarınız var mı?

F. Özen - Dernek olarak böyle bir diyalogumuz yok. Fakat kişisel bazda ilişkileri olan insanlarımız vardır. Bunlara kesin ve de net olarak çizgiler koymak mümkün değil. Fakat bizler sosyalist basınla ilişkilerimizi geliştirmek isteriz.

YDG- Son olarak okurlarımıza bir mesajınız var mı?

T. Cemal- Son olarak şunu söyleyeyim; Çeçenler herkesi seviyor, bizi sevin. ☺

"Tek silah, devrimci kitle insiyatifi"

Tarihsel öneme sahip bir olay olarak, kültür devriminin tarihine ilişkin, önemli bir kaynak olma özelliğine sahip bir kitap bu; aynı zamanda, özel sürecin okunmasına zorunlu bir aciliyet kazandırdığı söylenebilecek bir çalışma. Kültür Devrimi tarihine ilişkin bir kitabın tanıtımında, daha başlangıçta belirlenen böylesi bir yaklaşım, yaşanan bölünme olgusunun yeniden günyüzüne çıkardığı köklü sorunlar düşünüldüğünde ve yine bu süreçte söylem düzeyinde sözkonusu olan "kültür devrimi" enfasyonu göz önüne alındığında, anlamını bulacaktır.

Açıktır ki, yaşamakta olan özel sürecin kendi karmaşasına bağlı olarak, tarihsel olgularda ve dolayısıyla kavramlarda da yarattığı toz duman arasında, tarihsel gerçekliğiyle kültür devriminin ne olduğu sorusunun yanıtlanması ve bilinçlerde herkesin kendince kullanmaya çalıştığı bu tarihsel olayın, nesnel bilgisinin yerli yerine oturtulması, ciddi bir önem taşımaktadır.

Ancak, kitabın içeriğini, konusunu ve dolayısıyla kendisini, yalnızca özel süreç açısından taşıdığı önemle sınırlamak, tek başına yeterli ve yerinde bir yaklaşım olmayacaktır.

Çünkü, sınıf mücadelesi tarihinde, sosyalizm ve tüm insanlığın aydınlık geleceği açısından, kültür devrimi olgusu, evrensel değere sahip bir olay olarak görkemli bir yer teşkil etmektedir. Dolayısıyla, evrensel değere sahip bu olayın tarihsel olarak incelenmesi, çok yönlü ve ayrıntılı çalışmalarla içeriğinin ortaya konulması, bu doğrultuda kavranılma ve kavratılma çabası da, konunun kendi değeriyle bağıntılı bir önemliliğe sahiptir. Bu anlamıyla kültür devriminin, sınıfsız toplumu kurma ve altınçağı yaratma mücadelesinde, özellikle geriye dönüş süreçlerinin evrimini tamamladığı bir dönemde, tarihsel bir olgu olarak, kavranmasının, geliştirilmesinin zorunluluğu sözkonusu.

Çünkü, kitabın da üzerinde durduğu en önemli nokta olarak, kültür devriminin gerçek hedefi, yığınların mücadele pratiğinde eğitilmesi ve kitlelerin devrimci bilincinin sürekli yükseltilmesi meselesidir. Dolayısıyla kültür devrimini geleceğin bir sorunu olarak düşünmek, onun hedefini ve içeriğini güdükleştirmek anlamına gelecektir. Aksine bu anlayışın, bugünün sorunu olarak kavranması ve devrimi kültür devrimleriyle başlatma noktasına kadar genişletilmesi gerekir.

Elbette böyle bir gerekliliğin yerine getirilmesinde, tarihsel öneme sahip ilk büyük örneğinin yaşandığı, Çin'deki kültür devrimi pratiğinin derinlemesine araştırılması ve tarihsel gerçekliği hakkında çok yönlü ve nesnel bilgi edinilmesi, belirleyici bir önem taşımaktadır. Çin Kültür Devrimi Tarihi'nin, böylesi bir bilgi ihtiyacının karşılanmasına yönelik, ciddi ve yararlı bir kaynak olma özelliğine sahip olduğu söylenebilir.

Verilen bilgiye göre, kitabın yazarı Jean DAUBIER, 1966 yılında öğretmenlik yaptığı Çin'de, kültür devrimi sürecini yaşamış birisi. Kitabın içeriğine anlam kazandıran belirgin özelliklerinden bir tanesi bu. Dolayısıyla Çin kültür devrimi tarihinin; devrimin başlaması, gelişimi, sonuçlanması ve arka

planda yatan gerçekliğinin, yazarın gözünden, yani ilk elden sunulması sözkonusu. Bu da olayların birçok gözlem, deneyim ve ayrıntıyla ortaya konulmasını ve daha gerçekçi bir değerlendirme yapılmasını olanaklı kılıyor. Kültür devriminde, bir günün yirmi yıla bedel olduğu bir gerçeklik olarak kavranıldığında, kitabın önemi daha da belirginleşiyor.

Bir dönem üzerinde çokça konuşulduğu gibi, Çin kültür devrimi, başlangıcındaq itibaren, "akımların ve karşı-akımların", "suçlamaların ve karşı-suçlamaların" alabildiğine içiçe geçtiği, Kara Çizgi ve Liu Şao-şi'yle Mao Zedung ve devrimci çizgi arasındaki kıyasıya mücadelede büyük kargaşaların ve karışıklıkların sözkonusu olduğu bir süreç olarak yaşanmıştır. Daubier'in, eserinde, yaşamış olduğu bu süreci, ağırlıklı olarak kendi deneyimi ve gözlemleriyle, fakat olayların doğal karışıklığı ve gelişiminin tüm ihtişamı içinde verme çabasında olduğu anlaşılıyor.

Kitapta esas olarak, Çin'de 1966-1968 yıllarında yaşanan dönem üzerinde yoğunlaşmıştır. Kültür devriminin gerçek anlamda yaşandığı bu dönemde ayların haftaların, hatta bazen günlerin, devrimin gelişimindeki yeri açısından incelenmesi sözkonusu. Bu süreçte yaşanan olayların, gelişmelerin, karşılıklı birbirine olan etkisi; partinin bu gelişmeler üzerindeki rolü; ve ba-

zen tek tek bildirilerin ve talimatların bile toplumsal hareketin yönelimi açısından oynadığı fonksiyonu gözönüne alınıp, bu ve benzeri bütün ayrıntılar veri olarak kullanılarak, bütünlüklü bir düşünceye ulaşılması çabasıyla hareket edildiği gözlerden kaçmayacak kadar belirgin. Parti içinde ve devlet organlarında, birbiriyle mücadele eden karşıt akımlar arasındaki ilişki; süreci kendi lehlerinde yönlendirmeye yönelik yaklaşımları; çelişkiler; bu çelişkilerin toplumdaki huzursuzluklarla birleşerek yarattığı yankılar; devrim sürecinde öğrencilerin, aydınların ve işçilerin sınıf konumlarına uygun olarak oynadıkları rol; yığınlarla partinin ilişkisi; parti içi iki çizgi mücadelesinin boyutları; bu mücadelenin toplumsal yaşama yansımaları ve tekrar toplumdaki etkisinin parti içi mücadeleye etkide bulunması; tüm süreç boyunca "muhafeletin" hareket tarzı ve aldığı biçimler, bunlara karşı mücadelenin zorlukları; fakat Mao'nun büyük bir cesaretle doğru çizgiyi yaşama geçirmesi ve kesin zafere ulaşması, tüm bunlar yazar tarafından, gerek kendi gözlem ve izlenimlerine dayanarak, gerekse birçok yerde dönemin resmi ve resmi olmayan belgelerinden yararlanılarak, kültür devrimine ilişkin nesnel bir değerlendirme ortaya çıkarılması hedefiyle aydınlatılmaya çalışılmış.

Bu çaba, yazarın kendi deyimiyle, olgunun çok yönlü doğasını bozma-

mak üzere kültür devrimi sürecine ilişkin bir "sentez varma ve yorum getirme" çabası olarak gündeme geliyor. Ama elbette yalnız bu değil.

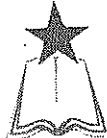
Diğer taraftan Jean DAUBIER'in çalışmasında, yabancı ülkelerin, özellikle Avrupa kaynaklı olanların, Çin Kültür Devrimi üzerine yaptıkları gerçekdışı yorumlara ve ileri sürdükleri çarpıtma amaçlı iddialara karşı durma çabası da gözlerden kaçmıyor. Bu nokta da özellikle ÇKP resmi belgelerinden hareket edilerek, ayrıca kendi pratik deneyimine ve gözlemlerine dayanarak gerçekleştirilmeye çalışılan ısrarcı bir karşı çıkış sözkonusu. J. DAUBIER, sonuç bölümünde çalışmasının amacını ortaya koyarken bu karşı çıkışı da dile getirmektedir. Şöyle diyor Daubier; "Bu kitabın başlıca amacı Pekin'de bulunduğum 1966-1968 yılları arasında kültür devrimini, işlerini ve çıkışlarını, gördüğüm ve yaşadığım bir şekilde verebilmektir. İkincisi Çin devriminin bazı önemli yanlarını aydınlattığımı, batıya aktarılan ve çok yaygın olan yanlış kavramların ve yanlış yorumların bir kısmını düzelttiğimi umarım". Kitabın tümü böylesi bir kapsama sahip olmakla birlikte birkaç önemli noktaya değinilebilir. Örneğin, kültür devrimi sürecinin, Çin'i sosyal, siyasal ve ekonomik olarak zayıf düşürdüğünü ve krize sürüklediğini ileri süren görüşe karşı, yazar, "bence bu yargı hem aceleci hem de hatalıdır" diyerek karşı çıkmakta ve bunun bilinçli olarak yaratılan abartmalar olduğunu söylemektedir.

Öte yandan batı kaynaklı iddialara karşı çıkışı, Mao Zedung'un, kültür devriminin birçok defa gündeme geleceği sözlerinden hareket edip, bu devrimin yaşanamaz bir gereklilik olduğuna ısrarcı ederek temellendirmesi ve devrim sürecinde yaşanan sorunları yine Mao'nun 'Devrim bir ziyafet değildir' anlayışı temelinde vurgulaması, batılı "araştırmacılar" yanında yazarın yaklaşımında belirgin bir olumluluk olarak kendisini göstermektedir.

Bir devrim olarak sosyalist kültür devriminde salt bir iktidar mücadelesi olarak algılanamaz. Elbette iktidar mücadelesi de devrimin bir parçasıdır, ancak mantığını çok daha derin ve bütünlüklü düşünmek gerek. Bu noktada proleter devrimlerin mantığını, özellikle kültür devrimini, Marks'ın, materyalist tarih anlayışını geliştirmeye başladığı bir aşamada ifade ettiği teorik çerçevede ele almak gerekiyor. Buna göre, "devrim, sadece yönetici sınıfların başka hiç bir yolla alaşağı edilemedikleri için değil, fakat aynı zamanda onu alaşağı eden sınıfın kendi kendisini geçmiş bağların bütün pisliklerinden arındırması ve yeni bir toplum kurmaya uygun hale gelmesi, ancak bir devrimle başarılabilir için zorunludur." Çin Kültür Devrimi pratiğinde, bu diyalektik devrim mantığının, yaşanan sosyalizm deneyimlerinin de ışığında, devrimin sürdürülmesinin en yüksek pratik ve teorik ifadesi olarak sosyalist kültür devrimi anlayışıyla geliştirilmesi sözkonusu. Egemen sömürücü güçleri alaşağı eden sınıfın kendisini geçmiş bütün pisliklerden arındırmak üzere devrimin süreklileştirilmesi, ama toplumun ve dolayısıyla insanın sürekli yenilenmesi anlamında süreklileştirilmesi an-

JEAN DAUBIER

ÇİN KÜLTÜR DEVRİMİ TARİHİ

UMUT YAYIMCILIK

layışdır sözkonusu olan.

Elbette bu söylenenler meselenin teorik çerçevesine ilişkindir. Çin Kültür Devrimi Tarihi'nde ise bunun somut olarak gerçekleşmesi, yani yaşanan sancıları, şiddeti, özgün karakteri, zorlukları ve bilimsel dünya anlayışının tüm bunları aşma pratiği gösterilmektedir. Üstelik oldukça detaylı gözlem ve verilere dayanılarak, neden-sonuç ilişkileri göz önünde tutulup, olaylar arasında bağlantılar kurularak, Çin Kültür Devrimi'nin gelişimi ve ulaştığı sonuçları verilmektedir. Öyleki, 1965'te devrimin baş döndürücü seyrinin anlatılmaya başlanmasıyla, okur, bir an da ayrıntılarda ve olayların karmaşasında boğulur gibi oluyor, ama bu yazarın çalışmasının bir özelliği olmaktan çok, yaşanan devrim sürecinin bizzat kendi kargaşasından kaynaklanıyor. Ve dile getirilen konuların karışık gibi görünen gelişimi detaylandırıldıkça, aslında düşünceler de derinleşip, belirginleşiyor. "O dönemin iç mücadelelerini tam ve net olarak açıklayabilmek gücünü" biçiminde, yazar da çalışmasının zorluklarını ifade etmektedir. Ancak, olayların anlatılmaya başlandığı andan itibaren yaşanan devrimin başdöndürücü seyri, yerini, giderek, daha somut düşüncelere ve sonuçta, kültür devrimi üzerine bütünlüklü bir tabloya bırakıyor.

Kitabın temel yapısı, GİRİŞ ve SONUÇ bölümleriyle Ekler'in dışında dört ana bölümden meydana gelmektedir. 1965'ten 1968'e kadar olan devrim süreci, bu dört ana bölümde, birbiriyle ilişkisi içinde çeitli zaman dilimlerine bölünerek verilmeye çalışılmış. Ayrıca her ana bölüm, ara başlıklarıyla kendi alt bölümlerine ayrılmış, böylelikle konunun anlaşılması önemli ölçüde kolaylaşıyor. Parçaların birleştirilmesiyle, yani bölümlerin bütününde ise, kültür devriminin başlangıcı, gelişmesi ve sonucu, devrimin bütünlüğü ortaya çıkıyor. Daha 1968'de Büyük İleri Atılım'la başlayan, ve 1962'deki Sosyalist Eğitim Hareketi'yle biraz daha belirginleşen çelişkilerin, 1965'te bir edebiyat tartışmasıyla nasıl patlak verdiğini ve sürecin giderek nasıl iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadeleye dönüştürerek bir devrimin gerçekleşmesini zorunlu kıldığını ayrıntılı bir biçimde görebiliyor okur. Bölümler içinde, olayların karışıklığı ve ayrıntısı zaman zaman anlaşılmayı zorlaştırıp konuyu sıkıntılı bir hale sokuyor olsa da, sonuca doğru yaklaşıldıkça ve kitabın bütününde, kültür devrimine ilişkin bütünlüklü düşüncelere ulaşmak mümkün olabiliyor. Bununla birlikte Çin Kültür Devrimi Tarihi'nden birçok ayrıntılı bilgi edinmek de mümkün. İlk Dazubao'nun ortaya çıkışı, devrim sürecindeki fonksiyonu; Çin'in toplumsal yaşamındaki birçok gelenek ve alışkanlıkların olumlu ve olumsuz etkileri; bu ve benzeri birçok konuda, birçok ayrıntı hakkında bilgi sahibi olunabiliyor. Belirli bir toplumsal yapının belirli bir zaman kesitinde incelenmesini içeren bir tarih çalışmasında, bir senteze ulaşma çabasının ayrıntıların zenginliğiyle beslenmesi, başlı başına bir olumluluk olarak görülebilir.

Giriş bölümünün konusuysa, Proleter Kültür Devrimi'nin Esasları, biçimindeki başlığından anlamak mümkün. İr-

delenmeye çalışılan meseleler, yukarıda ifade edilmeye çalışılan teorik çerçevenin, belki daha somut ama yine de bir genelleme olarak sunulmasını içeriyor. Kültür devriminin nesnel, tarihsel, toplumsal temeli nedir? Siyasi, sosyal ve ekonomik alanlarda, hangi çelişkilerin ürünü olarak gündeme gelmektedir? Bu nesnel temelden kaynaklanan teorik ve pratik hedefleri nelerdir? Bir devrim olarak ayırıcı özellikleri, özgün nitelikleri nasıl ele alınabilir? Giriş'te bu ve benzeri soruların yanıtlanmasına yönelik bir yaklaşım sözkonusu. Jean DAUBIER, bu bölümde sosyalist sistemde de sosyal bir olgu olarak varlığını sürdüren işbölümüne işaret ederek, bu olgunun, sınıflı topluma geçişte oynadığı rol gibi toplumsal yaşamda eşitsizlikler yaratmayı sürdürdüğünü ve en ağır sonuçlarının da henüz ortadan kaldırılamamış olan devlet yapısında, yani daha somut bir ifadeyle, yönetime yönetilen arasındaki ilişkide kendisini gösterdiğini dile getirmektedir. Ayrıca, eski sosyal sisteme ait toplumun manevi yaşamındaki kalıntıların etkisi, alışkanlıkların ve geleneklerin gücü üzerinde de duruluyor. Dolayısıyla Proleter Kültür Devrimi bu nesnel temel üzerine oturtulmaktadır. Bu nesnel temel üzerinde kültür devriminin, bir iktidar mücadelesi biçimine bürünmekle birlikte, gerçek nihai hedefi yalnız bununla sınırlı değildir. Eski topluma ait bütün kalıntıların; siyasi, ideolojik ve sosyal temelinin yıkılması ve "toplumdaki akarsuyunun kurutulması" esas amacı oluşturur. Kültür devriminin bu nihai hedefine bağlı olan diğer bir boyutu da, yazarın ifadesiyle "insan ruhunu yeniden şekillendirmektir."

Diğer taraftan kitabın ana bölümlerine ilişkin daha çok şey söylenebilir; birçok noktanın, birçok önemli sonucun üzerinde durulması sözkonusu olabilir. Ancak içeriğinin genel olarak anlaşılmasını sağlayacak belirli noktalara değinmenin yeterli olacağını düşünüyorum. Şunlar söylenebilir:

Sosyalist bir rejimde sözkonusu olan sorunların çözümünde, toplumsal yaşamın sürekli yenilenmesi ve devrimleştirilmesinin yanında, yakalanması gereken bir başka önemli halka da, "yöneticilerle yönetilenler arasındaki mesafeyi kapatmaktır." Bu anlayışla, devrim sürecinde özellikle belirgin olarak, kitleleri seferber etme doğrultusunda hareket edildiği anlaşılıyor. Çünkü bireyci davranışları, özel mülkiyet oluşturma girişimlerini, bürokrat yöneticileri, ve yozlaşmayı açığa çıkarıp açığa edecek olan, özellikle bir devrimin zorunluluk durumuna geldiği noktada yalnızca kitlelerin gücü olabilir. Halk eleştireliyi yoğunlaştırıp, inisiyatifi geliştirdikçe, "yeni burjuvaların", "bireyciliğin", "tutucu memurların" artık şansı da kalmaz.

Ancak kitleler doğru eleştireliyi nasıl gerçekleştirecek ve doğru hedeflere yönelik nasıl seferber olacaktır? Bu noktada toplumsal bilincin yükseltilmesinin zorunluluğuyla ve dolayısıyla devrimci eğitim sorunuyla karşılaşılır. Sorunun çözümü, kültür devriminin hedeflerini de anlaşılır kılacak bir niteliğe sahiptir. "Kitlelerin somut meselelerle yüzyüze gelerek kendilerini eğitmeleri ve kendilerini sınıf mücadelesinin içine atmaları"; bu hedef. Böylelikle, "parti örgütlerinde bir temizleme hareketi gerçekleştirilecek ve rejimin devrimci yönleri güçlendirilecektir". Belirlenen iki önemli nokta sözkonusu: Bir; kitlelerin seferber edilmesi. İki; buna bağlı olarak te-

mizlik hareketinin gerçekleştirilmesi. Anlaşılacağı üzere kültür devrimi süreci, talimat ve tedbirlerle değil, kitlelerin seferber edilmesidir, hem halkın devrimci eğitimi sağlanıp, hem de sistemin olumsuzluklarından temizlik hareketiyle arındırılması biçiminde gerçekleştirilmiştir.

Kültür devriminin temel ögesi halktır, kitlelerdir. Dolayısıyla, hareketin başlangıcından itibaren, "kitlelere güvenin, onlara dayanın, kitleleri cesaretle uyandırın ve inisiyatiflerine saygı gösterin" anlayışı egemen kılınmalıdır. Bu bağlamda başlangıçta belirttiğimiz özne süreç düşünülürken, kültür devrimi söyleminin hiç eksik olmamasına rağmen, kitlelerin cesaretle ayağa kaldırılması ve inisiyatiflerine saygı gösterilmesi konusunda tutarsızlıklar olduğu saptanabilir. Parti kitleleri, seçenekleri ve ulaşmak istediği sonuçları belli olan ikilemler içerisinde düşünmeye zorlanarak, sorunların bütününden uzaklaştırılmaktadır. "Devrim mi, Mafya mı?" biçimindeki yaklaşımlar bunun en belirgin örneği olarak verilebilir.

Kültür devriminin temel ögesi halktır, kitlelerdir. Dolayısıyla, hareketin başlangıcından itibaren, "kitlelere güvenin, onlara dayanın, kitleleri cesaretle uyandırın ve inisiyatiflerine saygı gösterin" anlayışı egemen kılınmalıdır.

Mao Zedung, kitlelerden kitlelere siyasetinin güçlü bir uygulayıcısı olarak, hiçbir şekilde karışıklıklardan ve huzursuzluklardan çekinmez, aksine çelişkilerin açığa çıkarılıp çözümlenmesi sürecinde, kitlelerin gerçek anlamda eğitilebileceği düşüncesiyle cesaretle hareket etmesi sözkonusudur. Kültür devriminin karışıklıklarının en uç noktada olduğu bir aşamada "karışıklıktan korkmayın" çağrıları dikkat çekicidir. Dabier, Mao'nun, gerilla savaşındaki ustalığını ve taktiklerini, siyaset alanında büyük bir başarıyla yaşama geçirdiğini belirtmektedir. Dolayısıyla, kültür devrimi sürecinde, "çelişkiler açığa çıktıkça daha kolay çözümlenir" anlayışının, bilincin ve cesaretili politikalarla yaşama geçirilmesini ve başarısını görüyoruz. Bu başarıda ayrıca, kitlelere dayanma, kitlelerin gücünü cesaretle seferber etme, kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi olma siyasetinin, yani kısaca devrimci kitle çizgisinin rolü de yeterince açık bir biçimde görülmektedir.

Jean DAUBIER'in üzerinde durduğu önemli meselelerden birisi de, devrim sürecinde gelişen hareketin, demokratik ve merkezîyetçilik yanlarının nasıl sağlanabildiğidir. Kültür devriminin kendisi ve temelini oluşturan kitlenin alabildiğine seferber edilmesi anlayışı, hareketin demokratik yanının boyutunu, kitle demokrasisinin yoğunlaştırılmasını gösterir. Bu kitle demokrasisinin kendiliğindenliğe kaymaya başladığı noktada, merkezîyetçiliğe ağırlık verilerek durum dengelenmeye çalışılmıştır.

Ancak merkezîyetçiliğe ağırlık verir-

ken hareketin gelişiminin bozulmamasına dikkat edilmelidir. Bunun için gündeme gelen, "kadife eldivenler giydirilmiş merkezîyetçilik" uygulamasının ve kitle demokrasisi ile merkezîyetçilik arasındaki dengenin nasıl sağlandığının üzerinde durarak, önemli ipuçları veriyor yazar. Örneğin, kitlelerin cesaretle seferber edilmesi, ancak kendiliğindenliğe düşüldüğü nokta da merkezîyetçiliğe ağırlık verilerek hareketin doğrultusunun sapmasının engellenmesi, yani demokratik merkezîyetçiliğin sağlanması sorununun da önemli bir rol oynamış olan ÜÇBİRLİK BİRLEŞİM türü oluşumların, içeriği ve işlevi üzerinde durulmaktadır.

Ayrıca kitabın sonunda verilen ekler'de okur açısından önem taşıyor. Kültür devrimi sürecinde, yazar tarafından dönüm noktası olarak kabul edilen belgeler, ve Mao'nun kültür devrimini tahlil ettiğiyle birlikte, yine konuyla ilişkisi nedeniyle ÇKP 9. Kongresinin basın bildirisi verilmiş bu eklerde.

Ancak herşeye rağmen, kitabın eleştirel ve sorgulayıcı bir gözle okunması zorunluluğu gözden kaçırılmamalı. Aksine konunun, kültür devrimi gibi teorik ve pratik hassasiyetinden dolayı, böylesi bir yaklaşım daha da ağırlık kazanmalıdır. Özellikle de özne süreçle ilişkisi bağlamında düşünülürken, bu eleştirel ve sorgulayıcı yaklaşımın çok yönlü (teorik ve pratik) olmasının zorunluluğu algılanabilir. Bu noktada yazarın Sonuç bölümünde ifade ettiği ve yanlış olduğunu düşündüğüm bir tespitin altını çizmek istiyorum. Yazar "Çin dışında kültür devrimi komünist hareketinde gerçek bir yeniliğin aşılmanması yolunda ilham kaynağı teşkil etmemiştir" saptaması yapıyor. Bu saptama, kültür devriminin esas olarak toplumun sürekli yenilenmesi, yeni insanın yaratılması, devrimci ideallerin ve mücadelelenin süreklileştirilmesi gerçeğiyle çelişmektedir. Böyle olduğu içindir ki komünist hareketinde ilham kaynağı olabilmektedir. Ülkemiz somutunda İbrahim KAYPAKKAYA'nın, "Hareketimiz Büyük Proleter Kültür Devriminin bir ürünüdür" biçimindeki çıkışı, kültür devriminin bir ilham kaynağı olmaktan öte gerçekliğe sahip olduğunu göstermesi bakımından, sözkonusu bu yanlışlığa somut bir örnek olarak gösterilebilir.

Bu arada zorunlu olarak kitabın basımına ilişkin birkaç eleştireli dile getirmek gerekiyor. Sözcüklerin yanlış yazımı, harf hataları, noktalama işaretlerindeki yanlışlıklar bir hayli fazla. Bu kitabın okunmasını ciddi ölçüde sıkıcı hale getiriyor.

Ayrıca birkaç yerde, bölüm sonlarındaki sayfalar eksik kalmış ki, bu durum okuru bir hayli huzursuz edecektir. Dolayısıyla sayfa boşluklarının uygun bir biçimde anlaşılır hale getirilmesini (örneğin ek bir sayfa yapıp kitabın içine konulabilir) ve özellikle de bundan sonrası için daha itinalı basım yapılması önemli bir noktadır.

Mücadele tarihi, devrim yolunun sarp ve engebeli olduğunu kanıtlamıştır. Ama belki de bir devrimin gerçek anlamda başarıya ulaşmasında en büyük sorun, gerici yaşam tarzının taa içimize kadar uzanmış olmasından kaynaklanmaktadır. Öyleyse devrimin sonuna kadar gerçekleştirilip kesin zafere ulaşmak için, kültür devrimi silahını kullanmada bugünden ustalaşmak gerekiyor.

Çin Kültür Devrimi Tarihi kitabı böylesi bir hedef için yararlanılabilecek önemli bir kaynak. ♪

Politika da futbol (Bir dünya kupası ve düşündürdükleri...)

Sömürü düzeninin koruyucularının; kitlelerin ezilmişliklerini, mücadele isteklerini unutturmak amacıyla piyasaya sürdükleri veya destekledikleri birçok olgu vardır. Din bunların içinde, egemenlerin insanlık tarihinde her daim egelandığı bir olgudur ve çok etkilidir. Marks'ın deyimiyle "keyif verici"dir, "afyon"dur. Bunun yanında müzik ve spor da egemenlerin bu anlamda kullandıkları en iyi silahlardandır. Ezilenlerin geri duygularına çok iyi hitap edebilen bu olguların egemenler tarafından kullanılması oldukça doğaldır ve yine oldukça etkilidir.

Yaşananlar, kitlelerin bu alanlara yöneliminin ne kadar üst boyutta olduğunu gösteriyor. Tüm dünya, dünya kupasında mücadele veren takımlarla ve bunların yıldı futbolcularıyla sevinde, güldü, ağladı. Kitleler için öyle bir keyiftir ki, bu anlatılamaz. Her maçta, tüm şeyler unutulur, gözler topun kimde olduğunu veya nereye paslanacağını, şutlanacağını tespit etmekte meşgulken; beyin golün nasıl atılacağına, hangi futbolcunun daha iyi olduğu veya daha kötü olduğunu tahmin etmekte meşguldür. İşçisi, köylüsü, memuru, öğrencisi takımlardan sorumlu olduklarını sanarak bağırır, çağıır, yzülür. Takımları zafer kazanırsa, şaşırır, yzülür. Latin Amerika'da futbolun politikadaki yeri daha önemlidir. Futbol maçları oralarda seçimleri dahi etkileyebilmektedir. Kolombiya'da Romanya maçı sonrası yapılan seçime katılan, maçın etkisiyle de birlikte düşük oluyor. Hedef kitle olarak kadın seçmenleri seçen Ernesto Somper, seçimleri kazanıyor.

Devlet yöneticileri de, partileri de futbolla oldukça ilgilidirler. Ne de olsa temsilciliğini yaptıkları kitlelerin futbol aşkı var! Temsilci olduklarına göre bu aşkı onlar da yaşıyor olmalı. Kitlelerin talep-

leri, hedefleri, aşkları onlar için çok hem de çok önemlidir! Yöneticilik zor iştir. Hele ki yöneticiliğini yaptığınız insanlar sizin nihai düşmanınız ise...! çok daha zordur futbol.

İtalya'da Berlusconi, milli takımın sloganını kullanarak siyasi bir seçim kazanıyor. Aynı Berlusconi devletler arası görüşmelerde İtbar Baggio'nun attığı golü, kullanarak itibar kazanıyor. ABD'de top koşturan clavifo, futbol sayesinde ABD vatandaşı olabilmis. Hem de 1987 senesinde. 1979'da geldiği Amerika'da yılarca saklanıyor ve oynadığı kaliteli futbol sayesinde vatandaş oluyor. ABD milli takımının "milli" maçında okunan milli marşta diğer takım arkadaşları ile birlikte (ABD'de yedi Amerikalı olmayan oyuncu bulunuyor) gözyaşlarını tutamayı açılıyor. Ancak futbol sayesinde vatandaşlığını kabul eden ABD'ye şükranlığını sergiliyor.

Burjuva politikacıların politikaları; kitlelerin politikleşmesini, örgütlülük düzen karşısında kahredici bir güç olabilmesine engel için kitleler hayal dünyasına itilir. Kitle için hayal kurmak, farklı künyalarda vermek büyük keyiftir. Çünkü bu keyif verici hayaller onları birçok sörundan uzaklaştırır. Maddi sıkıntılar, işsizlik, sevgisizlik, vb.. bu keyif verici şeylerle unutturulur.

Latin Amerika'da futbolun politikadaki yeri daha önemlidir. Futbol maçları oralarda seçimleri dahi etkileyebilmektedir. Kolombiya'da Romanya maçı sonrası yapılan seçime katılan, maçın etkisiyle de birlikte düşük oluyor. Hedef kitle olarak kadın seçmenleri seçen Ernesto Somper, seçimleri kazanıyor.

Arjantin'de seçimlere henüz bir yıl var. Arjantin dünya kupasının favorilerinden biriydi ancak Bulgaristan mağlubiyetiyle çeyrek finalde elendi. Hiç umulmayan bir durum (Arjantin final oynamasına neredeyse kesin gözüyle bakılıyordu) karşısında devlet başkanı Menem'in ilk görevi milli takımı düzene sokmak olacak. Maradona'nın doping yapması ve futbolordan uzaklaştırılması olayı, Arjantin halkını en etkileyen olay olmuştur. Bu duyurular! noktada Menem'in de duyurular! olacağı muhakkaktır. Başkan Menem bunu kullanacaktır.

Meksika'da cumhurbaşkanı Carlos Salinas futboldan gelmiş bir devlet yöneticisi. Meksika'nın elenmesi onu da etkiledi. Ancak milli takımın teknik direktörü Baron'u çok ağır eleştirerek prestij kazanmayı da ihmal etmedi. İki yıldır futbolunun (Hugo Sanchez ve Carlos Hermosillo, oynatılmaması Salinas'a göre Meksika'nın yenilmesine neden olmuştur. Meksika halkı da aynı düşünceleri paylaşmaktadır. Ve gelecekteki seçimlerde Salinas bunun nimetlerini yiyecektir. Aynı şekilde Brezilya'da da futbol politikada önemli roller oynuyor. Brezilya dünya kupası şampiyonluğunun en büyük favorisi Brezilya halkı oluyor. Yapılacak seçimde bu şampiyonluğun büyük etkisi olacaktır. Şampiyonluk alınırsa "ülkede herşey yolunda" düşüncesi hakim olacak ve şu anda dünya kupası sonucunu bekleyen % 25'lik kesim şimdiki başkan Fernando Henrique'ye yönelecektir.

Evet, futbol bazı ülkelerde devlet başkanlarını belirleyecek kadar politikleşmiştir! Futbolun politikleşmesi kavramı yanlış kavranılmamalı. Burjuva politi-

kasının kirl, iğrenç yüzünü örtmekte kullanmaya çalıştığı bir futbol kavramıdır bu. Uyuşturucunun, insanların gerçek dünyadan hayal dünyasına götürdüğü gibi futbol da insanların gerçek yaşamdan koparıp sıkıntılardan uzak, kayıtsız bir yaşama götürüyor. Bu durum etkilerken, kimi yerde daha az etkilidir. Türkiye'deki dozu ise henüz seçimleri etkileyecek düzeyde değildir. Bunun nedeni de Türkiye'de futbolun başarısızlığıdır.

Kitleleri milli maddeyi aşmadan koparma; onları düşünmeyen, tavır almayan, duyarsız bir kitle haline getirmeye uğraşan sömürücü sınıflar futbolu da bu amaçla desteklemektedirler. Buna karşı olmak (futbola değil, futbolun politik iğrençlikleri örtmekte kullanılmasına) sorumluluğumuzdur. Sadece futbol değil, müzik ve din de öyle. Bunları direk karşımıza almadan, kitlelerin bu olgulara sağlıklı bir kafayla bakmasını sağlamalıyız. ☺

TC ORDUSUNDA ASKER OLMANIN DİĞER ADI; İNSANLIKTAN KOPMA, HAYVANLAŞMA

Katliamlar, yargılı, yargısız infazlar, gözaltında kaybetmeler, işkenceler, tecavüzler, ölen kör ya da toplama kampları. Bunlar faşist TC ordusunun komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda ulusal kurtuluş mücadelesi varları Kürt gerillalarına karşı kullandığı yöntemlerden bazılarıdır. Büyük kentlerde emekçi halkın yükselen mücadelesini, hak alma taleplerini, grevlerini, öğrencilerin mücadelesini bastırarak yine bu ordudur. Kelle sayılarıyla övünen kelle avcıları, öldürdükleri gerillaların başına ayağını koyarak hatıra resmi çektiren, insanlıktan nasıl kopup hayvanlaştıklarını gösteren yine bu ordunun askerleri de her geçen gün çoğalmaktadır. Peki diğerleri; onlar yaşamalarının geri kalan kısımlarında mutlu olabiliyorlar mı? Onlar gerçek sevgiyi yaşayabiliyorlar mı? Çocukları öldürenler kendi çocuklarını sevebilirler mi? Genç kızlara, analara tecavüz edenler eşlerini, annelerini sevebilirler mi?

TC tüm bu uygulamaları halk ve insanlık düşmanı niteliğinden dolayı düşünen, sorgulayan, inisiyatifli kişilerin bunları gerçekleştirmesinin imkansız olduğunu kendisi de biliyor. Bunun için sürekli baskı, aşağılama, işkence uygulamalarıyla hiçbir kişilik özelliği taşımayan, sadece itaat edecek, uygulayacak robotlar yaratmaya çalışıyor. (Bu sadece askerlikle sınırlı değil, okullar, medya vb gibilerdede) Dayak, küfür, haksız ve anlamsız uygulamalar TC ordusunda en yaygın uygulamalardır.

Tarihte halkı yanına almayan, halkla bütünleşmeyen hiçbir güç başarıya ulaşamamıştır. TC'nin halkı çarıştırdığı, halkı çarıştırdığı gibi göstermesi bundandır. TC ordusu halka karşı savaşır. Askerlerin büyük çoğunluğu orduya katılmaya zorlanmış, kandırılmıştır. Onların temel çıkarları gerici hakim sınıfların taban tabana zittir. Subaylarla erler, altta üstler arasında derin gelişmeler vardır, birbirlerine güvenmezler, ölümden korkarlar, canlı bir savaşma istekleri yoktur, moralleri düşüktür.

Halkın yoksulluğu ve iktidarı kurabilmesi için mutlak bir zorunluluk olan halk ordusu ise düzenin mevcut ordusundan her açıdan farklı bir niteliğe, işleyişe sahiptir. En başta halk ordusu halka karşı değil halkın çıkarları için savaşır. Onun hedefleri komprador burjuvalar ve büyük toprak ağaları ile bunların işbirlikçileri ve kurumlarıdır. Halkla tüm ilişkilerinde geçerli olan ilke, ikna ve gönüllülüktür. Halk ordusunun bu nitelikleri onun işleyişine de damgasını vurur. Katılımın gönüllü-bilinçli ilkesine dayandığı halk ordusunda gönüllü-bilinçli bir disiplin geçerlidir. Dayak, küfür gibi insanlık dışı uygulamalardan halk ordusunda söz edilemez. Uygulanan disiplin kişiliklerin gelişmesini engellemez, tam tersine gerçek anlamda özgürleşmenin aracıdır. Keyfi herhangi uygulamaya, sınırlandırmaya halk ordusunda yer yoktur. Herkesin düşüncelerini açıkça dile getirme, eleştiri yapma hakkı vardır. Komutanlar ve savaşçılar arasında savaşın ve işbirliğinin zorunlu kıldığı bazı ayrımlar dışında her konuda eşit haklara sahiptirler. Ortak bir yaşama paylaşır. Halk ordusu savaşı diyalektik materyalizm ilkelerini kullanarak inceleyerek, tahsil eder ve yönetir. Düşman ise idealisttir ve

düşünce metodları metafiziktir. Objektif durumu doğru ve kapsamlı bir şekilde tahsil edemediğinden, gerçekleri göremediğinden dolayı her türlü olanları rağmen (her türlü savaş araçları, teknoloji) yenilgiye tarihin çöplüğüne gitmeye mahkumdur.

Bir ordunun amacı, onun bütün yöntem ve uygulamalarını belirler. İşte faşist TC ordusu. Her geçen gün vahşileşmekte, her geçen gün daha da iğrençleşmektedir. Son olarak; toplama kampları TC'nin Nazileri solladığını gösterir. Hergün yüzlerce insan katledilmekte, en ufak bir hak alma talebi bile işlen, dayakla bastırılmaktadır. Bu bizim yüzlerce artırırken halk gelişimini kırımlı savaşa alet olmasını engelleme sorumluluğumuzun arttırılmasıdır. İnsanların bu kırımlı savaşı kanıksamalarını önlemek için faaliyetlerimizi çoğaltmalı, hızlandırmalıyız.

Başkan Mao "Ordusu olmayan bir halkın hiç birşeyi yoktur" der. Ve bugün bizim halkın çıkarları için mücadele eden bir ordumuz varolduğuna göre TC ordusunun amacını, niteliğini teşhir ederken halk ordusunun propagandasını yapmak asıl amacımız olmalıdır.

Kirli savaşta Kürt halkına, Kürt gerillalarına karşı kullanılan yöntemler, terhislerin durdurulması, gençlerin hapis cezalarına rağmen askerlik yapmaması istememeleri, firarların çoğalması, ekonomiksiz krizden dolayı milyonlarca işsiz gencin bunalımda olması işçi gençliğin en ağır koşullarda çalışması, emeğinin karşılığını alamaması, ezilip sömürülmesi, paralı eğitimin har(a)çlara yapılan son zamlarla emekçi çocukların okumasını güçleştirilmesi, kısacası koşullar bizden yoksun, her şey bizim bu sorunun önemini ne kadar kavradığımızla ve çalışmalarımızın neresine koyduğumuzdur.

TİYATRO TARİHİNDEN KESİTLER "İlkelerin" tiyatrosu'na dair

Bütün sanatlar içinde günlük yaşantımızın akışına en çok karışan, tiyatro sanatıdır. Yalnızca zevk ve eğlencelerimizde, tören ve şölenlerimizde değil, günlük yaşantının her yanında yeri vardır; her an kendiliğinden doğup dağınık ve belirlenmemiş biçimde geliştiğini görebilmek için çevreye bir göz atmak yeterlidir. Tiyatro oynamak bütün canlılarda görülen bir alıştırmadır: Hayvanlarda, bitkilerde benzeşme durumu, hayvanlarda, insanlarda oyun... bunlar bile tiyatro olarak nitelenebilir.

Bedenin dili olan dans, insanlığın attığı ilk adımlarla birlikte doğmuştur. Evrensel çekim, uzay ve zaman içindeki figürlerini onun yapısına işlemiştir. Dans, ilk dinsel eylem olmuştur. Eski Yunan ve Asya mitolojileri dansı yaratıcı eylemin simgesi olarak görürler; Özünü ritimle ortaya koyan yaşama sarhoşluğu, hiç durmadan yaşam doğurur. Dionysos'un dansı, Çiva'nın dansı gibi; bir Japon efsanesinde geçen "Gökyüzünün korkunç dişisi" Ameno-Ulume'nin dansı gibi.

1. Bünyesel danstan, törensel drama geçiş

Tiyatronun kökeninde, günümüzde "İlkel" toplumlarda hala uygulanan mitematik büyü törenleri yatmaktadır. Zencilerin dünyası her gece ateşli ateşli çalan tamamların sesiyle sarsılır. Kendinden geçmenin doruğundaki dansçı kendini yaralar, ölüme meydan okur; doğa da ona boyun eğmiş gibidir; Ne bıçak, ne ateş, nede zehir etkiler onu. Kutsal çılgınlığı büyü potansiyelini yoğunlaştırarak topladığından, bedeni bütün yaratıklarda, nesnelere saklı olan gizli ruhu kapsayan bir tılsımlı madde olmuştur sanki. Yılan oynatıcısının da ısırılmaktan korkmamasının nedeni kendinide yılan haline getirebilmiş olmasıdır.

2. Maske

Bu başkalaşma, tiyatro potansiyelinin temelidir. Başkalaşma için araç olarak maske kullanılır. Büyüsel - gizemsel kaynaşmanın şaşırtıcı bir somutlaşmasıdır maske.

İlkel toplumlarda maske kullanımı evrenselidir. Eskiliğine gelince taş devrinden kalma mağara resimlerinde, hayvan postu çullanmış (hayvanın başı kişinin alınına oturtulmuş olarak) dansçılar görülür. Bu, bilinen en eski dramatik sahnedir; maskenin kökeni konusunda bizi aydınlatır. Bu avcının kurnazlığıdır, doğa üstü varlığa kurulmuş bir tuzaktır.

Maske, dolayısıyla dansın kazandığı temsili içerik, zamanla dansın drama dönüşmesini sağlamıştır. Bu evrimin ilk aşamasında söz konusu olan, gerçekleşmesi dilenen bir olayı önceden oynayarak, onu gerçekleşmeye zorlamak çabasıdır;

Söz gelimi avcılar bekleyip duruyorlar, ama bir tek bizon bile görünmüyor... Bu durumda bizon dansı başlar, gerekirse üç hafta hiç aksamadan sürüp gider. Yoğun bir dansçı sendeledimi, hemen bir ok (ucu kütleştirilmiş) atılır; dansçı düşer... Sonra çemberin dışına sürüklenir, kesilip parçalanıyormuş gibi hareketler yapılır (öykünme), bu arada başka biri onun maskesini takip dans çemberinde yerini alır.

Evrimin daha ileri bir aşamasında törensel oyun bir olasılığı gerçekleştirme

çabasından öteye gider; geçmişi yeniden canlandırarak eski enerjileri yakalamaya çalışır. İşte burada, öykünme, artık terimin gerçek anlamıyla "temsil" haline gelir. Batı Afrika kabilelerinin bazılarında Abissa adı verilen tören, ataların yaşamının, danslarının, giyimlerinin tarihsel bir yeniden canlandırılışıdır. Yaşlı kişiler oyunlarda eskilerin dilini konuşurlar.

3. Dinsel "şölen -tören"den sahne oyununa geçiş

Bazı dinsel törenler, özellikle toprağın verimliliğiyle ilgili olanlar, şölen (mystere argiaque) biçiminde gelişmiştir. Zamanla mistik içeriklerini yitirip, sahne oyunlarını doğurdular. Başlangıçta şiddet dolu, aşırı, çarpıcı gösterilerdi bunlar. Çalışma yaşamına egemen olan düzenin, her organizma gibi, yıpranma ve tükenme tehlikesinde olduğu, bu yüzden belirli aralıklarla eski kaosa dalarak ona yeniden canlılık kazandırmak gerektiği inancı yatmaktaydı kökeninde. Bu nedenle şölen-tören zamanında her türlü düzensizlik geçerliydi. Hiç bir zorlama yoktu. Ona göre şenlik, tersine çevrilmiş dünyadır; yaşam kendisiyle sarhoş olur-

du sanki, gücünü kendi kendini harcayarak tanıtlardı, aşırılık bir sevgi eylemi, savurganlık kazanma - onarma gücüne inanç, yıkım, hiç tükenmeyecek olan Yüce Ana'ya saygı demek olurdu. Bu aynı zamanda bize ilkel toplumun ana - erkil yapısını bir kez daha gösterir.

Ne varki, zamanla dinsel törenlerde yıpranır; büyüsel güçleri zayıfladıkça, bunlara bağlı olarak gelişmiş olan inançlarda kişiler üstündeki etkilerini yitirirler. Gün gelir, özgürleşen insan bilinci doğaüstü varlığın maskesini çekip çıkarır ve bir çocuk sevinci içerisinde, kukla oynatır gibi oynar onunla. Cinler, şeytancıklar - Toprak Ana'nın oğulları - karnaval alaylarında gezdirilmeye başlanır. Bir zamanların büyücüsü artık çılgın kesilmiş, onları panayrlarda sergilemektedir. Eski Yunanlılar'ın yarı tanrı yarı hayvan Pan'ı boynuzlarını ortaçağ şeytanına miras bırakacaktır.

Kabile cemaati sivil toplum olarak örgütlendiğine, şölen olağan üstü ile olan ilişkilerini tamamen koparmaksızın, bir tür toplumsal sağlık uygulaması işlevi görmeye başlamıştır. Ölenler aşırıktan arınmış, danslarla ve oyunlarla süslü

dinsel yemek ziyafetlerine dönüşmüştür.

Tiyatro en parlak dönemlerinde Kili-seyi hala karşısında bulacak, din adamları, tiyatro oyunlarının sanat maskesi altında şeytanın -yani ilkel paganizmin-geri geldiğini savunacaklardır. Bossuet'in Molier'e saldırısı, çeşitli hicviyeleri bunun örnekleridir.

Ortaçağın Hristiyan özelliği, Rönesans hümanizmasının soluğuyla biraz rahatlamış olsa, form açısından değilse bile esin açısından klasik trajedyada etkisini sürdürmüştür. Ancak insanın ölümlülüğünün özünde yatan trajedyayı tanıtlamak için mitolojiden çok tarihe başvurmuştur. Öte yandan komedyaya, popüler köklerden kopmaksızın, uygarlaşmış bir toplumun yaşam biçiminin aynası olarak gelişir.

Artık dramatik gösteri bir kültürel politikanın içinde yerini almıştır ve bu, yüzyıllar boyunca 19. yüzyılın toplumsal devrimlerini ve hatta yeryüzünü sarsan depresyonları aşarak, dinsel tiyatrodaki toplu tapınma coşkusunun canlılığını korumayı göze alarak -ki belkide bu bir şanstır- geçerliliğini sürdürecektir. ✎

Güneşe yürüyen küçük dev adamlar (2)

Mustafa— (Seyircilere) Bu nedenle, emperyalizmin, ülkeye yararı-sömürge olması dolayısıyla, ülkemizde üzerindeki baskın yarı-sömürge devrimin geri kırılışlarıyla üsler kurarak oturan şehirlere doğru gelişmesini gerekli kılmaktadır.

Hasan— Üçüncü nokta ise: Emperyalizmin fiili işgali altında olan bir ülkede de feodalizm, kırık bölgelerde şehirleri doğru geliyor. Bu ülke, ister devrim tasfiye edememiş bir ülke olsun, isterse gelişmiş kapitalist bir ülke olsun. İşte, ikinci dünya savaşında Fransa. Çünkü emperyalizm ilk başta, ulaşım olanaklarının fazla olduğu şehirleri ve ana yolları ele geçirir, buralara egemen olur. Fakat gelişmiş kırık bölgeleri denetleyemez. Yalnız bu durumda devrimin özü toprak devrimi değil, "ulusal devrim"dır. Eğer, işgal altındaki ülke aynı zamanda yarı-sömürge, bir ülke ise, "toprak devrimi" tamamen ortadan kalkmaz ama, ikinci plana düşer. Eğer kapitalist bir ülke ise Fransa gibi, toprak devrimi sorunu söz konusu değildir.

Mustafa— (Hasan'a) Burda arkadaşların kafasında bir çelişki olacak.

Hasan— Ne gibi?

Mustafa— Madem ki Türkiye'nin nüfusunun % 55'ini köylü oluşturuyor, o zaman neden köylü sınıfı değil de işçi sınıfı öncü oluyor?

Hasan— Çünkü, bizim gerçek niteliğimiz, nihai hedefimizi belirtmiyor. (Seyircilere) Biz işçi sınıfı hareketiyiz. Onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut koşulları bize köylülükle ilgili görevler yüküyor, ama bu geçicidir. Biz esas görevimize yaklaşırken bir adımdır. Köylülük, kitle olarak, bir bütün olarak "üretim araçlarının özel mülkiyeti alanında" bulunmaktadır. Ve kapitalist toplumun temelinin korunmasından yanadır. Köylülük, modern sanayi karşısında dağılan ve yok olmaya doğru giden bir sınıftır. Oysa proletarya, mülkiyetle bütün bağlarını koparmıştır. Modern sanayinin özel ürünü ve esas ürünüdür. Modern sanayinin gelişmesiyle birlikte gelişir ve güçlenir. Geçmiş değil geleceği temsil eder. Özel mülkiyetin korunması değil, kesinlikle ortadan kaldırılmasıdır. Bu nitelikleri dolayısıyla da, toplumun bütün ekonomik kesimlerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarihin işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir.

Mustafa— (Hasan'a) Peki, yoksul ve aşağı-orta halli köylülerin de proletarya ile birlikte proletarya demokrasisiyle mücadele etmesi neyi gösterir? İşçi sınıfı ile bunların arasında bir fark olmadığını mı?

Hasan— Hayır! Yalnız, kapitalizmin temelleri yıkılmadıkça, bu köylü tabakalarının kesin kurtuluşunun proletaryanın kurtuluşuna bağlı olduğunu; Öte yandan bunlar, proletaryanın vazgeçilmez önder rolü olmadan, burjuva demokrasisini bile son sınırına kadar genişletemezler. Kaldı ki, köylü kavramı sadece yoksul ve aşağı-orta halli köylüleri değil, zengin ve orta köylüleri de içine alır.

Mustafa— (Notlara bakarak) Şu sermaye ihracını biraz açsak mı?

Hasan— Doğru. Bazı arkadaşlar bu konuyu tam olarak anlayamıyor... Yabancı kapitalistler, ilk önce ticaret yoluyla ve daha sonra emperyalizmin çağında Türkiye'ye sermaye yatırarak, işçilerimizin, köylülerimizin emeğini sömürmüşler... "Şimdi bak! Serbest rekabetçi kapitalizmi emperyalizmden ayrı şey, birincisinin "ticaret yoluyla" sömürmesine karşılık, ikincisinin "sermaye yatırarak" sömürmesi değildir. Serbest rekabetçi kapitalizmin ayırdedici özelliği meta ihracı olduğu halde, emperyalizmin ayırdedici özelliği sermaye ihracıdır. Önce "ticaret yoluyla" sömür, çok genel bir anlatımdır. Ve serbest rekabetçi kapitalizmi karakterize etmez, meta ihracı, ticaretin özel bir hali, serbest rekabetçi dönemde kazandırdığı çehredir. Bu, herhangi bir ticaret değil, yabancı kapitalistlerin meta, yani mamul ticaret eşyası sattığı ve karşılığında, işlenmemiş hammadeller ve tarım ürünleri aldığı bir ticarettir. Sonra, sermaye ihracı ile sermaye yatırma birbirinden farklı şeylerdir. İhrac edilen sermaye yatırım şeklinde olacağı gibi, borçlandırma şeklinde de olabilir. Ve emperyalist dönemde esas olan ikincisidir; emperyalizmin asalaklığını, çürümüşlüğüünü ortaya koyan asıl şeyde budur.

Mustafa— (Hasan'a) Emperyalistler yarı-sömürge ülkelerde yatırım yaparak ve borçlandırarak bu ülkelerin halklarını sömürüyor. Peki, bu konuyla ilgili bir örnek verebilir misin?

Hasan— Nasıl bir örnek vereyim?

Mustafa— Mesela... dokumacılık. Emperyalistler dokuma sanayisini yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede nasıl yönetiyor? Araya kimler giriyor? Ve işçi, köylü sınıfı nasıl sömürülüyor? Üretilen kumaş daha sonra nereye gidiyor? Yani senin anlayacağın bu düzen nasıl işliyor?...

Hasan— (Anlatmaya başlar) Türkiye'nin pamuk üretiminin 3/2'sini Çukurova üretiyor. Alman emperyalistleri bir holding adına Türk bankasına borç sermaye yatırıyor. Holding sahibine diyor ki: "Bana 5000 m. kumaş vereceksin." Büyük komprador burjuva bu sermayeyi alarak ağaya gidiyor. Diyor ki: Bana 700 ton pamuk üreteceksin. Yatırılan borç sermayenin 5/1'ni ağaya veriyor. Ağa da toprağı olmayan köylüleri veya toprağı olupta kendilerini doyuramayan köylüleri tarlasında düşük ücretle çalıştırıyor. Ayrıca tefeci ve banka faizleri altında ezilen toprak sa-

hibi köylüler ürettiği malı düşük fiyatla ağaya satıyor.

Mustafa— (Araya girerek) Burda köylüleri sınıflara ayırınız. Topraksız köylüler, orta halli köylüler, zengin köylüler, ağalar ve tefeciler.

Hasan— Ağa pamuğu tek bir elde toplayarak anlaştığı kompradora teslim eder. Pamuk buradan 60-70 kişilik atölyelere veya fabrikalara gönderilir. Borç sermayenin 5/1'ni atölyelere ve fabrika patronlarına verir. Patron daha fazla kazanmak düşüncesiyle atölyelerde düşük ücretle çalışan kadın ve çocukları çalıştırmaya yönelir. Ayrıca işçilerin herhangi bir hak arayışında bulunmaması için sendikaların açılmasına engel olurlar. Toplumun içerisindeki feodal ilişkileri kullanırlar. Din, mezhep, etnik köken, milliyetçilik, cinsellik gibi olguları kullanarak halkı bölmeye çalışırlar. Bül-yönet taktiği. Bütün bunlar feodalizmin tam olarak tasfiye edilememesindedir.

Mustafa— Feodalizm, ulusal burjuvaziye karşıdır. Ulusal burjuvazi de emperyalizme karşıdır.

Hasan— Ama feodalizm emperyalizme karşı değildir...! Böylece ürün kumaş olarak kompradorun eline geliyor. Alman emperyalistlerine kumaşın hazır olduğunu bildiriyor. Emperyalistler: "İyi güzel...! Şimdi o kumaşı al 2000 metresini İran'a yolla, geri kalanını kendi ülkende satarak bana 'olan borcunu faiziyle birlikte ödeyip, arı-değerin %70'ini bana 'olla' der. Komprador kumaşı tüccarları dağıtarak karın %83'ünü alacak şekilde anlaşıyor.

Mustafa— (Araya girerek) Ayrıca iş adamı Hacı Dayı'ya gidip: "Ya Hacı Dayı -Hacca gitmişken, bizim şu İran'lı dostlarla bir konuşu ver. Böylece 2000 metre kumaş yüzde kaç verisin, deyiver sevabına..."

Hasan— Tabii! Bu arada vurgunu vuran soluğu yurtdışında alıyor!

Hülya— (Masanın yanına gelerek) İki saatten beri sizi dinliyorum. Gerçekten güzel konulara değindiniz. Peki, bu düzen böyle sürüp gidecek mi?

Hasan— Olur mu hiç? (Seyircilere) Bu yaşama değin, mekanik ters bir durum. Bu diyalogik materyale yer alıştır, mekanik materyalist bir anlayıştır. Sürekli aynı noktaya vuran bir makine gibi mekanik çalışır...! Marx'ın, Lenin'in tahlil etmiş olduğu çelişkiler yasası bu anlayışı çürütmüştür. Ayrıca Mao Zedung bu kavrayışı daha ileri götürerek karşıların birliği yasasını geliştirip, devrileştirmiştir.

Mustafa— Bence biraz da Mao'ya değinmeliyiz. Onun Milli Demokratik Devrim'ine, iki çizgi mücadelesine, Büyük Proleter Kültür Devrimine, Askeri doktrinlerine.

Hasan— (Seyircilere) Mao 1945'de Çin devriminin önderidir. Ayrıca, yalnızca Çin'de değil, evrensel düzeyde Marksizme-Leninizme ileri boyutlar kazandırmış bir felsefecidir.

Mustafa— (Ayağına kalkarak) Bu bir sınıf savaşımıdır. Ezenler arasında da vardır. Bu devrimin amacı feodalizm ortadan kalkmasına kadar sürecektir.

Hülya— (Devam eder) Yoksulun zenginle, işçinin patronla, köylünün ağayla, ezilen halkların emperyalizmle yaptığı savaşır. (Üçü bir ağızdan)

"Bu savaş halkın savaşır,
Bu savaş proletarya savaşır,
Yaşasın halk savaşı..."

(Bu arada sahneyi kızıl bir ışık sarar. Işıklar yanınca Hasan ve Mustafa masaya oturmuş notlarla ilgileniyorlar. Hülya sahnenin arkasında kitapları karıştırıyor... İçeri iki kişi girer. Birisinin elinde bir kitap, diğeri bir bayandır. Elinde bir kitap, omuzunda çantası vardır.

Devrim ve Gülsüm- (İkisi bir ağızdan) Merhaba arkadaşlar...

(Devrim elindeki devrimci sandalyeye oturur. Gülsüm montunu çıkararak askıya asar. Gülsüm montunu askıya asar. Üçüde onlara bakarlar.)

Hasan, Mustafa, Hülya— Merhabalar...

Hasan— Nasılsınız?

Devrim— Sağolasın yoldaş... (Sazı alarak koltuğa oturur)

Mustafa— Saz çalışmalarını nasıl yapıyor?

Devrim— Çok iyi gidiyor. Yakın da beş kişilik bir amatör grup oluşturacağız.

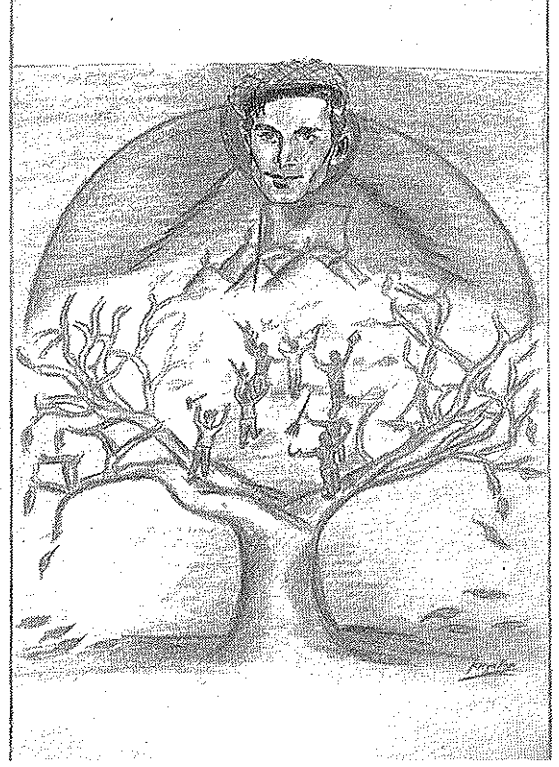
Hasan— Güzel...! (Gülsüm'e) Sizin folklor giysileriniz için Kemal'e konuştum. Ellerinde Adıyaman yöresinin kostümleri var.

Gülsüm— İyi. Pazar günü Dostluk ve Dayanışma gecesinde çıkabiliriz.

Hülya— Anlaşılan derneğimiz açıldığından bu yana kendinizi başarıyla geliştiriyorsunuz.

Hasan— Zaten, demeklerin amaçlarından biride, insanların bir araya gelip, kendi özverileri ve yetenekleriyle burjuvaziye alternatif olacak bir şekilde kültür ve sanatı topluma sunmak ve en üst seviyeye ulaştırmaktır.

Mustafa— (Seyirciye) Bir toprak devrimi biçimi o toplu-

mun kültürünü oluşturur. Kültürün derecesini insan sevgisi, gerçeklik ve özgürlükle belirler. İnsan sevgisi, gerçeklik ve toplumun özgürlüğü tıkanıp yerde veya sürüncemede kaldığı yerde din vb gerici ideolojilerin otoritesi oluşur. Sanat ise, bireyin toplum içerisindeki yaşam felsefesinin aynasıdır.

Hülya— (Devam ederek) Bir emekçi, kapitalist üretimde ezildiği için patron-ağa devleti ona "bu senin kaderindir, alın yazıdır, tanrıya karşı çıkamazsın" gibi sindirme politikasına gidiyor. Bir yanda vicdan özgürlüğü var diyorlar, diğer yandan yoğun bir şekilde dini propaganda yapıyorlar.

Gülsüm— (Hülya'ya) Dikkat ettin mi? Televizyona çıkan hocanın kafasında sarık, boynunda kravatu var. Bu bir çelişki değil mi?

Hülya— Sarık imanının simgesi, kravattın devlet simgesidir. Devlet istediği zaman o kravatu sıkıyor, istediği zaman kravatu gevşetir. Bu genelde sömürge, yarı-sömürge ülkelerde geçerlidir.

Hasan— Kapitalizm sanatta da büyük bir çıkmaza girmiştir. Çünkü sanatı da meta üretimi olarak görüyorlar. Bir eserinin, bir tablounun, bir sanatçının değeri parayla ölçülmektedir. Hangisi daha çok kazanır (Sahnenin önüne gelirler.) Bunun yanı sıra egemen sınıflar halkın duygu ve düşüncelerini kullanarak, özellikle mantığın yerini duygu alarak şöven, ırkçı ve her zaman üstünlük hırsıyla filmlere azınlık halkları asimile etmeye çalışıyor. Seyrettiklerimiz dilere şöyle bir bakalım. İki genç birbirini seviyor; Ama bir türlü birleşemiyorlar. Neden acaba? Paranın gözü kör olsun! Genç kız geneleve düşüyor. Bunu duyan zengin oğlan kaşarak bir eczane satın alıyor. Kendini tam zehirlerken aklına kaşarak gelir. Geneleve gidip, kızın kolundan kapırdığı gibi Hacı baba tekkesine getiriyor. İki mum, iki sohbetle işi bitiriyor. Ama tecavüzcü Çoşkun bunların peşini bırakmıyor. En sonunda Çoşkun'dan alınarak karın yilekedi salladığı büyük tabancasını çıkarıp kızın altındaki kaneceyi kırarak içeri girer. Oysu yapamayacağı anlayın oğlan bütün mal varlığını hiçe sayarak kendini de vurur.....! İşte arkadaşlar bütün filmlerin ana konusu budur.

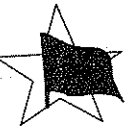
Gülsüm— (Devrim'e) Türkiye'de ilk defa toplumsal konularını işleyen ve onlara devrimci yaklaşım getiren sanatçı Yılmaz Güney'dir.

Devrim— Evet. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlardı Güney'in hayatı da sürgünde geçmiştir...

Hasan— Evet arkadaşlar. Sorunu daha bütünlüklü kavrayabilmemiz için kültür, sanat ve bilim konularında belli bir bilgiye sahip olmamız zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır.

Mustafa— (Seyircilere) Nedir kültür-sanat?

Devrim— (Seyircilere) Geçmişte teorinin, diyalektik materyalizmin dolayısıyla MLM (Marksizm-Leninizm-Maoizm) biliminin öneminin bir bütün olarak ve yeterince kavranmaması, kendini kültür ve sanat alanında da duyumsatmaktaydı. Bunlar lüks olarak görülüyor ve mücademizdeki önemi görülmüyordu. Ülkemizde genel olarak kültür seviyesinin düşüklüğü, bu düşünceleri besleyen nedenlerden biridir. Kültürü olmak, genelde "entelel bir bilgiye sahip olan, bildiklerini toplumla paylaşmayan, onların hizmetini sunmayan, halktan kopuk elit bir tabaka olmayı gerektirir" şeklinde algılandığı için tepki duyulmak-

taydı. Gerçekten de bugün toplumda 'kültürlü' diye gösterilenler geneide halktan kopuk, küçük burjuva aydınları olduğu için, bu tepkinin maddi temeli mevcuttur. Oysa kültürlü olmak, birkaç dalda uzman olmak, bir kaç dil bilmek, yüksek okul mezunu olmak değildir veya sanat, edebiyat ve bilimden her hangi bir alanında görev almak da değildir; Lüks bir lakinde, nasıl yemek yeneceğini bilmek hiç değil. Tüm bu özelliklere sahip olan ne kadar cahil ve gerici insan vardır. Bunlar ona yardımcı olan, daha yetkin ve daha yararlı olabilmeyen yollarını açan birer faktörlerdir.

Gülsüm— (Devam eder) Kültür bir yaşam biçimidir. İnsanın maddi ve manevi üretiminde gerçekleşen etkin, yaratıcı bir faaliyettir. Manevi kültür; Bilim, sanat, ahlak, din, hukuk gibi üst yapılarının oluşturulması, maddi kültür; maddi üretim tarzı, üretim ilişkileri ve araçlarıdır. İdealistler manevi kültürü, maddi kültürden ayırır, maddi kültürü uygarlık olarak lanse etmeye çalışır. Teknik araç ve gereçlerin gelişme düzeyi, burjuvazi açısından uygarlık düzeyi ile eş değerdir. Oysa kapitalist toplumda 'uygarlık' düzeyi yükseldikçe onu yaratan emekçiler daha çok baskı ve denetim altına alınmakta ve teknolojinin bir parçası haline getirilerek köleleştirilmektedir.

Hülya— (Devam eder) Bugün metropol ülkelerdeki insanların yalnızlığı, amaçsızlığı ve bunalımları büyük bir çıplaklıkla gözler önündedir. İnsanlar uyuşturucunun kücağına atılıyor. Günlük gazetelerin birinde çıkan şu haberlerin gerçeklik payı oldukça yüksektir: "Amerikanın bir eyaletinde işkence merkezi kurulmuştur. Yaşamda bir hiç olduğunu gören ve bunun bunalımını yaşayan bazı insanlar bu merkeze geliyor. Ve kendilerini akıl almaz işkencelere tabi tutuyorlar. Güçlü olduklarını kendilerine kanıtlamak için. Tabii ilk seanstan sonra bu sınavdan vazgeçenler çoğunlukta oluyor."

İşte o yüksek teknolojinin ve "uygarlığın" vardığı yer.

Gülsüm— Suç teknolojinin gelişmesinde değil. Suç, bunun kimin hizmetinde olduğu ve hangi amaçlar için kullanıldığıdır!

Hasan— Belirleyici olan maddi kültür olmasına rağmen manevi kültür ile arasında iletişim vardır. Maddi kültürden doğan manevi kültür, maddi kültürün bekliliği görevini üstlenir. Onun sürekliliğine yardımcı olur.

Mustafa— Her toplumsal üretim tarzı, kendine uygun bir üretim biçimi oluşturur. Sınıflı toplumlarda kültür, egemen gücün denetimindedir. Maddi güce sahip olan manevi gücede sahiptir.

Hasan— (Tekrar devam eder) Kültür toplumsal bir olgu olarak ortaya çıkmakta, insanın çevresinde yaptığı dönüşümlerin topları olarak tanımlanabilmektedir. Marks; "Kültür doğanın yaratıklarına karşı insanoğlunun yarattığı her şey demektir." demiştir. Kültürün özünde bir değer yaratma çabası vardır. Hangi alanda ele alınır alınsın, kültürün mayasında dönüştürülen insan enerjisi vardır.

Devrim— Halkı arabesk, feodal, aşağı ve yoz bir kültürle donatmak egemenler için vazgeçilmez bir savaşımıdır. Kar'ırsıyla etkin bir tüketici toplum yaratılmaya çalışılıyor. Kültür olduğu gibi, sanatta da sorunun özünü yeterince kavrayamadığımız için, bu işe de yeterince ciddi eğilmek ve sanattan devrim için nasıl yararlanacağımızı bilince çıkaramadık. Yine burada, 'sanatçı' diye geçinen çevrelerin içinde düştükleri olumsuzlukların, kendi içlerine kapanık elit bir tabakayı oluşturmalarının, biraz baskı görünce düzenin bezirganlığına yapmaları ya da sesiz kalmalarının etkisi vardır. Oysa, halktan ve üretimden kopuk bir sanat kurumuna yüz tutmuş bir ağaca benzer. Canlı kalmak için ne kadar çaba harcarsada, ona kan can veren damardan yoksun olduğu için solmaya mahkumdur.

Gülsüm— Bizim geçmişte içine düştüğümüz yanlışlardan biride, sanatçı olmakla sanata ilgili birbirine karıştırmak oldu! Oysa sanata ilgi duymak için ile da sanatçı olmak gerekmiyor. Bu noktada doğru bir bakış açısı yeterince özümsemediği için bir tarafta tüm sanat faaliyetlerinden uzak, dar ve sığ bir yaşam içerisinde olan insanlar, diğer yandan da sanatı yaşamın merkezine koyup, salt onunla ilgilenmeyi sanatçı olmanın kıstası sayan gittikçe halktan kopan ve popüler olma duygusuna yenik düşen insanlar ortaya çıktı. Oysa sanat, sınıf mücadelesindeki silahlardan sadece biridir, tümü değildir.

Hasan— Amaç, Marks'ın deyimiyle; "Sanat duygusu olan ve düşünce, güzellikten haz alan bir kitle yaratmaktır." Sanat çok yönlü düşünebilen ve entansiyonları bir ruhla donatılmanın aracı olarak kullanılmalıdır. Ancak bu işlevini yerine getirirse "Sanat üzerindeki" burjuva anlayışlara darbe indirilebilir.

Mustafa— Her konuda olduğu gibi, sanatta da eğer doğru bir bakış açısı yaşama geçirilmezse, bir uçtan bir uca kaymak hiç de zor olmayacaktır. Nitekim, geçmişteki sanatı küçümserne, doğru bir bakış açısıyla aşılmasa, sanat olayını fetişleştirilmeye, her derde deva görmeye de dönüştürülebilir. Ya da onu mantık ve ideoloji süzgecinden geçirmeden olduğu gibi etkisinde kalırız.

Hasan— Mao Zedung yoldaş der ki; "İster devrimci olsun, ister karşı-devrimci, siyaset birkaç kişinin faaliyeti değil, bir sınıfın başka bir sınıfa karşı mücadelesidir. İdeoloji ve sanat cephelerindeki devrimci mücadele siyasi mücadeleye bağımlı olmalıdır. Çünkü sınıf ve kitle ihtiyaçları ancak siyaset yoluyla yaygın olarak dile getirilebilir." der. Ve şöyle devam eder; "Sanat ve edebiyat eleştirisinde birisi öbürüde sanatsal olmak üzere iki ölçüt vardır. İyi kötüden nasıl ayrılabiliriz? Amaca yani öznel niyete bakarak mı yoksa sonuca, yani toplumsal pratiğe bakarak mı? İdealistler amaçlara ağırlık verir, sonuçları gözardı ederler. Mekani materyalistler sonuçlara ağırlık verirler, amaçları gözardı ederler. Oysa biz diyalektik materyalistler amaçlarla sonuçlar arasındaki birliğe ağırlık veririz. Kitlelere hizmet etmek amacıyla, kitlelerin onayını kazanmak sonucu, birbirine ayrılmaz bir biçimde bağıdır" der...

Devrim— Burda 'Aydın' sorunu üzerinde de duralım. Aydın insan kim? Bir insan nasıl aydın olur? Öyle değil mi? Toplumumuzdaki genel anlayış; okumuş, mektep-medrese görmüş, belli bir kariyer elde etmiş yada herhangi bir sanat dalı ile uğraşan in-

sanlar 'Aydın'dır! Biraz daha düşünenler ise sadece dini yobazlığa ve feodal anlayışlara karşı burjuvazist haklarını savunan ve koruyan insanlara 'aydın' denmesini istemektedirler. Oysa, aydın olmanın kıstası; ilerlemekten yana olmak, toplumun sorunlarına yüz çevirmemek, onun gelişmesine şu yada bu oranda katkıda bulunmak, her türlü zulme ve sömürüye karşı çıkmaktır. Aksi, diplomalı cahil olur ki, bu tür insanların topluma karşı anlayışları da şu olmaktadır; "biz sizin yerinize de düşünüyoruz -düşündüklerimizde kendi korkak ve bencil varlıklarıdır- siz düşünmeyin." Her okumuşa aydın demenin yanlışlığı yanında, yapılan ikinci bir yanlışlıkta; aydınları -bunlar genel de yazar-çizer, sanatçı takımı olarak algılanmakta- sınıflar üstü görme anlayışı ve aldatmaktır. Oysa sınıflı bir toplumda hiçbir şey sınıflar üstü değildir. Bu tür anlayışları ileri sürenler, popüler olma tutkuları ve herkese yanama adına, gerçekte ise egemen sınıfların ideolojisine yararlanma amaçlı gütmektedirler. Hem geniş halk yığınlarına ters düşmemek, hem de hakim sınıfların hiddetine maruz kalmamak için iktidara göre beklemeye benzeri gömlekle bizi düşünürler ve zehşetli bir oportünizm örneği sergilerler. Özellikle bizim ülkemizde bu tiplere sıkça rastlamak mümkündür. Hem çocukluktan beri alınan 'evet efendim'ci eğitim sistemi, hem baskı koşullarının var olması, bu tür 'aydınlar'ın çoğunlukta olmasının maddi temelini oluşturmaktadır. Sınıflar üstü 'aydın' yada sanat 'tarafsız' olmalıdır diyenlere sanatı bir propaganda aracı yapan Lenin şu yanıtı vermektedir: "Edebiyatı parti edebiyatı olmalıdır. Kahrolsun partisiz yazarlar. Kahrolsun edebiyatın üstün adamı" der...

Hülya— Brecht'te bu konuyla ilgili olarak, aydın bir insanın esas görevinin gerçekleri yansıtmak olduğunu belirtiyor. Ve bunu başarması için şu beş özelliğe sahip olunmalıdır diyor: Birincisi; Gerçekliği yazacak cesarete sahip olmak. Yani gerçeği yazacak kimsenin, iktidar sahipleri önünde eğilmemesi ve güçsüzlere aldatmaması gerekmektedir. Zira iktidar sahiplerine ters düşmek aynı zamanda mülkiyetten vazgeçmek, onu reddetmektir. Bu da cesarettir. İkincisi; Gerçekliği anlatacak kadar akıllı olmak ve gerçekliğe götürülen yolu kavramak. O da materyalist diyalektik, ekonomi ve tarih hakkında bilgi sahibi olmaktır. Üçüncüsü; Gerçekliği bir silah olarak kullanılabilir duruma getirme sanatına sahip olmak, yani gerçekliğin maddi güce kazanması. Dördüncüsü; Gerçeği yönelecek kişileri seçme yeteneği. Burada yazarın andığı kişiler besbelli ki toplum pramidinin tabanında ya da tabanına yakın emekçilerdir. Beşincisi ise; Gerçekliği yazma becerisini göstermek. Bu da gerçekliğin mümkün olduğunca en çok insana ulaşılmasını sağlamak olmalıdır. Aksi takdirde, çalışmasının bütün etkisini kaybetmesine neden olacaktır.

Gülsüm— O zaman aydınlardan beklentimiz ne olmalıdır?

Devrim— Dr. Erdal Atabek bu konuda şöyle diyor: Bir süredir çok bilinen bir sözü yadrigıyoruz; "Sanatçı çağının tanığıdır." "Gerçekten sanatçı çağının tanığı mıdır? Bir çağ, bir dönem, o dönemin insanları yaşarken, umutsuzluklarla yıkılıırken, acılara kıvrılırken, sevinçlerle hoplarken, umutlarla gönenirken sanatçı tüm bunlara tanık olacaktaki şairinde, öyküsünde, romanında, tiyatrosunda, sinemasında anlatacak öyle mi? Tanık sözcüğü yetersiz geliyor bana. Yetersizlikten daha öte yanlış geliyor. Sanatçı çağının sanığıdır, diye düşünüyorum. Sanatçı çağını yaşıyandır çünkü, sanatçı çağının acılarını duyandır, çilesini çekenidir. Bütün bunlara göğüs gerendir. Bütün bunların sonuçlarına katlanandır. Kuşkusuz artık böyle içiçe geçmiş bir tanık sanıklık kolay değildir. Tehlikelerle dolu bir mayın tarlasında dolaşmaktansa, izin verilmiş rahat alanlarda gezinmek yeğlenebilir." Evet, bizimde aydınlardan beklentimiz artık tanıklığı değil, sanıklığıda gözle alabilmeleridir.

Hasan— (Devrim'e) Haklısın yoldaş! Burada kültüre, sanata, bilime ve aydın insana değinirken eğitimi de unutmamak gerek. Eğitimin amacı nedir? Nasıl olmalı? Biliyoruzmu?

Hülya— (Hasan'a) Eğitim denilince insana gerekli olan bilgilerin verilmesi, insanın o alanda bilgilendirilmesi anlaşılır. (Seyircilere) İşte bu bilgilendirme işinde, radyo, gazete, kitap, televizyon ve benzeri araçlar kullanılmaktadır.

Gülsüm— (Devam eder) Toplumun bilgisini oluşturan gazete, kitap, dergi, radyo, televizyon gibi araçlara sinema, tiyatro benzeri gösteri sanatları ve eğitim kurumlarını da katmak mümkündür. Bu nedenle eğitim denilince sadece eğitim kurumlarında yapılan eğitim değil, insanı etkileyen bütün bilgilendirme işlemlerinde anlamalıyız.

Devrim— Toplum eğitiminde kitle haberleşme araçları son derece önemlidir. Ve bu araçların üzerinde söz sahibi olanlar istedikleri bilgiyi toplama verebilir. Böylece toplumun yanıtılması, aldatılması şartlanmaması oldukça kolay sağlanabilir.

Mustafa— O zaman nasıl bir eğitim? Sorusunu cevaplamak gerek!

Hülya— (Seyircilere) Tek cümleyle söylemek gerekirse; "Politikayla, halkla, üretimle ve bilimsel deneyle içiçe bir eğitim" bu alandaki perspektifimizi ortaya koymaktadır.

Mustafa— Tarihin ilk çağlarından itibaren gelişimini incelemek eğitimden beklenen sonucun bir şey üretmek olduğunu görürüz. Ancak eğitimin amacı üretim denildiğinde, bu üretim sözcüğünden yalnızca bir nesnenin, bir ürünün sayıca çoğaltımı anlaşılmalıdır. Eğitim üretim içindir, ama eğitim yaratım içindir de. Yeni bir anlayış, yeni bir yapı, yeni bir düzen, yeni bir metod oluşturmayı da bir çeşit üretim sayıyoruz. Ve işte bu anlamda; "Politikayla, halkla, üretimle ve bilimsel deneyle içiçe bir eğitim" diyoruz. İlk çağlardan bu yana insan daima, bildiği bir ürünün eldesini çocuğuna öğretmiştir. Felsefe ve mantık alanında yapılan öğretimlerde de amaç, daha doğru bir yargının eldesine yöneliktir. Daha sonraları insanların, yeni kuşaklara madenlerin nasıl işleneceğini öğretmeler, çeşitli aletler üretimine yönelik eğitimleridir. Günümüzde meslek öğrenimi denilen eğitim de aynı şekilde, bir ürün ya da bir faydanın eldesine yönelmiştir.

Devrim— (Seyircilere) Türkiye'de ise; "Politikayla, halkla,

üretimle ve bilimsel deneyle içiçe bir eğitim" ilkesi ne kabul edilmiş, ne de ifade edilmiştir. Eğitimcilerin; Eğitim, ama niçin? sorusuna söyleyecekleri, net görüşleri dahi bulunmamaktadır.

Hülya— Öte yandan şunu belirtmeli; üretim, dönük eğitim ilkesindeki üretim sözünden ne anlıyoruz? Üretim, üretmiş olmak için yapılmaz. Üretim doğrudan doğruya halkın ihtiyaç duyduğu, tüm toplumun işine yarayacak ürünlerin üretilmesidir.

Mustafa— (Devrim'e) Öğrenmeyle ilgili B. Brecht'in güzel bir şiiri var. (Sahnenin ortasına gelmeler ve yarım daire oluştururlar. İlk kütasını Mustafa okur. İkinci kütasını Gülsüm okur. Üçüncü kütasını Devrim okur. Şiirin sonuna doğru sahnayı kızıl bir ışık kaplar.)

Mustafa— (Yarım dairenin ortasına gelerek)

ÖĞRENMEYE ÖVGÜ

*Öğren en basiti, zamanıdır
sakin geç deme,
Öğren abeceyi, çok bir şey değil gerçi
Öğren ama, başla
Koru kendini yalınlıktan
Herşeyi öğrenmelisin
Çünkü sensin artık yönetecek olan*

Gülsüm— (Mustafa'yla yer değiştirir ve şiire devam eder)

*Köprü altındaki, öğren!
Öğren demir parmaklıklar ardındaki!
Ey kadını, öğren!
Öğren altmış yaşındaki,
Kimsesiz çocuk, okul ara kendine
Sarıl kitaba aç insan, silahlı o
Çünkü sensin artık yönetecek olan*

Devrim— (Gülsüm'le yer değiştirerek şiire devam eder.)

*Çekim soru sormaktan arkadaş!
Enayi yörne koydurma kendini
Alınları dökmeden bellediği şeyi
Biliyor sayılmaz insan
Geçir gözden hesap pusulasını
Unutma sana ödetilecek faturası
Parmak bas üstüne her rakamın
Nerden çıkış sor bakalım
Çünkü sensin yönetecek olan*

(Şiirin sonunda sahnayı kızıl bir ışık kaplar. Arkasında Ruhi Su'nun "Kurban olam kalem tutan ellere" türküsü çalınır)

(Işıklar yanar. Hasan ve Mustafa masada oturuyor. Hülya masanın sol tarafında ayakta, önünde bir kitap Hasan ve Mustafa'yla bir şeyler tartışıyorlar. Gülsüm ve Devrim kitaplığın yanında konuşuyorlar.)

Gülsüm— (Mustafa'ya dönerek) Biz çıkıp şu kostümleri alalım.

Mustafa— (Gülsüm'e) Oraya gitmişken cumartesi günkü seminerde söylersiniz.

Devrim— (Montlarını giyip çıkarken) Söylerez... Haydi görüşmek üzere.

Hülya— (Saatine bakarak) Saat iki olmuş.

Mustafa— Birisini mi bekliyorsun?

Hülya— Arzu gelecekti. (Tam bu arada Arzu içeri girer)

Mustafa— İyi adam lafı üstüne gelmiş...

Arzu— Merhaba arkadaşlar. (Hülya'ya) Geç mi kaldım?

Hülya— Hayır canım... Tam zamanında geldin.

Arzu— Mayıs dokuzunda mahkemem varmış.

Mustafa— Ne mahkemesi?

Arzu— 8 Mart'ta yaptığım konuşmadan dolayı.

Hülya— O dava kapanmamış mıydı?

Arzu— Bu dördüncü kez açılan dava...

Mustafa— "İlla sana bir ceza vereceğiz" diyorlar!... Bu kez suçun ney?

Arzu— Kadınları isyana teşvik etmek, komünizm propagandası yapmak, izinsiz gösteri yapıp, kamu malına zarar vermek.

Hasan— İsyan etmek meşrudur. (Seyirciye anlatmaya başlar) Sınıf mücadelesi tarihi zengin deney ve tecrübelerle doludur. Ama bu tecrübelerden bazıları var ki insanlığı altıncağa götürmede birer denek teşirdir, sönmeyen meşaledir. 1 Mayıs, 8 Mart, Ekim devrimi, Paris komünü, Büyük Proleter Kültür Devrimi bu meşalelerin en görkemlisidir. İnsanlık tarihinin bu görkemli günlerine sahip çıkmak ancak onların kazanımlarını yaşama geçirmekle mümkündür. Aksi stalajik takılmadan başka bir anlam ifade etmez. Sene de bir güne sıkıştırılan günlerin yaşama katacakları fazla bir şey olamaz. Bizler böylesi tarihi günlerin anlamını hergün yaşamalı, günlük yaşamımızda kendimize rehber edinmeliyiz ve onlara layık olmaya çalışmalıyız. O tarihi günde ise yaptıklarımızın ve de yapmak istediklerimizin muhasebesini yapmalı, o günü çok daha coşkulu çok daha sorumluluk duygusuyla kutlamalıyız.

Hülya— (Devam eder) Kadınların gerçek kurtuluşunu insanlığın kurtuluşunda görmeyen ve bu uğurda hiçbir mücadeleye katılmayanların 8 Mart'ı kutlama haklarında olamaz. Eğer kutluyorlarsa -ki kutlayanlar vardır- bu iki yüzü bir davranıştır. İki yüzü davranışlarda yaşamı her zaman için çirkinleştirmişlerdir. Yaşamın güzelliğinden yana olanlar onu çirkinleştirenlere karşı set oluşturma sorumluluğuyla yükümlüdürler.

DEVAM EDECEK

Bir önceki yazımızda çocuğun kişilik gelişiminde aile, okul ve dış çevrenin etkileyici ve belirleyici olduğunu söylemiştik. Ancak aile, okul, dış çevre dediğimiz zaman bunları birbirinden soyutlamadan düşünmek gerekir. Zaten bunlar birbirinin içine geçmiş sosyal topluluklardır.

Çocuk bir aile içinde doğar ve aileyi çevrelemiş olan örf, adet, geleneklerin etkisi altında büyür, gelişir. Hayatının ilk beş yılı içinde öğrenme kabiliyeti çok süratlidir. Kelime hazinesi zenginleşir, büyüdükçe öğrenme merakı artar, aldığı cevaplarla tatmin olmaz. Her zaman yeni şeyler öğrenme ve buna bağlı olarak da çevresindekilere sürekli sorular sorma, bu sorulardan yeni sorular çıkarma süreci yaşar. Anne ve babaların bunu baltalamaları çocuğun gelişimini engellediği gibi, çocukların kendilerine olan güvenlerinin kaybolmasına sebep olur.

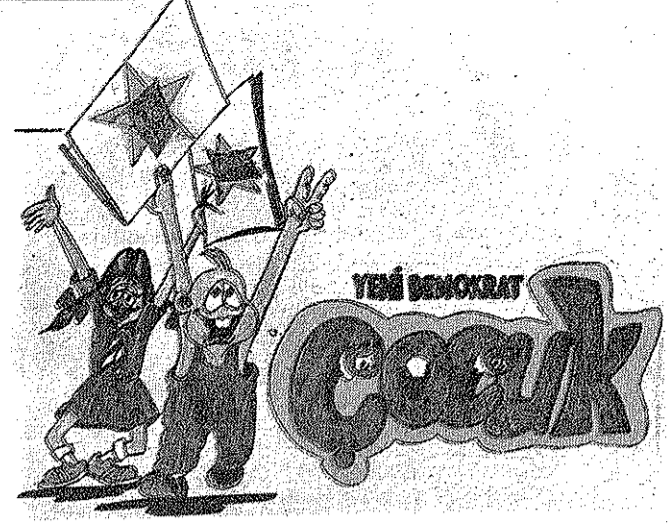
Anne baba arasındaki düzenli, sağlıklı ilişki, çocukta kararlı ve iyi bir kişiliğin gelişmesinde önemli rol oynar. Anne baba arasındaki karşılıklı anlaşmazlıklar, tartışmalar ve gergin ortamın yoğun olduğu ailelerde çocuğun kişilik gelişimi olumsuz yönde etkilenir. Hiç şüphesiz her anne baba çocuğunu iyi yetiştirmek ister, elinden gelen her fedakarlığı yapar ve muhakkak çocuklarını sever. Çocuklarının her istemini yerine getirmek, sevmek okşamak çocuğa iyi terbiye olarak algılanmamalı, önce iyi bir örnek olunmalıdır.

Çocuklar gelişim sürecinde anne babayı örnek alırlar, onların sorumluluklarını benimsemeye çalışırlar. Anne baba arasındaki ilişkinin olumluluğu, karşılıklı anlayışın olduğu ailelerdeki çocuğun kişiliği ile, anlaşmazlıklar, tartışmalarla hatta kavga-

olmaktan başka bir işe yaramaz. Tam tersi aşırı özgürlük te çocuğun aile içindeki sorumluluklarından kaçmasına, başına buyruk olmasına ve anne babaya karşı sorumsuz hareketlere girmesine sebep olur. Çocuk bir yandan kendi adına kararlar alırken bir yandan da belirli disipline uyması gerektiği düşüncesini kafasında oturtması gerektiğini anlayabilmelidir. Çocuğun yaptığı yanlışlarda alınan tavırlar, yasaklar, mükafatlar mantıklı olmalı ve anne babanın o günkü psikolojik durumuna göre değişmelidir. Bir hata yaptığında bağırıp çağırmak, cezalandırmak, aynı hatayı tekrarladığında gülüp sevmek veya hiç tepki vermemek çocukta çelişkiler yaratır. Yasaklar çocuğu bezdirecek derecede olmamalı ve süreklilik kazanmamalıdır. Hiddet, ceza, sürekli uyarı çocukta olumsuz etkiler bırakır. Çocuk sakın olsa bile kendisine sert davranışlara karşı kinlenir. Bu bakımdan çocuğa karşı uygulamalarda anne ve babalar ölçülü, mantıklı davranmalıdırlar.

Ekonomik durumu elverişli olan ailelerin çocukları gerekli ihtiyaçlarını rahatlıkla karşılayabilmekte ve istediğini elde edebilmektedir. Fakat yoksul işçi sınıfı çocuklarının aileleri bu ihtiyaçların ancak çok zorunlu olanlarını karşılayabilmektedir. Bu da çocuğun bir çok istemlerinin karşılıksız kalması demektir. Bundan dolayı çocukta kendi kendine küskünlük, anneye babaya küskünlük, isyan şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu tür ihtiyaçların neden karşılanamayacağını anlatabilmeli çocuk bu konuda ikna edilmeye çalışılmalıdır.

Bütün çocukları aynı tip "model çocuk" kalıbına göre ele almak kabahatları, kusurları aynı şekilde cezalandırmak aileyi bir daha yerine getirilmesi mümkün olmayan hatalara sürükler. Sırf bu yüz-

koruyucu, yönlendirici ve kullanıcı ise çocuk;

Söz dinleyen, herşeye boyun eğen, aşırı bağımlı terbiyeli, düzenli, yakın arkadaşı olmayan, kurallara salt kural oldukları için körü körüne coşkusuz saygı gösteren, yaratıcılıktan yoksun olan bir kişilik oluşur.

Son örneğimizde ise anne babanın sevgisiz aynı zamanda aşırı baskıcı ve kullanıcı ise çocuk; sık sık zihinsel çatışmalarla huzursuzluk, yetersizlik çevresine ve kendisine güvensizlik, suçluluk ve karamsarlık duyguları bol, mucizelere inanan sık sık bedensel rahatsızlıktan yakınan, kendine yönelik büyük öfke yükü taşıyan, içe kapanık utangaç yetişkin rolü almakta zorluk çeken bir kişilik yapısına sahip olur.

Farklı sosyo-ekonomik sınıflardan gelen anne-babaların, çocuklarının toplumsallaşmasını sağlar-ken farklı beklentiler içinde olmaları doğaldır. Emekçi anne-babalar çocuklarının sayılan, saygılı, uyumlu, temiz, düzenli, iyi bir iş sahibi, iyi bir gelire sahip kişi olarak yetişmelerini bekler ve çocuklarını

Aile ve Çocuk ilişkisi

larla büyüyen bir çocuğun kişiliği arasında büyük zıtlıklar ortaya çıkmaktadır. Anne baba arasında mutlaka tartışmalar, anlaşmazlıklar çıkacaktır. Bu tartışmalar olsa bile anne babanın birbirlerine karşı sevgi ve saygıların olduğu hissettirilmeli, zamanında yapılan açıklamalar, konuşmalarla çocukta oluşacak ön yargıya engel olunmalıdır.

Çocuğun ilk duygusal gelişimi anne babanın ilişkilerindeki uyuma bağlıdır. Çocuk genellikle anne ve babayla uyur, çocuğun küçük dünyasında anne ve babası en mükemmel temsil eder, babası dünyadaki babaların en kuvvetlisi, en iyisi; annesi ise en güzeli en şefkatlisidir. Anne babaya karşı bu düşüncelere sahip olan çocuk bu duyguları yitirdiğinde aileden uzaklaşacak ve onlara karşı güvenlerini yitirecek, içine kapanacak, sorunlarının çözümünü başka yerlerde arayacaktır.

Eğer anne baba çocuğun isteklerini kısıtlamaksızın karşılıyorsa, gereğinden fazla anne babanın özenine maruz kalıyorsa, egoist, şımarık, sorumluluk duygusundan yoksun bir kişilik hakim olmaya başlar. Fakat çocuğun anne baba tarafından sevildiğini, istediğini bilmesi, hissetmesi normal bir kişiliğin gelişimi için gereklidir. Sevgiden ve ilgiden yoksun olanlarda devamlı ilgi arayan, kıskanç ve uyumsuz birer kişiliğin oluşmaya başladığı görülür. Bu noktada anne ve babanın çocuğa karşı tutumlarının çocuğun kişiliğinin olumlu ya da olumsuz gelişiminde etkileri büyüktür. Anne babanın tutumu da çocuğu yönlendirmede kendini gösterir. Genel olarak iki tür yetiştirme tarzı kullanılmaktadır. Birisi şiddetle dayalı yasaklı, cezayı temel alan diğeri ise tamamen kontrolden yoksun aşırı özgürlüğü temel alan anlayıştır.

Dayak çocuklarda hatalarını düzeltmelerini sağlamaktan çok, çocuğun hırçınlaşmasına, sorumsuzlaşmasına, ısrarla hatayı tekrarlamasına sebep

den, bu yanlış hareketlerin doğurduğu kompleksler yüzünden ailede dumura uğramış çocuklar bulunmaktadır. Bugün çocuğun kişilik gelişiminde aile birinci derecede sorumludur.

Çocuğu yetiştirirken, aile çocuğu tanımak; yani onun mizacını, yeteneklerini, gelişme hızlarını, evrelerini bilmek, gelişmesi için bilgilerden yararlanmak, çocuğun toplumsallaşmasının sağlıklı olması için yaşatmalarının yaptıklarına onun da yapmasına izin vermek, toplumsal deneyim fırsatları vermek; tutum ve davranışlarıyla özellikle cinslere uygun toplumsal deneyim fırsatları vermek, cinslere uygun toplumsal rollerin uygulanmasında olumlu örneklik etmek, sağlıklı bir iletişim etkileşim ve değişim ortamı oluşturmak, her an onun yanında ve yardıma hazır olduklarını hissettirmek.

Bir yandan da ailenin sorumlu bir özerklik içinde yaşamına düzen vermesini belediklerini hissettirmeleri ve bunun için kısıtlamaları yapmaları ve disipline sokma yöntemlerini uygulamaları zorunludur. Böylece çocukta uyumluluk, özüne saygılı olma; sağlıklı toplumsal ilişkiler kurma becerisi en başta gelmek üzere çeşitli becerilerin sahibi olma, duygularını başkalarına ve kendine zarar vermeyecek bir düzeyde tutabilme yaşatları arasında sayılan ve sevilen biri olma, davranış alışkanlıklarının kazanılması beklenir.

Çocuğun kişiliğinin yapısının anne babanın tutumlarına göre şekillendiğini ve bunun belirleyici olduğunu söylemiştik. Örnek olarak; Anne baba aşırı sevecen çok az kısıtlayıcı ise; çocuk yetişkin rolü almada becerikli, toplumsal alanda dışa dönük, arkadaş canlısı, yaratıcı özellikleri belirgin, kendine yönelik saldırganlığı az, kuralları gereğince uygulayıcı görevlerini severek yapıp başaran kişi olur.

Diğer bir örnek;

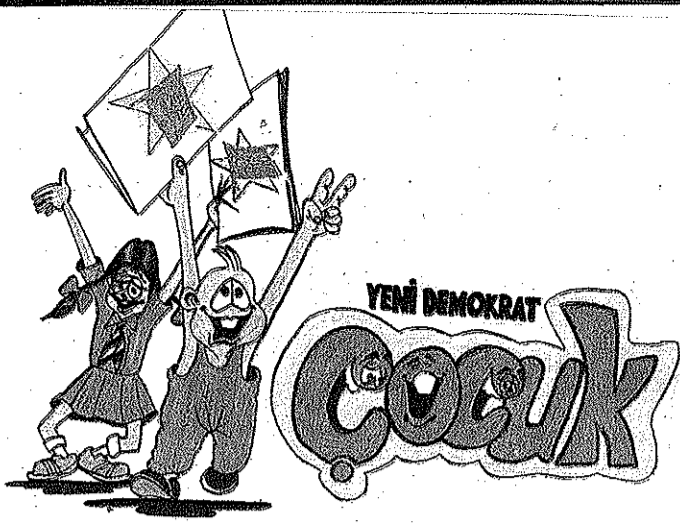
Anne baba aşırı sevecen, aşırı baskıcı, aşırı

bu beklentilere göre yetiştirirler. Bu beklentiler ancak bugünkü düzende ekonomik olarak üst seviyede yani zengin aile çocuklarında yerine gelebilir. Çünkü bu aileler ekonomik güçlerini buraya seferber edebilir, çocuğun istemlerini karşılayabilir. Özel eğitime tabi tutabilir. Emekçi kesimin ise ekonomik koşulları kısıtlı ve dar olduğundan bu şartları yerine getiremeyeceğinden, pratikte bunların önü kesilmiştir. Bundan dolayı bu sistem içerisinde bu beklentileri ve istemleri gerçekleşmemektedir ve gerçekleşmesi de mümkün değildir. İstisnai örnekler içsela da genelde bu beklentiler gerçekleşmez. Bu istemlerin gerçekleşmemesi çocukta hayal kırıklığına yol açmakta ve buna bağlı olarak kişilik bozukluklarını ortaya çıkarmaktadır.

Emekçi aileler çocuklarının davranışlarının arındaki güdülerden çok, davranışlarının doğurduğu ilk sonuçlara önem verirler. Çocuklarının davranışlarını beklentileri doğrultusunda biçimlendirirken daha çok kuvvet zoruyla ve kısıtlayarak çocuğa dediklerini yaptırırlar.

Çocuklar büyüdükçe bu anne-babalar onlara karşı daha hoşgörülü olur. Orta sınıfın anne babalarıysa daha çok çocuklarının iç dünyalarının zenginleşmesine, kendi başlarına karar verebilme güçlerinin sağlıklı bir biçimde oluşmasına önem verirler. Çocuklarında sorumluluk duygusunun içten gelen denetim becerisinin ve başarılı olma güdüsünün oluşup gelişmesini beklerler.

Yazımızın başında çocuğun gelişiminde ailenin, okulun toplumun v.b. toplumsal oluşumların etkili ve belirleyici olduğunu ve bunların birbirinden ayrılamayacağını söylemiştik. Bu sayımızda çocuk ve aile arasındaki ilişkiyi incelemek diğer yanları bir tarafa attığımız anlamına gelmemeli. İleriki sayılarımızda diğer toplumsal oluşumları ele alıp çocuk üzerinde etkilerini aktarmaya çalışacağız. ☺

Çocukların
kaleminden...

Çizgi filmler

Çocuklar fazla çizgi filmler izlememelidir. Hemde biraz çalışmalarını çok fazla izlerlerse hiç birşey beyinlerine girmez bu yüzden onlara tembelleme derler. Bu yüzden fazla izlememeli. Ders de zaman ayırmalıyız. Çizgi filmleri de az izlemeliyiz, bu bir uyarıdır. Ve sadece çizgi film izlememeliyiz, hayatta yapmamız gereken şeyler vardır. Mesala kitap okuyoruz oyun oynarız, hareket yaparız. Bunlar bazılarıydı. Hayatta çok daha fazla şeyler vardır.

İlk bahar

Ağaçlar çiçek açtı
Kar bitti yağmur geldi
Her taraf yemyeşilleşti
Artık ilk bahar geldi

Kuşlar cıvı cıvıdır
Sular şırıl şırıl şırıldır
Her taraf yemyeşilleşti
Artık ilk bahar geldi

Aileler piknik yapar
Çocuklar çiçek toplar
Herkes çok mutlu oldu
Artık ilkbahar geldi.

Özge/İstanbul-Ambarlı

Benim derdim

Benim derdim
Bir başka
Benim derdim
İçimi eritiyor
Benim derdim
Köylerdeki çocuklar
Dağlardaki çiçek ve ağaçlar
Benim derdime
Derman bulunur
Benim derdim
Sevgi, anlayış, barış
Benim derdim
Kardeşliği öngören
Kin ve öfkeyi dışlayan bir dert
Benim derdim
Tek ümidim
Benim derdim
Hemşirelik
Onların yaralarını saracağım
Onları iyileştireceğim
Benim derdim
Göklerdeki kuşum
Uçan kuşum
Kanadı kırık kuşum

Sırma

İki delinin fıkrası

"Birgün bir deli kahveye gelmiş" peygamberiniz geldi ayağa kalkın demiş. Kahvedekiler "günah öyle söyleme" demiş. İkinci gün yine gelmiş "peygamberiniz geldi ayağa kalkın" demiş adamlar demiş "bir daha söylersen seni hastaneye götürürüz" demiş. Üçüncü gün yine demiş hepsi kalkmış bir kişi kalkmamış. Kalkmayan kişiye sen neden kalkmadın demiş. O da "ben seni ne zaman peygamber yaptım" demiş.

Hüseyin Çiftçi/ Adana

Umudu için

Okulda, mapusta
Direndim umudum için;
Öldüm, vuruldum.
Şimdi karlı doruklarda
Umudum için öldüm.

Deniz/ Yaş:11/ İstanbul-Avcılar

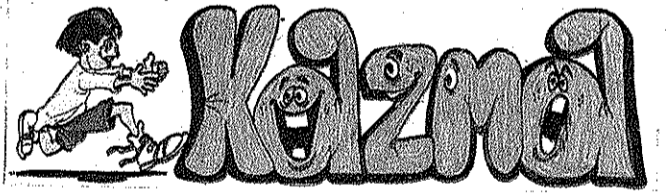
Güneş ve Aydede

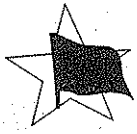
Güneş ve Aydede
İkisinde öğretmenim olur.
Güneş gündüzleri
Verir ders
Aydede geceleri.

Benim adım Ekin. 9 yaşındayım. TKP(ML)'yi çok seviyorum. Büyüyünce devrimci olmak istiyorum. Hemde onları çok seviyorum. Neden sevdiğimi söyleyeyim; onlar çok iyi insanlar. Şimdilik bildiğim bu kadar, biraz daha büyüyünce daha iyi öğrenirim. Büyüyünce elime silahı alıp, düşmanlarını yerini söylemeyeceğim. Beni öldürseler bile söylemeyeceğim. İnşallah sizde büyüyünce devrimci olursunuz. Zaten büyüyünce devrimci olmak istemeseydiniz bu dergiyi almazdınız. İnşallah sizde büyüyünce benim yaptıklarımı hem istersiniz şimdiden hemde büyüyünce yaparsınız.

- ☆ En büyük TKP(ML)!
- ☆ En büyük devrimciler!

Ekin/Yaş:9/İstanbul-Ümraniye

Parti içi, uzlaşır çelişkiler

Yurdumuz hiçbir zaman bugünkü gibi bir kaos içine düşmemiştir. Egemen sınıflar arasındaki uzlaşmazlıklar ve iktidarı almak isteyen burjuva parti başkanları arasındaki kişisel kavgalardan ve bunların doğurduğu bunalımlardan halk artık bıkmıştır. Halkın bıkip usandığı ekonomik krizler ve karışıklık günlerinde tutarı ve doğru politika uygulayan bir komünist partisi önderliğine ihtiyaç vardır.

Bu komünist partisinin amacı işçi sınıfının önderliğine ve işçi-köylü ittifakına dayanan demokratik bir halk diktatörlüğü kurmak olmalıdır. Böyle bir diktatörlüğün amacı nedir? Onun ilk görevi, ülkemizde sosyal devrime karşı olan gerici sınıfları, unsurları, sömürücüleri, sosyalist kuruluşu yıkmak isteyenleri denetim altına almaktır. Bunun anlamı, ülkemizde, bizimle düşmanlarımız arasındaki çelişkileri çözümlenektir. Bu diktatörlüğün ikinci görevi, ülkemizi yıkıcı faaliyetlere ve dış düşmanların saldırılarına karşı korumaktır. Böyle bir saldırı olursa, bizimle düşmanlarımız arasındaki dış çelişkiyi çözmek bu diktatörlüğün görevidir. Bu diktatörlüğü kim uygular? Doğaldır ki işçi sınıfının önderliği altında bütün halk. Halkın safları arasında diktatörlük uygulanmaz. Halk haliyle kendi üzerinde, kendine karşı diktatörlük yapamayacağı gibi, halkın bir kesimi de ötekini ezemez.

Bugün halkın çoğu çok partili sistemin kabulünü, partilerden biri iktidarda iken, ötekini sıra beklediği bir sistemin kurulmasını istiyorlar. Ne varki bu çok partili sistem diye adlandırılan şey, aslında komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünü sağlamlaştırmak için kullanılan bir araçtan başka birşey değildir. Bu sistem hangi koşullarda olursa olsun, işçi sınıfının özgürlüğünü güvence altına alamaz. Bazı kapitalist ülkelerde burjuvazinin temel çıkarlarını tehlikeye sokmamak koşuluyla, komünist partilerin kurulmalarına yasal olarak izin verilmiştir. Bu sınırı aşınca hukukun var olamazlar.

Bütün bunların doğrultusunda ülkemizi devrime götürecektir olan bir komünist partimiz var. Ancak şu hallerde kendi iç çelişkileriyle uğraşmaktadır. Bu sorun nasıl görülür? Nasıl birliktelik sağlanır? Ya da nasıl toparlanılır?

Parti önderliği altında özgürlüğe, merkezi bir klavuzla bağimli bir demokrasiye yandaş olmakla birlikte, bu asla, parti arasındaki ideolojik sorunları ve haklı ile haksızı ayırtmaktan ilgilidir. Sorunları zora basıyarak çözümlenmek düşüncesinde olduğu anlamına gelmez. Doğru ile yanlış üzerine olan ideolojik konuları ya da sorunları şiddet önlemleriyle çözmeye kalkıştığımızı, yalnız etkisiz kalmamızın, zararlı da olursunuz. Parti içindeki ideolojik sorunları ya da çekişmeli konuları ancak demokratik yöntemler (tartışma-eleştiri-inandırma ve eğitime yöntemleri) kullanılarak çözebiliriz. Şiddet ya da zor kullanma bir yarar getirmez.

Sınıflar varoldukça, KP(Komünist Partisi) içinde, sınıf çelişkileri, doğru ve yanlış fikirler arasında çelişkiler olarak, bu partinin bağrında yansılar. Başlangıçta ya da bazı konularda böyle çelişkiler kendilerini hemen uzlaşmaz karşıtık olarak açığa vurmaz. Sınıf çatışmasının gelişmesiyle onlarda gelişir ve uzlaşmaz karşıtık haline alır. Sovyetler Birliği'nde Lenin'in ve Stalin'in ideolojisi ile Trocki ve Buharin'in yanlış ideolojileri arasındaki çelişki, başlangıçta kendisini uzlaşmaz karşıtık olarak ortaya koymamış, sonraları gelişerek uzlaşmaz karşıtık haline gelmiştir.

TKP(ML)'de benzer durum olmuştur. Partideki yoldaşlarımızdan çoğunun doğru ideolojileri ile SI ve SN ve başkalarının yanlış ideolojileri arasındaki çelişkiler, bir uzlaşmaz karşıtık biçiminde belirmemiştir. Eğer yoldaşlarımız hatalarını düzeltilirse bunlar gelişerek uzlaşmaz karşıtık haline gelmez. Bu nedenle parti bir yanda yanlış ideolojilerle savaşırken bir yandan da hata yapanlara bu hatalarını düzeltme fırsatı vermelidir. Bu gibi koşullar altında savaşta fazla ileri götürmek yerinde olmaz. Ne varki hata yapanlar, bu hatalarında ayak direrlerse bu çelişkiler uzlaşmaz karşıtık haline alır.

1942 yılında Mao Zedung parti içindeki çelişkileri çözümlenmek için "birlik-eleştiri-birlik" formülünden yararlandı. Bu formül birlikten hareket ederek, eleştirme ya da tartışma yoluyla çelişkilerin çözümlenmesi ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak anlamını taşır. Geçmişten günümüze değin parti içi savaşılarda (bugün bile) karşıt taraflar, yontan zaman "başba baş" diye "yöntemini uyguladılar. Bu yöntem hatalıdır. Bu yöntem

yerine birlik isteği ile yola çıkarak eleştirme ya da tartışma yoluyla doğru-yanlış (haklı-haksız) sorununu çözümlenmek ve böylece yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak gerekir. Buradan hareketle şu çağırışı yapabiliriz. Gelin "hataların düzeltilmesi kampanyasına katılalım". Burada önemli olan "birlik" isteği ile işe başlamaktır. Bu özel birlik arzusu olmaksızın çatışma başladı mı iş kolayca çığırından çıkabilir. Bu "başba baş, dişe dişe" savaşın formülü ile aynı kapıya çikarmı? Bu noktaya gelince ortada parti birliği diye birşey kalmaz.

Gelin "birlik-eleştiri-birlik" formülü ya da başka bir deyişle "gelecekte daha dikkatli olmak için geçmişten ders al" ve "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi et" ilkelerini benimseyelim. Bu yöntemi parti dışında da uygulayalım.

Şimdi görevimiz bu yöntemi parti içinde yaymak ve daha yeni ve daha sağlam birlikteliği sağlamak olmalıdır.

Istanbul'dan

HERŞEYİ RAĞMEN!..

Ve yine bahar gelmişti. Yeni yeni sevgilerin aşkların başlangıcı bahar, doğanın uykudan uyanarak silkeleyip kendini canlandırır. Yaşamda topyekün bir ayağa kalkış, bir şahlanış... ve bunun proletarya partisine yansması. Kitlelerin kızıl Nisan güneşinden beklentileri ve Nisan güneşinin daha fazla ısıtmak, daha fazla aydınlatmak için yer yüzünün, bulutlarla olan mücadelesi. Ve baharla birlikte güzel mütevazî çocukların dağlara doğru yönelişleri... Gerillanın mekanı halkımızın umudu dağlara. Dağlar, dağlarımız... Binbir türlü çiçeğin kokunun içiçe geçerek geçirmesi insanı kendisinden ve hatırlatması diğer çiçekleri - çocukları - ve şimdi durmak zamanı mı dedirtmesi, insana sarılması insanın yavuklusuna sarılır gibi kleşine, ve yürümesi düşmanın üzerine alev alev, ateş ates.

Ve bahar gelmişti hazırlanmışım ben de, diğer mütevazî çocuklar gibi hazırlanmışım dağlara çıkmak için hazırlanmışım Kızıl Siyasi İktidarlar, için gerilla savaşı veren halk ordusuna katılmak için, hazırlanmışım kırlardan şehirlere doğru bu köhnemiş düzeni parça parça yıkıp iktidarı almak için. Yüreğimde sevgi, beyinlerimde bilinç taşıyan asi çocuklara katılmaya hazırlanmışım. Hey hazırlanmışım hey ve bu bir macera değildi, zorlanacağıma biliyordum. Ama duroları fuhetme cesaretiyle, bilinciyile donanınca zorlukların yenileceğini de biliyordum. Başkan Mao'dan öğrenmişim ve öğretilmişim başkalarına da. O halde yakışır mı zorluklardan kaçmak MLM gibi muhteşem bir silahla donanmış kızıl neferlere? Yakışır mı? Bize yakışır mı?

Ve günler yaklaşıyordu. Hazırlanıyordum ben; Mücadeleye başladığımda kimi zaman bana geri adımlar attıran, iki-

lemler yaşatan güzel anneme, bakarken ayrılacağıma düşünüp gözlerimin dolu dolu olmasına neden olan yeğenlerime rağmen yani tüm sevdiğilerimden ayrılığa ve tüm sevdiğilerim ve insanlık onuru için hazırlanmışım ben.

Kitlelerin kızıl Nisan güneşinden beklentilerini gördükçe mutluluktan uçuşuyordum. Yeni yeni atılımlar yapacaktık baharla, görecekti dostumuz da düşmanımız da bizi, önderlik misyonumuzu yerine getirmek için tarihi fırsatlar elimize geçmiş. Evet evet savaşımı mücadelemiz daha da yükselecek bu bahar. Yükseltmeye gidiyoruz savaşımızı yükseltmeye.

İnanamıyorum duyduğularına inanamıyorum. Bu mudur devrimci olmak a dostlar, bu mudur komünist olmak. Hayır hayır siz komünist olamazsınız. Siz komünist olamazsınız, küçük hesaplarla uğraşan küçük adamlar. Yarattığımız güzel değerleri düşünmediğiniz için, devrimin çıkarlarını, halkın çıkarlarını düşünmediğiniz için sizler komünist olamazsınız. Kariyerizm gözlerinizi kör ettiği için, dürüst olmadığınız için, pragmatist olduğunuz için komünist olamazsınız. Ama halkımız bunun hesabını soracaktır mutlaka, soracaktır birgün.

Hiçbir şey vazgeçiremez bizi mücadelemizden. Ne düşmanın darbeleri ne de dostlarımızdan yediğimiz düşmanından daha acı, yüreklerimizi sızlatan darbeler hiçbir şey ama hiçbir şey. Birakanlar dökülenler olsa da kalanlar, yani bizi daha kararlı daha azimli her koşul altında mücadeleye devam edeceğiz. Selam olsun güzel günler için mücadele edenlere güzel günler daha erken gelsin diye dağlara yönelen mütevazî çocuklara bin selam. Gözlerinizden, gözlerinizden operim güzel çocuklar. Bir gün mutlaka.....

Rojda'nın ezgisi

Görkemle geliyoruz biz
Sevda ile yürüyoruz biz
İşçi, köylü, liseliyle
Bak meydanlara doluyoruz biz
Temelimiz sağlam atılmış
Sağlam kalacak
Yüreğimizin yanardağ
Gibi çivlayacak
Halkın umudu Partizan'dı
Partizan clacak
Al şafakta ellerimizde
Kızıl bayraklar
Dillerimizde sloganlar
Meydanlarımızı
Halaylar süsleyecek
Nice İbo'lar, Çayan'lar, Gezmiş'ler
Halkın iktidarını kuracak
Faşistler kaçacak delik arayacak
Ve o muhteşem gün
Zafer proletarya'nın olacak

Istanbul/ Bahçelievler
Soğanlı'dan bir YDG okuru

Sevmek varya...

Sevmek varya güzelim sınırsızca
Afrika'da yaşamak gibi
Hissederek ölümün sıcaklığını heran ensede
Karnim guruldadıkça adım adım yaklaşmak sana

Sevmek varya güzelim doyarcasına
Kuzey kutbunda bir kanguru gibi
Hissederek ayazı en şiddetli şekilde
Dişlerin takirdarken ölüme

Zulmü düşünerek isyan ateşi olup yanmak
Sevmek varya güzelim sınırsızca,
Dinsizce, mezhepsizce, ırksızca sevmek
Emek bazında
Üretmek ve paylaşmak bazında
Yani onurlu olmak bazında
Ezenin, sömürenin soysuzluğuna karşı
Sevmek bütün onurlu insanları
Ve sarılmak kavgaya
Bir proleter sevgiyile
Sanyer'den bir YDG okuru/ Ozan Berkant

Barbara'ydı onun adı!

Bir fırtına kopuyor yüreğimde
Ne lodos ne karayel
Öylesine evrensel, öylesine
sınırsız.
Taa İsviçre Alplerinden sıyrılıp
geliyor
Yüreği sınıf aşkıyla tutuşuyordu
Dağlardan dağlara, baskından
baskına koşuyordu
Ve sonra dondu yüreğim Dersim
dağlarında.
Kırağı taneleri billurlaştı
şakağında
Herbiri bir gözyaşı damlasına
eşdeğer
Gözleri açıldı sonsuzluğa
Ve yazıldı kızıl harflerle
ölümsüzlüğe
Gülümsüylüğü
Süreci hızlandırmıştı çünkü
Bir adım daha yaklaşmıştı
Onunla güzel günlere.
Bir kıvılcım yaktı yüreğimizde
Şimdi oldu yangın
Barbara'ydı onun adı
Barbara Anna Kistler.
Ve şimdi haykırıyoruz
Geçmişe ve bugüne duyduğumuz
kinle, nefretle
Yarınlara duyduğumuz özlemle,
coşkuyla
"Barbara yoldaş Ölümsüzdür!"

Sanyer'den bir YDG okuru

B U L M A C A

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

SOLDAN SAĞA

1) 22 Kasım 1986 yılında 7 TKP(ML)
3. Konferans delegesiyle birlikte şehit
olan bayan gerillanın adı ve soyadı.
2) Güvercingillerden bir hayvan -
özellikle Kürt köylerinde öküzleri yön-
lendirmek için kullanılan uzunca çubuk
(Söyleniş biçimi) 3) Lübnan'da aşırı sağ-
cı bir örgüt (Ebu ön adı) - "Lş"nin
tersten yazılışı. 4) Argonun simgesi - asıl
halifenin Hz. Ali olduğuna inanılan ve on
iki imamın izinden gidenlere verilen ad.
5) Gerillanın Kalesnikofa verdiği ad - bir-
şeyi bir yerden bir yere götürme. 6) Kürt-
çe'de babaya verilen ad - yuva; yaşanı-
lan yer - öyle, buda öyle anlamında bir
söz. 7) Dolaysıyla anlatılan - bir nota -
"Zö'nün tersten yazılışı. 8) Yeni Demok-
rat Kadın'ın kısaltılması - bir isim, kız is-
mi 9) Özellikle Kore'de tabancaya tek
mermi konarak oynanan ölümcül bir ku-
mar - gerçek olmayan. 10) Gelenek - bir

nota. 11) Kış gezileri repartu-
varı kısaltılmışı - eski inanışa
göre ölen birinin ardından da-
ğıtılan lokma - bir meyva. 12)
Kürtçe özgürlük.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) 22 Kasım 1986 yılında
TKP(ML)'nin yedi Üçüncü
Konferans delegesinden biri
olan ve 6'sı delege, 2'si TIK-
KO gerillası 8 yoldaşıyla bir-
likte şehit düşen TKP(ML) 3.
Konferans delegesi yoldaşın
soyadı. 2) Avlanma işi - bir
nota - bizimkiler dizisinde oy-
nayan Almanca'nın oğluna kız-
dığı zaman söylediği laf. 3)
Rusya'da Lenin döneminde
devrimi durdurmaya gayret
eden küçük burjuva demok-
ratlar. 4) Orta dereceli - "uğur-
suz ağızlı" anlamına gelen,
argoda uğursuzun yerine
kullanılan bir söz - genişlik. 5)
Tersi eşit olan - televizyonla-
rın daha iyi görüntü verebil-
mesi için damlara kurulan bir
alet. 6) Safdışı bırakma - şehir. 7) Bir ki-
ta adı. 8) Zuhul isminin baş ve son harfi -
yemek - bir göz rengi - tersi yetmez mük-
tarda olan. 9) Düz olmayan yol, taşların
çok olduğu yer - hızır servisin kısaltıl-
ması. 10) Bir şeyi üfürmek - özen, değer.
11) Tersi Türkiye'nin uluslararası plaka
işareti - kuru çiçeklerin içinde korunduğu
kap - isim. 12) Japon intihar pilotlarına
verilen ad - bir renk.

GEÇEN SAYININ CEVAPLARI:

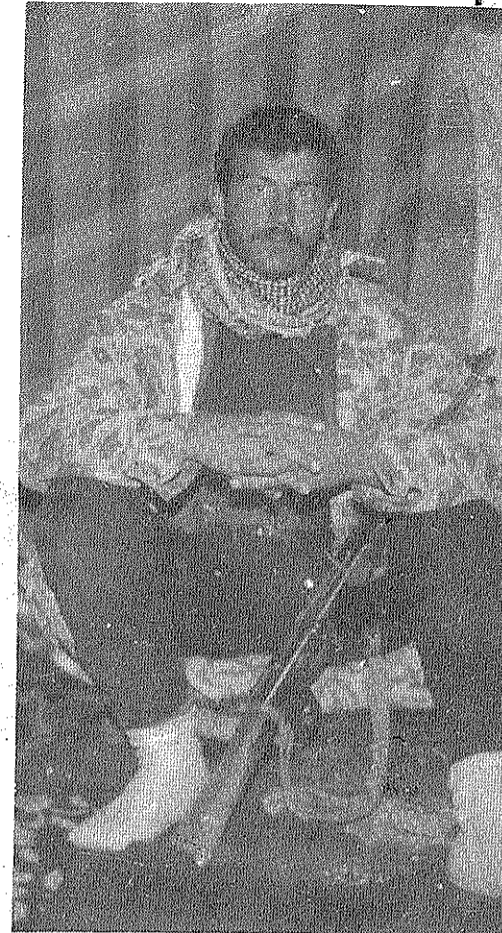
Soldan Sağa: 1) Kazım Çelik 2) Ateş, alim,
to 3) Yamaç, mt, yol 4) İriyari 5) Aynen, se,
kul 6) Ka, tin, rime 7) Kra, evlat 8) İkaz, ap,
si, 9) Yil, Ali, Ozan 10) Ek, kral
Yukarıdan Aşağıya: 1) Kaypakkaya 2) Ata,
Yar 3) Zeman, Aile 4) İşaret 5) Çini, aa 6)
Ça, nezle 7) Eimas 8) Litre, La 9) İm, Rapör
10) Kit, za 11) Tohum, sal 12) Kol, Lenin

Sonuna kadar devrim, zaferre kadar savaş!

Erzincan'ın Çağlayan nahiyesi Kılıçkaya Köyü'nde 31 Temmuz gecesi saat 01.30'da faşist TC güçleriyle TKP(ML) TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada TKP(ML) üyesi ve TIKKO Komutanı Fethi Özdemir (SELİM) ve TIKKO üyesi Özlem Sürgeç (İSYAN) şehit düştüler. Onlar faşist diktatörlüğe ve her türlü gericiliğe karşı MLM saflarda yer aldılar. Anıları altınçağ mücadelemizde yolumuzu aydınlatmaya devam edecek.

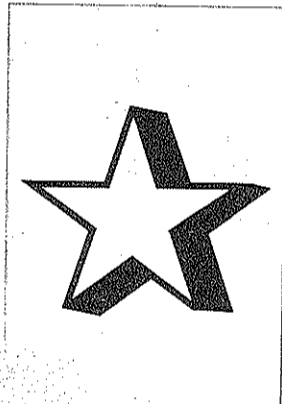
Özlem Sürgeç (İSYAN)

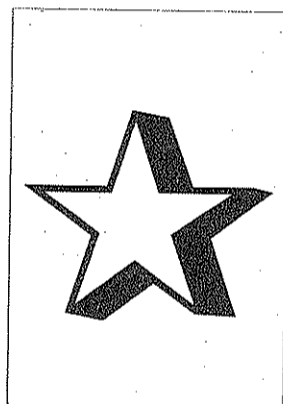
Fethi Özdemir (SELİM)

Gülnaz Sarıoğlu

Nihat Şahin

Murat Kaymak

Sivas- Zara kırsal alanında Devrimci Sol -Ahmet Karlangaç Silahlı Devrim Birlikleri ve faşist TC ordusu arasında çıkan çatışmada 15 Temmuz günü şehit düştüler. Ayrıca şehit düşen dördüncü bir gerillanın ismi de öğrenilemedi. Uğruna can verdikleri devrim mücadelesi sürecek, kanları yerde kalmayacak!

Güner Şar

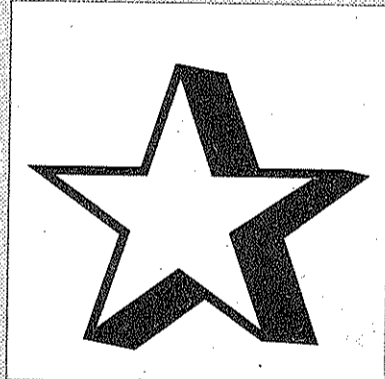

Hüseyin Aslan

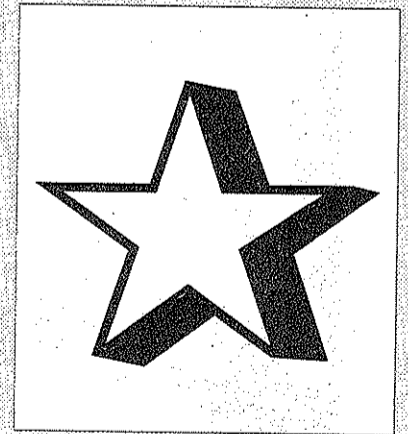

Özlem Kılıç

İstanbul Bağcılar'da 3 Devrimci Sol savaşçısı faşist TC devletinin katliamcı özel timleri ve polisleri tarafından 4 Ağustos günü alçakça katedildiler. Katliamların hesabı er yada geç sorulacaktır.

Sevim Ertekin

Adil Doğan

20 Temmuz günü Dersim'de Çakaran Vadisi üzerinde, Düzgün Dağı eteklerinde Kıl Karakolu baskını sırasında TKP(ML) saflarındaki ayrışmadan sonra darbeci-tasfiyeci saflarda yeralan iki gerilla şehit düştü. Devrim uğruna düşen her can yeninin ve güzelin yaratılmasına görkemli bir katkıdır. Anıları önünde saygıyla eğiliyor, mücadelenizi yaşatacağız diyorum.

